CEL MAI IUBIT
DINTRE POVESTITORI

SERIE DE AUTOR

MATILDA

ROALD DAHL

ILUSTRAȚII DE QUENTIN BLAKE

ARTHUR

ROALD DAHL

MATILDA

Traducere: Leontina RĂDOI
Ilustrații de Quentin Blake

Editura FATRICIA S.R.L., București, 1993

NOTA EDITURII

Roald Dahl s-a născut în 1916 în Ţara Galilor, Marea Britanie, părinţii săi fiind de origine norvegiană. A fost educat în Anglia, după care a lucrat pentru compania petrolieră Shell în Africa. A început să scrie după „o monumentală lovitura în cap”, primită în timpul celui de-al doilea război mondial, când a luptat ca pilot în aviația britanică. Roald Dahl este unul dintre cei mai de succes scriitori pentru copii, cunoscut în toată lumea. Dintre cărţile lui amintim: James şi piersica uriaşă, Charlie şi fabrica de ciocolată, Liftul de sticlă, Despre vrăjitoare (căreia i s-a acordat în anul 1983 prestigiosul premiu Whitbread pentru literatură) şi Uriașul cel bun şi prietenos, care este deja cunoscută copiilor români.

Matilda, o carte deosebit de educativă (mai ales pentru părinţi!), este prima lucrare premiată a acestui talentat autor.

Cititorul de cărţi

Un lucru este caraghios în legătură cu mamele şi taţii. Chiar dacă propriul lor copil este cea mai enervantă zgaibă pe care ţi-o poţi închipui, ei totuşi cred că el sau ea este minunat (ă). Unii părinţi merg şi mai departe. Devin atât de orbiți de adorație, încât ajung să se convingă că copilul lor are calităţi de geniu. Ei bine, aici nu este nimic anormal. Aşa este pe lumea asta. Numai că, atunci când părinții încep să ne povestească despre inteligența strălucitoare a revoltătoarei lor odrasle, ne vine să strigăm „Aduceți un lighean că ne vine să vomăm!”.

Profesorii de școală au mult de suferit de pe urma acestor povești cu coadă din partea părinţilor prea mândri de odraslele lor, dar de obicei le întorc spatele când e vorba să scrie rapoartele de sfârșit de trimestru. Dacă eu aş fi profesor, aş pregăti nişte gogoși adevărate pentru copiii acestor părinţi nătăfleți. „Fiul Dvs. Maximilan, aş scrie, este o apă de ploaie. Sper că aveți o afacere a familiei în care-l puteți împinge când termină școala, pentru că sunt sigur cum sunt sigur că astăzi e vineri, că n-o să-şi găsească de lucru nicăieri în altă parte”. Sau dacă aş avea o dispoziție mai poetică în ziua aceea poate că aş scrie: „Este o curiozitate faptul că greierii au organele auditive în interiorul abdomenului, dar fiica dvs., Vanessa, judecând după ce a învățat trimestrul acesta, nu are organe auditive deloc”. Sau poate aş intra mai adânc în istoria naturală şi aş scrie: „Cicada periodică petrece şase ani târându-se sub pământ şi numai şase zile ca o fiinţă liberă în aer şi soare. Fiul dvs., Wilfred, a petrecut şase ani târându-se în această școala şi încă mai așteptam să iasă din starea de larvă”. O fetiță deosebit de înţepată m-ar putea împinge să scriu: „Fiona are acelaşi fel de frumusețe cu un iceberg, dar, spre deosebire de acesta, nu are nimic dincolo de suprafaţă”.

Cred că mi-ar plăcea să scriu rapoartele de sfârșit de trimestru pentru clienții din clasa mea.

Dar gata cu asta. Trebuie să mergem mai departe.

Cu totul accidental întâlnești părinţi care sunt exact opusul celor descriși mai sus şi nu manifestă niciun interes față de copiii lor şi bineînțeles aceștia sunt cu mult mai răi decât cei care-şi strică copiii. Domnul şi doamna Wormwood erau doi astfel de părinţi. Aveau un băiat pe care-l chema Michael şi o fetița pe care o chema Matilda. Acești părinţi se uitau la Matilda mai ales ca la un gunoi. Gunoiul este ceva ce trebuie să tolerezi până vine vremea să-l arunci afară. Domnul şi doamna Wormwood așteptau cu multă nerăbdare să vină vremea să o arunce afară pe fiica lor, de preferat în țara vecină sau mai departe decât atât.

Este suficient de rău ca părinţii să-i trateze pe copiii obișnuiți ca pe nişte gunoaie, dar devine încă mult mai rău când copilul cu pricina este neobișnuit şi prin asta trebuie să se înțeleagă sensibil şi strălucitor la minte. Matilda avea amândouă aceste calităţi, dar, mai mult ca orice, era de o inteligenţă neobişnuită. Mintea ei era atât de flexibilă şi învăţa atât de repede, încât calitatea aceasta ar fi trebuit să fie evidentă pentru cei mai greoi la minte dintre părinţi. Dar domnul şi doamna Wormwood erau amândoi atât de tâmpi şi aşa de tare înfăşuraţi în meschina lor viaţă, încât nu observau nimic neobișnuit la fiica lor. Ca să spunem adevărul, mă îndoiesc că ar fi observat dacă s-ar fi târât prin casa cu un picior rupt. Fratele Matildei, Michael, era un băiat absolut normal, dar fetița, aşa cum spuneam, îţi sărea de la început în ochi. Pe când avea un an şi jumătate, vorbirea ei era perfectă şi ştia la fel de multe cuvinte ca cei mai mulți dintre adulți. Părinţii ei, în loc s-o aplaude, o numeau clănţănitoare zgomotoasă şi-i spuneau răstit că fetițele mici trebuie văzute şi nu auzite.

Când avea trei ani, învățase să citească, studiind singura ziarele şi revistele pe care le găsea prin casă. Pe la patru ani, putea să citească repede şi bine şi începuse să caute cărţi. Singură carte din casa acestei luminate familii era

una care se chema Rețete simple, care aparținea mamei ei şi, după ce o citise din scoarţă în scoarţă şi învățase toate rețetele pe de rost, realiza că vroia ceva mai interesant.

— Tăticule, zise ea, crezi că ai putea să-mi cumperi o carte?

— O carte? zise el. Ce vrei să faci cu zăpăcita carte?

— Să citesc, tăticule.

— Da' televizorul ce-are, pentru numele lui Dumnezeu! Ai un televizor frumos, cu ecran de 30 cm şi acum vrei şi carte!

Aproape în fiecare după-amiază, Matilda era lăsată singură acasă. Fratele ei (cu patru ani mai mare) mergea la joacă. Tatăl mergea la lucru, iar mama ei se ducea să joace bingo într-un oraș la 12 km depărtare. Doamna Worinwood era pasionată să joace bingo şi juca cinci dupa-amieze pe săptămână.

În după-amiaza zilei când tatăl ei refuzase să-i cumpere o carte, Matilda plecă singură la bibliotecă publică a statului. Când ajunse, se prezentă singură bibliotecarei, doamna Phelps, şi întreba dacă se putea așeza acolo să citească. Doamna Phelps fusese puţin mirată de venirea unei fetițe atât de mici neînsoțite de unul din părinţi, dar cu toate acestea îi spusese că era binevenită.

— Unde sunt, vă rog, cărțile pentru copii? întreabă Matilda.

— Sunt acolo, pe rafturile de jos, îi răspunse doamna Phelps. Vrei să te ajut să găsești una frumoasă cu multe poze?

— Nu, mulțumesc, zise Matilda. Sunt sigură că mă descurc.

Şi, de atunci înainte, în fiecare după-amiază când mama ei pleca la bingo, Matilda alerga la bibliotecă. Drumul până acolo îi lua numai zece minute şi astfel îi rămâneau două ore întregi să stea singura într-un colț confortabil şi să devoreze o carte după alta. După ce citise toate cărțile pentru copii din bibliotecă, începu să se uite în jur în căutare de altceva.

Doamna Phelps, care o urmărise fascinată în ultimele două săptămâni, se sculă de la birou şi se îndrepta spre ea:

— Pot să te ajut cu ceva, Matilda? întrebă ea.

— Mă întrebam ce să mai citesc, zise Matilda. Am terminat toate cărțile pentru copii.

— Vrei să spui că te-ai uitat la poze?

— Da, dar am citit şi cărțile.

Doamna Phelps se uita în jos la Matilda şi Matilda îi întoarse privirea.

— Câteva mi s-au părut plictisitoare, zise Matilda, dar altele mi s-au părut minunate. Cel mai mult mi-a plăcut „Gradina Secretă”. E plină de mister. Misterul camerei în spatele ușii închise şi misterul grădinii de dincolo de zidul înalt.

Doamna Phelps rămase împietrită.

— Câți ani ai tu, Matilda? întrebă ea.

— Patru ani şi trei luni, răspunse Matilda.

Doamna Phelps fu şi mai mirată de data asta, dar avea destulă înțelepciune să nu arate.

— Ce fel de carte ţi-ar plăcea să citești acum? întrebă ea.

— Aş vrea o carte foarte bună, zise Matilda, una dintre cele pe care le citesc oamenii mari. Una renumită. Nu ştiu niciun nume.

Doamna Phelps se uita fără graba de-a lungul rafturilor. Nu prea ştia ce să aleagă. Cum putea cineva, gândi ea, să aleagă o carte renumită pentru adulți, pentru o fetița de patru ani? Primul ei gând fu să aleagă o carte romanţată de genul celor scrise pentru adolescente de cincisprezece ani, dar dintr-un instinct al ei se pomeni trecând peste raftul cu astfel de cărți.

— Încearcă asta, zise ea în cele din urmă. Este renumită şi frumoasă. Dacă este prea lungă, spune-mi ca să caut una mai scurtă şi mai ușoară.

— „Marile speranțe”, citi Matilda, de Charles Dickens. Aş vrea să încerc s-o citesc.

„E o nebunie”, gândi doamna Phelps, dar către Matilda zise:

— Sigur că poţi s-o încerci.

În după-amiezile care urmară, doamna Phelps cu greu îşi putu dezlipi privirea de la fetița care stătea ore în șir cuibărită în fotoliul cel mare, la capătul opus al camerei, cu cartea pe genunchi. Trebuia s-o țină pe genunchi, pentru că era prea grea s-o țină în mâna şi asta o făcea să stea aplecată în față ca să poată citi. Era o arătare ciudată această micăcreatura cu părul închis la culoare, cu picioarele atârnate mult deasupra podelei, absorbită total de minunatele aventuri ale lui Pip şi ale bătrânei domnișoare Havisham cu casa ei împăienjenită şi de vraja cu care acest mare povestitor împletise cuvintele. Singurele mișcări ale micuței cititoare erau ridicările de braț din când în când ca să întoarcă pagina şi doamna Phelps se simțea puţin tristă ori de câte ori traversa camera spre ea să-i spună:

— Este cinci fără zece, Matilda.

Într-una din după-amiezile primei săptămâni petrecute la bibliotecă, doamna Phelps o întrebase:

— Te aduce mama până aici şi pe urma vine să te ia acasă?

— Mama se duce la Aylesbury în fiecare după-amiază să joace bingo. Nu ştie că sunt aici.

— Dar asta nu e bine, zise doamna Phelps. Mai bine i-ai cere voie.

— Prefer să nu-i cer voie, zise Matilda. Nu mă încurajează să citesc, nici ea, nici tata.

— Dar ce se așteaptă ei ca tu să faci într-o casă pustie, singură, toată după-amiaza?

— Să-mi fac de lucru şi să mă uit la televizor.

— Aha.

— Mamei nu-i prea pasă ce fac, adaugă Matilda cu tristețe.

Doamna Phelps era îngrijorată de drumul pe care trebuia să-l facă, traversând strada principală a satului cu trafic destul de intens, dar hotărî să nu intervină.

Într-o săptămână, Matilda termina „Marile Speranțe” care în acea ediție conținea patru sute unsprezece pagini.

— Grozav mi-a plăcut, zise ea doamnei Phelps. Domnul Dickens a mai scris şi altele?

— Multe altele, răspunsese uluită doamna Phelps. Să-ţi aleg alta?

În următoarele şase luni, sub îndrumarea grijulie a doamnei Phelps, Matilda citise următoarele cărți:

Nicholas Nickleby de Charles Dickens
Oliver Twist de Charles Dickens
Jane Eyre de Charlotte Bronte
Mândrie şi prejudecată de Jane Austin
Tess D'Urberville de Thomas Hardy
Kim de Rudyard Kipling
Omul invizibil de H. G. Wells
Bătrânul şi marea de Ernest Hemingway
Fructele mâniei de John Steinbeck

Era o listă formidabila şi doamna Phelps devenise tot mai plină de uimire şi de fericirea acestei realizări, dar era probabil un lucru bun faptul că nu se lăsă cu totul transportată de toate acestea. Aproape oricine altcineva, martor al acestor realizări ale unui copil atât de mic, ar fi fost tentat să facă vâlvă mare şi să împrăștie vestea în tot satul şi mai departe. Dar nu doamna Phelps. Era o persoană care-şi vedea de treburile ei şi care descoperise de multă vreme că rareori merita să te amesteci în treburile altora.

— Domnul Hemingway spune multe lucruri pe care nu le înțeleg, îi spuse Matilda. Mai ales despre bărbați şi femei. Dar îmi place foarte mult chiar şi aşa. Din felul cum povestește am sentimentul că mă aflu şi eu acolo şi că urmăresc întâmplările, la fel ca personajele din carte.

— Un scriitor bun reuşește întotdeauna asta, zise doamna Phelps. N-are nimic dacă sunt părți pe care nu le înțelegi. Stai de o parte şi lasă cuvintele să te înconjoare, ca o muzică.

— Da, da.

— Știai că bibliotecile publice ca asta îți dau posibilitatea să împrumuți cărți şi să le iei acasă!

— N-am știut, zise Matilda. aş putea şi eu să împrumut?

— Bineînțeles, zise doamna Phelps. După ce alegi o carte, vino cu ea la mine să fac o fișă şi o poţi lua acasă pentru două săptămâni. Poţi să iei mai multe odată dacă vrei.

De atunci înainte, Matilda vizita biblioteca o dată pe săptămână să ia cărți noi şi să le înapoieze pe cele vechi. Micul ei dormitor devenise acum biblioteca şi acolo îşi petrecea cele mai multe dupa-amieze, deseori cu o cană de cacao lângă ea. Nu era suficient de înaltă ca să ajungă la cele necesare în bucătărie, dar păstrase în curte o cutie pe care acum o adusese înăuntru, pe care se urcă pentru a ajunge la cele ce-i trebuiau. De cele mai multe ori, îşi făcea cacao cu lapte, încălzind laptele pe cuptor înainte de a-l amesteca cu celelalte ingrediente. Alteori, pregătea o supă sau altă băutură caldă. Era plăcut să aibă o băutură caldă în camera ei, când stătea singură şi citea într-o casă pustie. Cărțile o transportau într-o altă lume, printre oameni extraordinari, care trăiau vieți palpitante. Călătorise astfel cu corăbii din vremuri îndepărtate cu Joseph Conrad, în Africa, cu Ernest Hemingway, şi în India cu Rudyard Kipling. Călătorise în toată lumea stând de fapt în cămăruța ei, într-un sat englezesc.

Dl. Wormwood, marele vânzător de mașini

Părinții Matildei aveau o casa destul de frumoasă, cu trei dormitoare la etaj, şi sufrageria, camera de zi şi bucătăria la parter. Tatăl ei era vânzător de mașini de mâna a doua şi se descurca bine cu asta.

— Rumeguș, zicea el cu mândrie. Este unul din secretele succesului meu. Şi nu mă costă nimic. Îl iau gratis de la fabrică.

— Şi la ce-l folosești? întrebase Matilda.

— Ha, te interesează pe tine, răspunse el.

— Eu nu văd cum rumegușul te poate ajuta să vinzi mașini de mâna a doua, tăticule.

— Asta pentru că ai o minte de gâscă, zise el. Nu vorbea foarte frumos, dar Matilda era obișnuită cu asta. La fel ştia că tatălui ei îi plăcea să se laude şi-l provocă fără jenă.

— Trebuie să fii foarte deștept ca să folosești ceva care nu costă nimic, zise ea. aş vrea să pot şi eu să fac aşa ceva.

— N-ai să poţi, răspunse el. Eşti prea prostovană pentru asta. Dar am să-i spun fratelui tău Mike despre ce este vorba, pentru ca el o să-mi fie partener de afaceri într-o zi. Ignorând-o pe Matilda, se întorsese spre băiat şi zisese:

— Sunt gata întotdeauna să cumpăr o mașină după ce un dobitoc i-a stricat vitezele în aşa hal, că nu se mai poate face nimic cu ele şi cârâie ca dracul. O iau foarte ieftin. Pe urmă, tot ce am de făcut este să amestec nişte rumeguș cu uleiul din cutia de viteze şi merge ca unsă!

— Şi cât timp o să țină până începe să cârâie din nou? Întrebase Michael.

— Suficient de mult ca să ajungă cu ea la o distanță mare, îi răspunse rânjind. Vreo 150 km.

— Dar asta este necinstit, tăticule, zisese Matilda. Este înșelătorie.

— Nimeni n-a ajuns vreodată bogat fiind cinstit, zise el. Clienții există ca să fie păcăliți.

Domnul Wormwood era un bărbat scund cu o figură ca de șobolan, dinții din față ieșindu-i de după mustața șoricească. Îi plăcea să poarte jachete în carouri mari în culori vii şi cravate, de obicei galbene sau verzi.

— Sau kilometrajul, de exemplu, continuă el. Orice om care cumpără o mașină de mâna a doua vrea să ştie primul lucru câţi kilometri au fost făcuți cu ea, nu?

— Da, răspunse băiatul.

— Așadar cumpăr o rablă care are 300 de mii de km pe indicator. O iau ieftin, pentru ca nimeni nu cumpăra o mașină atât de uzată, nu? Dar la mașinile din ziua de azi nu mai poţi să scoți vitezometrul afară şi să aranjezi cifrele, cum se făcea acum zece ani. Sunt fixate în aşa fel, încât e imposibil să-ţi bagi nasul, decât doar dacă eşti cine ştie ce șmecher de ceasornicar. Aşa că... îmi folosesc creierul, băiete, asta fac!

— Cum? Întreba Michael fascinat. Părea că moștenise de la tatăl sau plăcerea de a fi necinstit.

— Stau şi mă gândesc cum aş putea să fac indicatorul să arate zece mii de km în loc de 300 de mii de km, fără să desfac vitezometrul în bucăți. Ei bine, dacă aş merge înapoi cu mașina suficient de mult, atunci aş obține asta, fiindcă numerele se schimba înapoi, nu-i aşa? Dar cine poate să meargă înapoi mii şi mii de kilometri? Nu se poate!

— Bineînțeles că nu, zisese Michael.

— Aşa că mă scarpin în cap, zise tatăl. Îmi folosesc creierul. Când ai norocul să ai un creier ca al meu, trebuie să îl folosesti şi dintr-o dată mi-a venit răspunsul. Vă spun, m-am simțit cum trebuie să se fi simțit tipul ăla care a descoperit penicilina. Evrika, am strigat. Asta este!

— Şi ce-ai făcut, tată? întrebase băiatul.

— Vitezometrul, zisese domnul Wormwood, este legat de un cablu care este cuplat cu un altul la roțile din față. În primul rând, am deconectat cablul acolo unde se unea cu roțile din față. Pe urmă, am luat un burghiu electric din alea de mare viteză şi l-am cuplat la capătul cablului în aşa

fel încât atunci când se învârtește se transmite prin cablu invers. Ați înțeles până acum, mă urmăriți?

— Da, tăticule, răspunse tânărul Michael.

— Burghiele astea se învârt cu o viteză teribilă, zisese tatăl, aşa că atunci când pornesc burghiul, numerele de pe kilometraj se schimba mergând înapoi cu o viteză fantastică. Pot să iau 70 km de pe kilometraj cu burghiul meu de mare viteză în câteva minute. Şi când am terminat treaba, mașina a parcurs numai zece mii de kilometri şi e gata de vândut. „E aproape nouă" îi spun clientului. „De abia are zece mii. A aparținut unei bătrâne care o folosea numai de două ori pe săptămână pentru cumpărături."

— Chiar poţi să întorci kilometrajul înapoi cu un burghiu electric? Întrebase tânărul Michael.

— Vă spun secrete de comerț, zisese tatăl. Aşa că nu vorbiți cu nimeni altcineva despre asta. Nu vreți să mă vedeți la pârnaie, nu-i aşa?

— Nu spun la nimeni, zisese băiatul. Faci asta la multe mașini?

— Fiecare mașină care îmi ajunge în mâna primește acest tratament. Toate au kilometrajul sub zece mii de kilometrii înainte de a fi oferite la vânzare. Şi când te gândești că asta este invenția mea, zise tatăl cu mândrie. Şi mi-a adus ceva bănișori!

Matilda care ascultase toată povestea cu mare atenție zise:

— Dar, tată, asta este mai necinstit decât chiar povestea cu rumegusul, este dezgustător! Înșeli încrederea oamenilor!

— Dacă nu-ţi place, atunci n-ai decât să nu mănânci mâncare din casa asta, zise tatăl. E cumpărată din profituri.

— Sunt bani murdari, zise Matilda. Urăsc asta! Două pete roșii apărură pe obrajii tatălui.

— Cine dracu' crezi tu că eşti? Arhiepiscopul de Canterbury, să-mi vorbești mie de cinste? Eşti o gâscă proastă care n-are nici cea mai mică idee despre ce vorbește!

— Ai dreptate, Harry, zise mama, şi apoi spre Matilda: Ai obrazul gros, să vorbeşti aşa tatălui tău! Acum ține-ți gura aia rea închisa, să putem urmări programul de la televizor în liniște.

Se aflau în camera de zi, mâncându-şi cina pe genunchi în fața televizorului. Cina era de obicei în faţa televizorului în casolete de staniol cu compartimente separate pentru mâncare cu carne, cartofi fierți şi mazăre, aşa cum erau cumpărate de la magazin. Doamna Wormwood mesteca mâncarea cu ochii lipiți de ecranul televizorului, uitându-se la un serial comic american. Era o femeie grăsună cu părul vopsit platinat, la rădăcina căruia se vedea o parte crescută de culoarea blănii de șoarece. Se farda abundent şi avea una din acele constituții nefericite, în care carnea e parcă legată cu sfoară, să nu cadă de pe corp.

— Mămico, zise Matilda, pot mânca în sufragerie ca să pot citi la masă în timp ce mănânc?

— Nu poţi, o repezi tatăl aruncându-i o privire. Cina este o reuniune de familie şi nimeni nu se ridica de la masă până nu se termină.

— Dar noi nu suntem la masă, zise Matilda. Nu stăm niciodată la masă. Întotdeauna mâncam pe genunchi în fața televizorului.

— Şi ce este rău la uitatul la televizor, pot să te întreb? zise tatăl. Vocea îi devenise dintr-o dată moale şi amenințătoare, periculoasă.

Matilda nu avu curajul să-i răspundă, aşa că tăcu. Simțea furia clocotind înăuntrul ei. Ştia că era rău să-şi urască părinții aşa, dar îi venea greu să-i privească altfel.

Toate lecturile pe care le avusese până atunci îi dăduseră o viziune asupra vieții pe care ei n-o avuseseră niciodată. Numai puţin dacă ar fi citit din Dickens sau Kipling şi şi-ar fi dat seama că puteai să iei şi altceva de la viaţa în afară de a înșela oamenii şi de a te uita la televizor.

Mai era şi altceva. Nu-i plăcea să i se spună întruna că era proastă şi neștiutoare când ea ştia bine că nu era aşa. Supărarea ei clocoti din ce în ce mai tare, până când, stând

în pat în seara aceea luă o hotărâre. Hotărâse ca, ori de câte ori mama sau tatăl ei erau nedrepți cu ea, să le întoarcă spatele într-un fel sau altul. O mică victorie sau două ar ajuta-o să-i tolereze şi s-o protejeze de atâția nervi. Trebuie să vă amintesc ca ea nu avea încă cinci ani şi nu este ușor pentru cineva atât de mic să obțină victorii în fața unor oameni mari şi puternici. Dar chiar şi aşa, era hotărâtă să încerce. Tatăl ei, după tot ce se întâmplase în seara aceea, era primul pe listă.

Pălăria şi lipiciul

În dimineața următoare, cu puţin înainte ca tatăl ei să plece la nefericitul lui garaj, Matilda se strecură în hol şi-i luă pălăria pe care o purta în fiecare zi să meargă la lucru. Se ridicase pe vârfuri cât de mult putu şi cu un baston de-abia, de-abia reuşise s-o ia de pe cuier. Pălăria era una din acelea turtite, din piele de porc, cu o pană de raţă într-o parte. Tatăl ei era foarte mândru de ea, fiindcă avea impresia că-i dădea o alură de om îndrăzneț şi fără griji, mai ales când o purta pe-o parte, cu jacheta în carouri şi cravata verde.

Matilda, ținând pălăria într-o mâna şi un tub de clei din acela care lipește orice în cealaltă mână, începu să stoarcă tubul şi așeză o liniuță foarte fină de lipici de jur-împrejurul marginii, înăuntrul pălăriei. Pe urmă, puse cu grijă pălăria înapoi în cuier cu ajutorul bastonului. Plănuise din timp operațiunea cu atenție, astfel încât pălăria fu înapoi în cuier când tatăl ei se ridica de la masă după micul dejun.

Domnul Wormwood nu observase nimic când îşi pusese pălăria, dar când ajunsese la garaj n-o mai putu da jos. Cu cleiul acela nu era de glumit, îţi lua pielea de pe cap dacă trăgeai mai tare. Şi cum domnul Wormwood nu voia să-şi facă aşa ceva cu mâna lui, nu putu decât să stea cu pălăria pe cap toată ziua, chiar când punea rumeguș în ulei sau când aranja kilometrajul cu burghiul electric. Într-un efort de a salva aparențele, luase o atitudine degajată, sperând ca lucrătorii să creadă că aşa avusese el chef să-şi țină pălăria pe cap toată ziua doar ca să se distreze, ca gangsterii din filme.

Când ajunsese seara acasă, tot nu-şi putuse lua pălăria din cap.

— Termină cu prostiile, îi spuse soția să. Vino-ncoace că ţi-o scot eu!

Trase scurt, dar cu putere, de pălărie şi domnul Wormwood dădu drumul la un țipăt de răsunară geamurile.

— Auu, strigă el. Nu trage așa, dă-i drumul! O să-mi iei pielea de pe jumătate de frunte!

Matilda, cuibărită în fotoliu ca de obicei, se uita de după marginea cărții cu oarecare interes.

— Ce s-a întâmplat, tăticule? zise ea. Ţi s-a umflat capul sau ce?

Tatăl se uită la ea cu o mare suspiciune, dar nu zise nimic. Doamna Wormwood zise:

— Trebuie să fie clei. N-are ce să fie altceva. Să-ţi fie învățătură de minte să nu mai umbli cu lucruri periculoase ca ăsta. Presupun c-ai vrut să-ţi lipești încă o pană la pălărie.

— Nici n-am atins porcăria de clei, strigă domnul Wormwood. Se întoarse şi se uita fix la Matilda, care-i întoarse privirea cu ochii ei mari căprui şi nevinovați.

— Trebuie să citești eticheta de sub tub înainte să te apuci de ceva. Întotdeauna trebuie să urmezi instrucțiunile de pe etichetă, continuă ea.

— Ce dracu’ tot spui acolo, scorpie tâmpă? strigă domnul Wormwood, ținându-se bine de pălărie ca să nu cumva să-i mai vină ideea să tragă de ea. Crezi că sunt atât de idiot să-mi lipesc singur pălăria de cap?

Un băiețel care stă mai jos pe stradă, zise Matilda, şi-a pus nişte clei dintr-asta pe deget fără să ştie ce este şi pe urmă şi-a băgat degetul în nas. Domnul Wormwood sări în sus:

— Şi ce s-a întâmplat cu el? se precipită el.

— A rămas cu degetul lipit în nas, zise Matilda, toată săptămâna. *Toată lumea îi spunea...*

— Așa-i trebuie, zise doamna Wormwood. Nu trebuia să îşi bage degetul în nas. E un obicei urât. Dacă toţi copiii ar avea clei pe deget nu şi-ar mai băga niciunul degetul în nas.

— Şi oamenii mari mai fac asta, mămico, zise Matilda. Te-am văzut pe tine ieri în bucătărie.

— Te rog să termini, zise doamna Wormwood făcându-se roșie la față.

Domnul Wormwood trebui să-şi țină pălăria pe cap tot timpul cât mâncară cina în fața televizorului. Arata caraghios şi rămase tot timpul tăcut. Când se pregăti de culcare, încerca din nou să-şi scoată pălăria. Îl ajută şi doamna Wormwood, dar nu era posibil.

— Acum cum o să-mi fac dușul? întrebă el.

— Trebuie să renunți, că n-ai încotro, îi spuse soția.

Mai târziu, când se uita la soțul ei scund şi slab în pijamaua cu dungi violete şi cu pălăria de porc pe cap umblând încoace și-ncolo prin dormitor, se gândi că arăta într-un hal fără de hal şi că nu era genul de bărbat la care să viseze soția lui.

Domnul Wormwood descoperise că cel mai rău lucru în legătură cu a avea o pălărie lipită de cap era să fii forțat să dormi cu ea. Nu era niciun chip să-şi așeze capul, confortabil, pe pernă.

— Nu te mai agita atâta, îi spuse soția după ce se învârtise în pat vreo oră. Cred că până mâine dimineață se mai desprinde şi o s-o putem scoate ușor.

Dar nu se desprinse şi nici n-o putură scoate ușor, aşa că doamna Wormwood luă o foarfecă şi tăie pălăria pe lângă cap, bucățică cu bucățică, întâi partea de sus şi apoi marginea. Unde partea dinăuntru a pălăriei se lipise de păr, pe lateral şi la spate, trebui să taie şi părul până la piele, aşa încât, când termină, domnul Wormwood avea un cerc alb în jurul capului, ca un fel de călugăr. Iar în față, unde pălăria fusese lipită direct de piele, rămăseseră mici bucățele maronii de piele de porc pe care nu se ştie câte spălaturi le-ar fi înlăturat.

La micul dejun, Matilda îi spuse:

— Trebuie să încerci să-ţi scoți bucățelele alea de pe frunte, tăticule. Arata ca şi cum ai avea o sumedenie de insecte maronii umblând pe tine. O să zică lumea că ai păduchi.

— Taci din gură, se înfurie tatăl. Ține-ți afurisita aia de gură închisă.

Una peste alta, Matilda era mulțumită. Dar ştia că aşa îi dăduse tatălui ei o lecție pentru totdeauna.

Fantoma

După episodul cu cleiul, în familia Wormwood se așternuse o atmosferă de calm relativ. Era clar că experiența îl scuturase nițel pe domnul Wormwood care, pentru o scurtă perioadă, păru să-şi piardă cheful de a se mai lauda sau de a mai face pe stăpânul.

Dar nu ținu mult şi începu din nou. Probabil că avusese o zi mai proastă la garaj şi nu vânduse destule mașini de mâna a doua aranjate cum ştia el. Sunt multe lucruri care-l pot face pe un bărbat iritabil acasă, după o zi proastă la serviciu şi, în mod normal, o soție sensibilă sesizează semnalele de furtună şi-l lasă în pace până se liniștește.

Când în acea seară, domnul Wormwood ajunsese acasă venind de la garaj, avea fața întunecata ca un nor de furtună şi cineva avea să fie calul de bătaie în curând. Soția recunoscu semnalele imediat şi dispăru. Domnul Wormwood intră în camera de zi unde Matilda stătea ghemuită în fotoliu, complet absorbită de cartea pe care o citea. Domnul Wormwood dădu drumul la televizor. Ecranul se lumină şi apăru imaginea. Domnul Wormwood se uită la Matilda. Fetița nu se mișcase. Se obișnuise să se poată concentra, în ciuda zgomotului care venea de la televizor. Continua să citească şi, dintr-un anume motiv, asta îl înfurie pe tatăl ei. Probabil ca furia îi crescuse, fiindcă o văzuse că-i făcea plăcere un lucru dincolo de puterea lui de înțelegere.

— Nu te oprești niciodată din cititul ăla, se răsti el.

— A, bună, taticule! zise Matilda. Ai avut o zi bună azi?

— Ce-i porcăria asta? zise, smulgându-i cartea din mâna.

— Nu e porcărie, e foarte frumoasă. Se cheamă „Poneiul roșu“. E scrisă de John Steinbeck, un scriitor american. De ce nu încerci s-o citești? O să-ţi placă.

— Gunoi, zise domnul Wormwood. Dacă e scrisă de un american, sigur e gunoi. Toţi scriu la fel.

— Nu, tăticule, e minunată, pe cuvânt Este despre...

— Nu vreau să ştiu despre ce este, lătră el. M-am săturat de cititul ăsta al tau! Du-te şi fă ceva cu folos!

Dintr-o dată, începu să rupă foile din carte şi să le mototolească în ghemotoace pe care le zvârlea în coşul de gunoi. Matilda îngheță de oroare. Tatăl continua cu furie şi, de data asta, nu mai era niciun dubiu că era cuprins de un fel de invidie. Cum îndrăznește, părea să spună el cu fiecare pagină ruptă, cum îndrăznește să-i placă să citească când eu nu pot? Cum îndrăznește?

— Asta e o carte de la bibliotecă, plângea Matilda. Nu este a mea, trebuie s-o duc înapoi doamnei Phelps!

— Atunci o să trebuiască să cumperi alta, nu-i aşa? zise tatăl, smulgând mai departe paginile. O să trebuiască să-ţi economisești banii de buzunar până este suficient în pușculița ca să cumperi una nouă pentru draga ta doamnă Phelps!

Cu asta arunca coperta rămasă goală în coș şi ieși din cameră lăsând televizorul aprins.

Cei mai mulți copii în situația Matildei ar fi hohotit de plâns. Dar ea nu făcu asta. Rămase nemișcată, albă la față şi plină de gânduri. Parcă ar fi înțeles că plânsul şi nervii nu ajută la nimic. Aşa cum spusese cândva Napoleon, singurul lucru inteligent pe care poţi să-l faci când eşti atacat este să contraataci. Mintea minunată şi subtilă a Matildei era deja la lucru să găsească o alta pedeapsă potrivită pentru un tată aşa de veninos. Planul care începuse acum să se formeze în mintea ei depindea de cât de adevărat era că papagalul lui Fred vorbea foarte bine, aşa cum se lăudase el.

Fred era un prieten al Matildei. Era un băiețel de şase ani care stătea după colț şi care de multă vreme se tot lăuda cu un papagal extraordinar pe care i-l dăduse tatăl lui. În după-amiaza următoare, imediat ce doamna Wormwood plecase cu mașina pentru o nouă partidă de bingo, Matilda porni spre casa lui Fred să investigheze. Bătu la ușă şi, când acesta îi deschise, îl întreba dacă vroia să-i arate şi ei extraordinarul papagal. Fred fu încântat şi o

conduse în camera lui, unde – într-adevăr – se afla un papagal minunat, albastru cu galben.

— Îl vezi? zise Fred. Îl cheamă Chooper.

— Fă-l să vorbească, zise Matilda.

— Nu poţi să-l faci să vorbească, răspunse Fred. Trebuie să ai răbdare. Vorbește când are el chef.

Îşi făcură de lucru așteptând. Dintr-o dată, papagalul zise:

— Salutare, salutare, salutare!

Suna exact ca o voce omenească.

— Extraordinar, zise Matilda. Ce altceva poate să mai spună?

— Zornăie-mi oasele! zise papagalul făcând o imitație a unei voci cavernoase. Zornăie-mi oasele!

— Mereu spune asta, îi spuse Fred.

— Ce mai poate să spună? întreba Matilda.

— Asta este tot ce ştie, zise Fred. Dar este extraordinar, nu-i aşa? zise Fred.

— E fabulos, zise Matilda. Mi-l împrumuți şi mie pentru o noapte?

— Nu, zise Fred. Nici nu te gândi!

— Îţi dau toţi banii mei de buzunar pe săptămâna viitoare, zise Matilda.

Asta era altceva. Fred se gândi pentru câteva secunde.

— Bine, zise el. Dacă-mi promiți că mi-l aduci înapoi mâine dimineață.

Matilda se întoarse acasă ducând colivia cu amândouă mâinile. Era un cămin în sufragerie şi Matilda se chinui să potrivească colivia în hornul căminului, ferită la vedere. Nu fu prea simplu, dar reuși în cele din urmă.

— Salutare, salutare, salutare! zise papagalul din ascunzătoare. Salutare, salutare!

— Taci din gură, nebunule! zise Matilda şi plecă să se spele pe mâini de funingine.

În seara aceea, pe când mama, tatăl, fratele şi Matilda mâncau cina ca de obicei în camera de zi, în fața televizorului, o voce clară se auzi din hol venind din sufragerie:

— Salutare, salutare, salutare!

— Harry, striga mama făcându-se albă la față. E în casă, am auzit o voce!

— Şi eu, zise fratele Matildei. Matilda sări şi închise televizorul.

— Șșș, zise ea. Ascultați!

Nimeni nu mai mâncă şi ascultă cu atenție.

— Salutare, salutare, salutare! se auzi iar.

— Ați auzit? șopti fratele Matildei.

— Sunt hoţi, șopti mama. Sunt în sufragerie!

— Aşa cred, zise tatăl stând mai deoparte încordat.

— Du-te şi prinde-i, Harry! șuieră mama. Du-te şi prinde-i asupra faptului!

Domnul Wormwood nu se mișca. Nu părea că se grăbește să-i prindă şi să devină erou. Se făcuse gri la față.

— Haide, șuieră mama. Probabil că vor argintăria.

Tatăl îşi șterse gura cu șervețelul într-un gest de nervozitate.

— Hai să mergem cu toții să vedem, zise el.

— Hai atunci, zise fratele Matildei. Haide, mamă! Mama luă un fier lung de lângă cămin. Tatăl apucă o crosă de golf dintr-un colț. Fratele apucă o veioză şi o scoase din priză. Matilda luă cuțitul cu care mâncase şi toţi patru se strecurară prin ușa sufrageriei, tatăl – ultimul dintre ei.

— Salutare, salutare, salutare! zise vocea din nou.

— Haideți, strigă Matilda şi dădu buzna înăuntru cu cuțitul ridicat. Mâinile sus! V-am prins! strigă ea.

Ceilalți o urmară, fluturându-şi armele. Apoi se opriră. Se uitară de jur împrejur şi nu era nimeni.

— Nu e nimeni aici, zise tatăl ușurat.

— L-am auzit, Harry, zise mama încă tremurând. I-am auzit clar vocea şi ai auzit-o şi tu!

— Sunt sigură că l-am auzit, strigă Matilda. E aici undeva!

Începu să caute după canapea, după perdele. Atunci vocea se auzi din nou, moale, înfricoșătoare:

— Zornăie-mi oasele, se auzi. Zornăie-mi oasele!

Toţi săriră în sus, inclusiv Matilda, care era o bună actriță. Se uitară de jur împrejur, dar din nou nu era nimeni.

— E o fantomă, zise Matilda.

— Doamne ajuta-ne! striga mama, prinzându-şi gâtul de după gât.

— E precis o fantomă, zise Matilda. Am mai auzit-o pe aici. Camera asta e bântuita de fantome. Eu credeam că voi știți!

— Salvează-ne! strigă doamna Wormwood aproape sugrumându-şi soțul.

— Să plecăm de aici, zise tatăl, mai gri ca niciodată.

Toţi ieșiră trăgând ușa după ei.

În după-amiaza zilei următoare, Matilda reuși să scoată papagalul nevătămat, dar plin de funingine din horn şi ieși din casă, fără să fie văzută. Îl scoase prin ușa din spate şi fugi cu el la casa lui Fred.

— S-a comportat cum trebuie? întreba Fred.

— Ne-am distrat grozav cu el, zise Matilda. Părinților mei le-a plăcut la nebunie.

Aritmetica

Matilda şi-ar fi dorit ca părinții ei să fie buni şi iubitori, înțelegători, onorabili şi inteligenți. Faptul că nu erau nimic din toate astea, era ceva ce Matilda trebuia să tolereze. Dar nu era ușor. Noul joc de a-i pedepsi, pe unul dintre ei sau pe amândoi, ori de câte ori o răneau sufletește, îi făcea viaţa mai mult sau mai puţin suportabilă.

Fiind foarte mică şi neajutorată, singura putere pe care o avea asupra lor era puterea minții ei. Cu inteligența ei ascuțită putea să-i învârtească pe amândoi. Dar adevărul este ca în orice familie o fetiță de cinci ani trebuie să facă ceea ce i se spune, oricât de absurde ar fi ordinele primite. Aşa că trebuia să mănânce cina de pe tavă în fața plictisitoarei cutii a televizorului. Trebuia să stea singură acasă în fiecare după-amiază a săptămânii şi, oricând i se spunea să tacă din gură, trebuia să tacă din gură.

Supapa ei de siguranță care o ajuta să nu-şi ia câmpii era plăcerea de a inventa şi de a coace acele splendide pedepse, dar cel mai plăcut lucru era că ele îşi făceau efectul pentru o perioadă scurtă de timp. Tatăl ei, în special, devenea mai puţin cocoș şi mai suportabil pentru câteva zile, după ce primea doza din medicamentul magic al Matildei.

Povestea cu papagalul în horn, în mod clar îi liniștise pe amândoi considerabil, pentru o perioadă mai lungă de o săptămână, făcându-i să se comporte civilizat față de Matilda în comparație cu modul lor obișnuit. Dar, din păcate, asta nu ținu mult. Următoarea scânteie apăru într-o seară, în camera de zi. Domnul Wormwood de-abia se întorsese de la lucru. Matilda şi fratele ei așteptau liniștiți pe canapea ca mama să le aducă obișnuitele tăvi cu cina. Televizorul nu era aprins. Domnul Wormwood îşi făcu apariția într-un țipător costum în carouri şi cu o cravată galbenă. Carourile mari, portocalii cu verde ale jachetei şi

pantalonilor, supărau la vedere. Arata ca șeful celui mai sărac birou de pariuri, îmbrăcat pentru nunta fiică-sii şi era încântat de el însuși în seara aceea. Se așează în fotoliu şi frecându-şi mâinile se adresa fiului său:

— Măi băiete, zise el, tatăl tău a avut astăzi o zi cât se poate de bună. Sunt mult mai bogat acum decât eram azi-dimineață. Am vândut nu mai puţin de cinci mașini astăzi, fiecare cu un profit frumușel. Rumeguș în cutia de viteză, burghiu electric la vitezometru, o aruncătură de vopsea ici, una colo şi alte câteva trucuri din astea şi nătăfleţii se băteau să le cumpere.

Scoase o bucată de hârtie din buzunar şi începu s-o studieze.

— Ascultă, băiete, zise el, adresându-se fiului său şi ignorând-o pe Matilda. Având în vedere că o să intri în afaceri într-o zi, trebuie să ştii să socotești profiturile pe care le faci la sfârșitul fiecărei zile. Ia o foaie de hârtie şi un creion şi hai să vedem cât eşti de deștept.

Băiatul ieși ascultător din cameră şi se întoarse cu materialele cerute.

— Scrie aşa, zise el, citind din bucata lui de hârtie. Mașina nr. 1 a fost cumpărată de mine cu 278 de lire şi vânduta cu 425 de lire. Ai scris?

Băiatul de zece ani scrisese cele două valori încet, cu grijă.

— Mașina nr. 2, continuă el, m-a costat 180 de lire şi am vândut-o cu 760. Ai scris?

— Da, tată, zise băiatul.

— Mașina nr. 3 m-a costat 100 lire şi am vândut-o cu 999 lire şi 50 de pence.

— Mai spune-mi o dată, zise băiatul. Cu cât ai vândut-o?

— 999 lire şi 50 de pence, zise tatăl. Şi asta, apropo, este un truc inteligent de dus de nas cumpărătorul. Niciodată să nu ceri suma rotundă. Întotdeauna spui ceva mai puţin. Nu spui 1000 de lire. Spui 999 de lire şi 50 de pence. Sună mult mai puţin, dar în realitate nu este. Inteligent, nu?

— Foarte, zise băiatul. Este sclipitor, tată!

— Mașina nr. 4 a costat 86 de lire, era o rablă, şi am vândut-o cu 699 lire şi 50 pence.

— Spui prea repede, zise băiatul scriind numerele. Aşa. Am scris.

— Mașina nr. 5 a costat 637 de lire şi am vândut-o cu 1649,50. Ai scris, băiete?

— Da, tată, zise băiatul curbat deasupra hârtiei şi scriind.

— Foarte bine, zise tatăl, Acum calculează profitul pe fiecare mașină şi fă totalul. Pe urmă o să poţi să spui cât a câștigat sclipitorul tău tată în total astăzi.

— E mult de socotit, zise băiatul.

— Bineînțeles că e mult, zise tatăl. Dar când eşti în afaceri importante ca asta, trebuie să fii as în aritmetică. Eu am un computer în cap. Mi-a luat mai puţin de zece minute să rezolv asta.

— Vrei să spui că ai socotit în cap, tată? întrebă băiatul minunându-se.

— Nu, nu chiar aşa, zise tatăl. Nimeni nu poate să facă asta. Dar nu mi-a luat mult. Când termini, spune-mi cât crezi tu că am făcut profit în total astăzi. Am totalul final scris aici şi am să-ţi spun dacă ai făcut bine.

— Tata, ai făcut exact 4303 şi 50 de pence în total, zise Matilda.

— Nu te amesteca, zise tatăl. Fratele tău şi cu mine discutăm finanțe.

— Dar, tată...

— Tacă-ți gura, zise tatăl. Ghicești şi faci pe deșteapta!

— Uită-te la răspuns, tată, zise Matilda cu blândețe. Dacă ai calculat corect trebuie să ai 4303 şi 50 de pence. Atât ai pe hârtie?

Domnul Wormwood se uită la foaia de hârtie şi înțepeni. Tăcu. După un timp spuse:

— Mai spune o dată.

— 4303 şi 50, zise Matilda.

Din nou se făcu liniște. Apoi fața tatălui se făcu roșie stacojie.

— Sunt sigură că atâta e, zise Matilda.

— Tu. Parşivenie mică, strigă dintr-o dată tatăl, îndreptând înspre ea amenințător degetul arătător. Te-ai uitat pe foaie, ai citit din ce-aveam eu aici!

— Tăticule, sunt în cealaltă parte a camerei, cum aş fi putut să văd?

— Nu mă prosti pe mine, strigă el. Sigur că ai vazut, trebuie să fi vazut, nimeni n-ar fi putut să dea un răspuns aşa, mai ales o fată. Eşti o excroacă mică, domnişoară, asta eşti! O excroacă şi o mincinoasă!

În acel moment, mama intră ducând o tavă mare cu patru porții de mâncare pentru cină. De data asta, era peşte cu cartofi prăjiți, pe care le cumpărase de la magazinul din colț, gata prăjite, în drum spre casă, de la bingo. Se pare că jocurile de bingo o epuizau în aşa măsură pe doamna Wormwood, atât fizic, cât şi emoțional, încât nu-i mai rămânea suficientă energie să gătească singură cina. Astfel încât, dacă nu era mâncare cumpărată, congelată şi încălzită, atunci sigur era peşte cu cartofi prăjiți.

— De ce eşti aşa de roşu la față, Harry? zise ea, punând tava domnului Wormwood pe măsuța din fața canapelei.

— Fii-ta este o excroacă şi o mincinoasă, zise tatăl, luând tava şi punând-o pe genunchi. Dă drumul la televizor şi să terminăm cu discuția.

Bărbatul platinat

Pentru Matilda, nu era niciun dubiu că ultima ieșire a tatălui ei merita o pedeapsă severă şi, stând şi mâncându-şi cina aceea oribilă şi ignorând programul de la televizor, mintea îi mergea la toate variantele posibile. Când se făcuse vremea de culcare, Matilda era decisă.

În dimineața următoare, se sculă devreme, se duse la baie şi încuie ușa. Aşa cum ştiți, doamna Wormwood îşi vopsea părul într-un blond platinat şi strălucitor, aceeaşi culoare scânteietoare pe care o au actrițele care merg pe sârmă la circ. Treaba asta o făcea la coafor de două ori pe an, dar, o dată pe lună sau cam aşa ceva, obișnuia să-şi împrospăteze culoarea limpezindu-şi părul într-un lighean cu ceva care se chema BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ. Asta îi servea şi ca să-şi vopsească oribilele rădăcini maron-cenușii.

Sticla cu BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ era păstrată în dulăpiorul de la baie şi pe ea mai era o etichetă mică pe care scria „Atenție, conține peroxid. Nu lăsați sticla la îndemâna copiilor”. Matilda citise asta de multe ori fascinată.

Tatăl Matildei avea o recoltă bună de păr negru pe care-l purta cu o cărare la mijloc şi de care era grozav de mândru. „Păr sănătos, îi plăcea lui să zică, asta înseamnă că dedesubtul lui este un creier sănătos!”

— Ca Shakespeare, îi spusese odată Matilda.

— Cine?

— Ca Shakespeare, tăticule.

— Era deștept?

— Foarte deștept, tăticule.

— Avea tone de păr, nu-i aşa?

— Era chel, tăticule.

— Dacă nu eşti în stare să vorbești logic, taci din gură, se răstise el.

Domnul Wormwood îşi făcea părul să arate sănătos şi lucios sau asa-și închipuia, masându-şi capul în fiecare dimineață cu abundente cantități dintr-o loțiune care se numea ULEI DE VIOLETE. TONIC PENTRU PĂR. O sticlă cu această soluție violetă şi puternic mirositoare se afla în permanență pe etajera de deasupra chiuvetei lângă periuța de dinți şi, în fiecare dimineață, după ras, avea loc un viguros masaj al capului cu acest ulei de violete. Acest masaj era întotdeauna acompaniat de puternice zgomote bărbătești, respirație șuierătoare şi oftaturi, cam aşa:

— Ahhh, asta este. Asta este ce-mi trebuie!

Trebuie frecat la rădăcină, ceea ce putea fi auzit clar de la Matilda din dormitor, la celălalt capăt al coridorului.

Acum, dimineața devreme, singură, în baie, Matilda goli trei sferturi din conținutul sticlei cu ulei de violete în chiuvetă. Pe urmă, umplu la loc sticla cu BLOND PLATINAT. VOPSEA DE PĂR FOARTE PUTERNICĂ. Lăsase grijulie ceva din tonicul de păr în sticlă. Astfel încât, după ce agită bine sticla, conținutul să capete culoarea violet. Apoi puse din nou sticla pe etajera de deasupra chiuvetei, având grijă să pună cealaltă sticlă la loc în dulăpior. Până acum, toate bune.

La micul dejun, Matilda stătea liniștită la locul ei la masă, mâncându-şi în tăcere cornflakes-ul. Fratele ei stătea la celălalt capăt cu spatele la ușă, devorând una după alta feliile de pâine unse cu unt de arahide şi gem de căpșuni. Mama era undeva în bucătărie preparând micul dejun pentru domnul Wormwood care întotdeauna consta din două ouă prăjite, trei cârnați prăjiți, trei felii de șuncă prăjite, câteva roșii de asemenea prăjite şi pâine.

În acest moment, domnul Wormwood intră zgomotos în cameră. Nu era capabil să intre altfel, mai ales la micul dejun. Trebuia să-şi facă întotdeauna simțită prezența zgomotos, trăncănind şi vorbind tare, de parcă ar fi spus: „Sunt eu, uite-mă că vin, stăpânul casei, capul de familie, cel care face că voi ceilalți să trăiți atât de bine; observați-mă şi arătați-mi respect.”

În dimineața asta, păși înăuntru cu pași mari, îşi bătu fiul pe spate şi striga:

— Băiete, tatăl tău simte că astăzi o să fie iar o zi bună de făcut bani. La garaj am câteva frumușele cu care să-i duc de nas pe nătăfleţi în dimineața asta. Unde este mâncarea mea?

— Acum, comoara mea, striga doamna Wormwood din bucătărie.

Matilda se uită în farfurie. Nu îndrăznea să-şi ridice privirea. În primul rând nu era sigură de ce avea să vadă. În al doilea rând, dacă n-ar fi văzut ceea ce aștepta să vadă, n-avea încredere că putea să-şi păstreze figura, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Fratele ei se uita direct la fereastra din față, umplându-şi gânditor gura cu pâine cu unt de arahide şi gem de căpșuni. Tatăl se deplasa de-a lungul camerei ca să-şi ocupe locul din capul mesei, când mama apăru în ușa bucătăriei cu o farfurie enormă, plină cu ouă, cârnați, șuncă şi roșii. Ridicând privirea, prinse imaginea soțului şi se opri împietrită. Dădu drumul unui țipat care parcă o ridicase deasupra în aer şi scapă farfuria care se sparse de podea, conținutul sărind în toate părțile. Toată lumea tresări, inclusiv domnul Wormwood.

— Ce dracu' se-ntâmpla cu tine, femeie? strigă el. Uite ce-ai făcut pe covor!

— Părul, zise strângându-se în sine şi îndreptând un deget tremurat spre soțul ei. Uită-te la părul tău, ce ţi-ai făcut la păr?

— Ce are părul meu, pentru numele lui Dumnezeu?

— O, Doamne, tată, ce ţi-ai făcut la păr? strigă băiatul.

O scenă minunată începea să se contureze în sufragerie. Matilda tăcea şi admiră efectul muncii şi minții ei. Mândrețea de claie de păr a domnului Wormwood era acum de un argintiu murdar. De data asta, culoarea era a unui actor de circ care merge pe sârmă şi care nu s-a spălat pe cap întreaga stagiune.

— Ţi-ai... ţi-ai... ţi-ai vopsit părul, se auzi subțire vocea mamei. Ce ţi-a venit, netotule? Arăți absolut înfricoșător, arata groaznic. Arăți ca un monstru!

— Ce tot spui acolo? strigă el punându-şi amândouă mâinile în cap. Cum să mi-l vopsesc? Ce vrei să spui cu asta? Ce are, ori vreți să-mi jucați o farsă tâmpită!

Fața i se schimbase la culoare, devenind verde deschis, culoarea merelor necoapte.

— Ţi l-ai vopsit, tată, zise băiatul. Are culoarea părului mamei, numai că arata mai murdar.

— Bineînțeles că şi l-a vopsit, zise mama. Nu-şi putea schimba culoarea de la sine, ce-oi fi vrut să faci? Să te faci mai frumos? Arăți ca o babă dementă!

— Adu-mi o oglindă, țipă tatăl.

Poșeta mamei stătea atârnata de un scaun. Doamna Wormwood o deschise şi scoase din ea o cutie de pudră compactă, care avea o oglindă mică, rotundă, în interior. O deschise şi o înmână soțului. Acesta i-o smulse din mâna şi bucatele de pudră se împrăștiară pe jacheta în carouri.

— Fii atent, țipă ea. Uite ce-ai facut, este pudra cea mai bună!

— Vai de mine, țipă domnul Wormwood uitându-se în oglindă. Ce s-a întâmplat cu părul meu? Arăt îngrozitor, arat ca tine, dement! Nu pot să mă duc la garaj să vând mașini, arătând în halul ăsta! Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Se uită de jur împrejur, întâi la mama, apoi la băiat, apoi la Matilda.

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? urlă el.

— Cred că nu te-ai uitat bine, tăticule, zise Matilda, şi ai luat sticla mamei în loc de a ta.

— Bineînțeles că asta s-a întâmplat, striga mama. Harry, multă minte-ți mai trebuie! De ce n-ai citit eticheta înainte să-ţi torni chestia aia în cap? Vopseaua mea e foarte puternică. Pui o lingură la un lighean cu apă şi tu ţi-ai pus-o direct pe păr. Probabil ca o să-ţi cadă tot părul până la urmă. Te ustură capul?

— Vrei să spui că o să-mi cadă tot părul? urlă el.

— Cred că da. Peroxidul este o substanță foarte puternică. Se pune în chiuvete şi în WC-uri ca să se dezinfecteze, numai că-i dau un alt nume.

— Ce spui acolo? urlă el. Eu nu sunt vas de WC! Nu vreau să mă dezinfectez!

— Chiar diluată cum o folosesc eu, zise doamna Wormwood, face să-mi cadă părul, aşa că Dumnezeu ştie ce-o să-ţi facă ție! Mă mir că nu ţi-a ars toată pielea capului până acum!

— Ce să fac? întrebă el disperat. Spune repede ce să fac, până nu-mi cade tot părul!

— În locul tău m-aș spăla repede cu apă şi săpun, dar repede!

— O să-mi revină la culoare? întreba el îngrozit.

— Bineînțeles că nu, zăpăcilă! zise mama.

— Atunci ce să fac? Nu pot să ies aşa din casă!

— O să trebuiască să ţi-l vopsești negru, zise mama. Dar spală-te mai întâi sau n-o să mai rămână ce să vopsești!

— Da, zise domnul Wormwood sărind la treabă. Fă-mi o programare la coaforul tău în dimineața asta pentru un vopsit; spune-i că e o urgență, să-mi facă loc. Mă duc să mă spăl acum!

Cu asta, domnul Wormwood ieși din cameră şi doamna Wormwood, cu un oftat, luă telefonul să sune la coafor.

— Face câteodată nişte lucruri absolut prostești, nu-i aşa, mămico? zise Matilda.

Formând numărul, mama răspunse:

— Bărbații nu sunt întotdeauna aşa deștepți cum cred ei. O să înțelegi asta când o să fii mare, fetițo.

Domnișoara Honey

Matilda începu școala mai târziu decât alţi copii. Cei mai mulți copii încep școala la cinci ani sau puţin înainte, dar părinții Matildei, care nu erau preocupați de educația fiicei lor, uitaseră s-o înscrie. Aşa că Matilda avea cinci ani şi jumătate când începu școala.

Şcoala satului pentru copii mici era o clădire ștearsă de cărămidă, care se numea „Crunchem Hall”. Avea două sute cincizeci de elevi între cinci şi doisprezece ani. Directorul școlii, marele șef şi comandantul suprem al acestei așezări, era o femeie cu totul neobișnuită, între două vârste, care se chema domnișoara Trunchbull.

Natural, Matilda fusese înscrisa în clasa începătoare, unde erau alţi optsprezece copii, băieței şi fetițe de vârsta ei. Profesoara lor era domnișoara Honey, care n-avea mai mult de douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de ani. Avea o față ovală şi palidă ca o madonă, cu ochii de un albastru deschis şi părul șaten deschis, aproape blond. Corpul ei era atât de fragil, încât aveai impresia că dacă ar cădea s-ar sparge în mii de bucățele, ca o figurină de porțelan. Domnișoara Jennifer Honey avea un caracter blând şi liniștit, nu ridica niciodată vocea, zâmbea rar, dar poseda acel har rar întâlnit, de a fi iubită de toţi copiii din grija ei. Părea să înțeleagă perfect revolta şi teama care-i cuprindea deseori pe copiii mici, pentru prima dată în viaţa lor grupați într-o clasă şi puși să se supună unor ordine. Fața ei emana o căldură ciudată care parcă era simțită ori de câte ori se adresa unui nou venit, rătăcit şi confuz.

Domnișoara Trunchbull era cu totul altfel. Era ca o teroare sinistră, ca un monstru tiranic şi înspăimântător, care speria elevii şi profesorii deopotrivă. Era un fel de aură amenințătoare în jurul ei pe care o simțeai chiar de la distanță, iar când se apropia puteai să simți pericolul pe care-l iradia, ca un fier încins. Când mărșăluia, domnișoara Trunchbull nu mergea niciodată normal: mărșăluia ca o

trupă de militari balansându-şi braţele soldăţeşte. Când mărşăluia pe coridor, îi puteai auzi respiraţia zgomotoasă şi, dacă un grup de copii se întâmpla să fie în calea ei, îşi făcea drum printre ei ca un tanc, iar copiii îi săreau din faţă, în stânga şi-n dreapta. Slavă Domnului că nu există mulţi oameni pe lume ca ea, deşi există totuşi, şi este foarte posibil ca fiecare dintre noi să întâlnească cel puţin unul în cursul vieţii. Atunci când ţi se întâmplă să-l întâlneşti trebuie să te porţi ca şi când un rinocer fioros ţi-ar fi apărut în faţă dintr-un tufiş: sari în primul copac şi stai acolo până dispare. Pe această femeie, cu toate excentricităţile ei, îmi este aproape imposibil s-o descriu, dar am să fac o încercare mai târziu în cursul povestirii. S-o lăsăm acum şi să ne întoarcem la Matilda şi la prima ei zi de şcoală.

După obişnuita treaba cu strigătul catalogului, domnişoara Honey dădu fiecărui elev câte un caiet nou-nouţ.

— V-aţi adus fiecare câte un creion, sper, zise ea.

— Da, domnişoara Honey, cântară copiii.

— Bine. Astăzi este prima zi de şcoală pentru fiecare dintre voi. Este începutul a cel puţin unsprezece ani de şcoală, prin care fiecare dintre voi trebuie să treacă. Şase dintre ei îi petreceţi aici la Crunchem Hall, unde, după cum ştiţi, directoare este domnişoara Trunchbull. Acum, spre binele vostru, am să vă spun ceva despre domnişoara Trunchbull. Dumneaei insistă pe disciplina strictă în şcoală şi, dacă vreţi să m-ascultaţi, sfatul meu este să vă purtaţi cât puteţi de bine în prezenţa ei. N-o contraziceţi, nu-i răspundeţi obraznic. Faceţi întotdeauna ce vă spune că, dacă ajungeţi pe mâna ei, vă desfiinţează ca morcovul pe răzătoare! Nu e nimic de râs, Lavender. Ia-ţi zâmbetul de pe figură. Ar fi înţelept din partea voastră să ţineţi minte că domnişoara Trunchbull este foarte, foarte severă cu toţi cei către depăşesc măsura. Aţi înţeles?

— Da, domnişoara Honey, ciripiră optsprezece voci grăbite.

— Eu însami, continuă ea, vreau să vă ajut să învățați cât mai multe lucruri cât sunteți în această clasă, pentru că asta o să vă ajute să vă descurcați mai ușor în viitor. De exemplu, aş dori ca la sfârșitul acestei săptămâni toată lumea să ştie tabla înmulțirii cu doi pe dinafară. Şi la sfârșitul anului toată lumea să ştie tabla înmulțirii până la doisprezece. O să vă ajute enorm dacă reușiți. Acum, este cineva care ştie deja tabla înmulțirii cu doi?

Matilda ridica mâna. Era singura. Domnișoara Honey se uită atent la fetița mărunțică, cu părul negru, din rândul al doilea.

— Minunat, zise ea. Te rog ridică-te în picioare şi spune-o până unde ştii.

Matilda se ridică şi începu. Când ajunse la 2x12=24, nu se opri. Continuă cu 2xl3=26, 2xl4=28, 2x15=30, 2xl6=...

— Ajunge, zise domnișoara Honey. Ascultase mirată tot recitalul Matildei şi acum întreba:

— Până unde poţi să ajungi?

— Până unde? Nu ştiu exact, domnișoara Honey. Destul de departe, cred.

Domnișoara Honey lăsă să treacă câteva momente după aceasta curioasă mărturisire.

— Vrei să spui, întrebă ea, că poţi să spui cât fac 2x28?

— Da, domnișoară Honey.

— Cât?

— 56, domnișoară Honey.

— Dar dacă te întreb ceva mult mai greu, ca 2x487? Poţi să-mi răspunzi?

— Cred că da, zise Matilda.

— Eşti sigură?

— Da, domnișoară Honey. Cât se poate de sigură.

— Cât fac atunci 2x487?

— 974, zise Matilda imediat. Vorbise încet şi politicos fără niciun semn de lăudăroșenie.

Domnișoara Honey se uită la Matilda absolut stupefiată, dar, când începu să vorbească, păstră aceeaşi voce.

— Dar înmulțirea cu doi este foarte ușoară în comparație cu înmulțirea cu alte numere. Ştii vreo alta?

— Cred că da, domnișoară Honey. Cred că ştiu.

— Care, Matilda? Cât de departe ai ajuns?

— Nu prea ştiu, zise Matilda. Nu ştiu ce vreți să spuneți.

— Vreau să spun dacă ştii de exemplu tabla înmulțirii cu trei.

— Da, domnișoară Honey.

— Şi cu patru?

— Da, domnișoară Honey.

— Câte ştii în total? Le ştii pe toate până la înmulțirea cu 12?

— Da, domnișoară Honey.

— Cât fac 12x7?

— 84, zise Matilda.

Domnișoara Honey făcu o pauză şi se rezemă de spătarul scaunului din fața mesei goale, aflată la mijlocul podelei părții din fața clasei. Era tulburată de ultimul schimb de cuvinte, dar se feri să arate. Nu întâlnise până acum un copil de cinci ani, nici de zece, care să înmulțească cu atâta ușurință.

— Sper ca restul clasei ascultați cu atenție, zise ea. Matilda este o fetiță foarte norocoasă. Are nişte părinți minunați care au învățat-o deja să înmulțească. Te-a învățat mama, Matilda?

— Nu, domnișoara Honey. Nu mama.

— Atunci înseamnă că ai un tată extraodinar. Trebuie să fie un profesor foarte talentat.

— Nu, domnișoara Honey, zise Matilda. Nu m-a învățat tata.

— Vrei să spui că ai învățat singură?

— Nu ştiu exact, zise Matilda cu sinceritate. Adevărul este că nu mi se pare greu să înmulțesc un număr cu alt număr.

Domnișoara Honey inspiră adânc şi expiră încet. Se uită din nou la fetița cu ochi strălucitori care stătea în picioare în fața catedrei, atât de inteligentă şi atât de serioasă.

— Spui să nu ți se pare greu să înmulțești un număr cu altul, zise domnișoara Honey. Încearcă să-mi explici puţin asta.

— Ah, zise Matilda, dar nu prea ştiu cum să explic.

Domnișoara Honey aștepta. Clasă era liniștită. Toţi așteptau.

— De exemplu, zise domnișoara Honey, dacă-ți cer să înmulțești 14 cu 19... nu, asta e prea greu...

— Fac 266, zise Matilda încet.

Domnișoara Honey se uita la ea fix. Apoi luă un creion şi făcu calculul pe hârtie.

— Cât ziceai că fac?

— 266, zise Matilda.

Domnișoara Honey puse creionul jos, îşi scoase ochelarii şi începu să lustruiască lentilele cu o bucată de material. Clasa rămase în liniște, așteptând urmarea. Matilda stătea încă în picioare lângă catedră.

— Spune-mi, Matilda, zise domnișoara Honey lustruind mai departe lentilele, încearcă să-mi spui ce e în mintea ta când faci înmulțirea. Calculezi într-un fel, asta este sigur, dar se pare că obții rezultatul instantaneu. De exemplu, s-o luăm chiar pe cea care ai rezolvat-o acum, 14x19.

— Iau... iau... îl iau pe 14 şi-l înmulțesc cu 19. Mi-e teamă că nu pot să explic altfel. Întotdeauna mi-am spus că, dacă un calculator de buzunar poate să facă, de ce n-aș putea şi eu?

— De ce nu, sigur că da. Posibilitățile creierului uman sunt încă necunoscute.

— Eu cred că creierul este mult mai bun decât o bucățică de metal, zise Matilda, pentru că asta este un calculator.

— Câta dreptate ai, zise domnișoara Honey. Calculatoarele de buzunar nu sunt admise în această școală, oricum...

Domnișoara Honey se simțea tulburată. Nu era nicio îndoiala în mintea ei că întâlnise un creier extraordinar de dotat pentru matematică şi-i treceau prin cap cuvinte ca fenomen, copil-geniu sau miracol. Ştia că astfel de minuni apăreau pe lume din când în când, dar numai unul la o sută sau două sute de ani. Doar Mozart avea cinci ani când a început să compună şi uite până unde a mers.

— Nu este drept, zise Lavender. De ce ea să poată şi noi nu!

— Nu-ţi face probleme, Lavender, cu toții o să știți în curând, zise domnișoara Honey mințind printre dinţi.

În acest moment, domnișoara Honey simți că nu putea rezista tentației de a explora mai departe mintea acestui copil extraordinar. Îşi dădea seama că trebuie să se ocupe şi de restul clasei, dar era prea curioasă ca să lase treaba din mâna.

— Acum, zise ea, ca şi cum s-ar fi adresat întregii clase, să lăsăm pentru un moment aritmetica şi să vedem dacă unul dintre voi ştie să scrie cuvântul „pisică”.

Trei mâini fura ridicate. Erau Lavender, un băiețel pe care-l chema Nigel şi Matilda.

— Cum scrii „pisică”, Nigel?

Nigel spuse cuvântul pe litere. Domnișoara Honey se hotărî să pună o întrebare pe care nu-şi închipuise vreodată ca o poate pune în prima zi de școală, în clasa întâi.

— Mă întreb, zise ea, dacă vreunul din cei trei puteți citi un grup întreg de cuvinte care împreuna formează o propoziție.

— Eu pot, zise Nigel.

— Şi eu, zise Lavender.

Domnișoara Honey se duse la tablă şi scrise cu cretă albă următoarea propoziție: „Eu am început deja să învăț să citesc propoziții lungi!”. O făcuse înadins mai dificilă, pentru că ştia că erau copii inteligenți în clasă care puteau citi.

— Poţi să citești, Nigel? întrebă ea.

— E prea greu, zise Nigel.

— Lavender?

— Primul cuvânt este „eu”, zise Lavender.

— Poate cineva să citească toată propoziția? întrebă domnișoara Honey așteptând un „da” care era sigură că o să vină de la Matilda.

— Da, zise Matilda.

— Citește, zise domnișoara Honey. Matilda citi propoziția fără să ezite.

— Asta este într-adevăr foarte bine, zise domnișoara Honey, făcând aprecierea cea mai generoasă pe care o făcuse vreodată. Cât poţi să citești, Matilda?

— Cred că pot să citesc aproape orice, domnișoara Honey, zise Matilda, deşi nu înțeleg întotdeauna sensul cuvintelor.

Domnișoara Honey se ridică în picioare şi ieși vioi din clasă, întorcându-se treizeci de secunde mai târziu cu o carte groasă. O deschise la un semn şi o așeză pe banca Matildei.

— Este o carte de poezie umoristică, zise ea. Vezi dacă poţi s-o citești pe asta cu voce tare.

Liniștită, fără pauze şi cu o viteză potrivită genului, Matilda începu să citească:

"Un gurmand mâncând la Pană
Găsi un soarece-n tocană.
Un chelner zise: "Nu striga,
Şi nu-l agita aşa,
Că toată lumea o să vrea
Unul, de toană!”

Câţiva copii văzură latura comică a poeziei şi începură să râdă.

— Ştii ce înseamnă „gurmand”, Matilda? întrebă domnișoara Honey.

— Este cineva căruia îi place să mănânce, zise Matilda.

— Corect, zise domnișoara Honey. Şi ştii cum se cheamă genul acesta de poezie?

— Se numește limerick (*poezie simplă, din cinci versuri), zise Matilda. Acesta este unul drăguț. Foarte comic!

— Este unul renumit, zise domnișoara Honey ridicând cartea şi întorcându-se la catedra în fața clasei. Un limerick inteligent este foarte greu de scris, adăugă ea. Pare simplu, dar în realitate nu este!

— Ştiu, zise Matilda. Am încercat de mai multe ori, dar nu mi-a reușit niciunul.

— Ai încercat, nu-i aşa? zise domnișoara Honey șocată ca până acum. Matilda, mi-ar plăcea să aud din limerick-urile pe care spui că le-ai scris. Poţi să-ţi amintești unul şi să mi-l spui?

— Aaa... zise Matilda. De fapt, am încercat să fac unul despre dumneavoastră, domnișoara Honey, când stăteați lângă mine.

— Despre mine, zise domnișoara Honey. Ei bine, trebuie neapărat să-l auzim pe acesta, nu?

— Nu cred că vreau să-l spun, domnișoară Honey.

— Te rog, spune-l, zise domnișoara Honey. Îţi promit că n-o să mă supăr.

— Ba eu cred c-o să vă supărați, domnișoară Honey, pentru că trebuie să folosesc numele dumneavoastră mic ca să rimeze. De asta nu vreau să-l spun.

— Cum de-mi ştii numele mic? întrebă domnișoara Honey.

— Am auzit un alt profesor strigându-vă chiar înainte să intrăm în clasă, zise Matilda. V-a spus „Jenny”.

— Insist să aud acest limerick, zise domnișoara Honey zâmbind larg cum numai rareori zâmbea. Ridică-te în picioare şi recită-l!

Fără plăcere, Matilda se ridică în picioare şi emoționată, recită limerick-ul:

"Se întreabă toată lumea:
Ca Jenny mai e vreuna,
Cu o față aşa frumoasă
Şi la fel de arătoasă?”
Şi răspunsul e:
„Niciuna!”

Fața palidă şi plăcută a domnișoarei Honey se îmbujoră cu un roșu trandafiriu. Apoi zâmbi din nou. Zâmbetul fu şi mai larg de data asta, un zâmbet de pură plăcere.

— Mulțumesc, Matilda, zise ea încă zâmbind. Chiar dacă nu este adevărat, limerick-ul tău este foarte bun. Măi, măi, trebuie să nu-l uit pe acesta.

Din rândul al treilea de bănci, Lavender zise:

— E bun, îmi place.

— Şi e şi adevărat, zise un băiețel pe nume Rupert.

— Bineînțeles că este şi adevărat, zise şi Nigel.

Şi toată clasă începu s-o laude pe domnișoara Honey, deşi ea nu observase încă bine pe altcineva în afară de Matilda.

— Cine te-a învățat să citești, Matilda? întreba d-ra Honey.

— Am învățat singură, zise Matilda.

— Şi ai citit vreo carte tu singură? O carte pentru copii, vreau să spun.

— Le-am citit pe toate de la biblioteca de pe strada principală, domnișoara Honey.

— Şi ţi-au plăcut?

— Câteva mi-au plăcut foarte mult, zise Matilda, dar altele mi s-au părut plictisitoare.

— Spune-mi una care ţi-a plăcut.

— Mi-a plăcut „Leul, Vrăjitoarea şi Dulapul”, zise Matilda. Eu cred că domnul C. S. Lewis este un scriitor foarte bun. Dar are totuşi un defect. Nu are părți comice în cărțile lui.

— Ai dreptate, zise domnișoara Honey.

— Nu sunt părți comice nici în cărțile domnului Tolkien, zise Matilda.

— Crezi că toate cărțile pentru copii ar trebui să aibă părți comice?

— Da, zise Matilda. Copiii nu sunt aşa de serioși ca adulții. Le place să râdă.

Domnișoara Honey rămase înmărmurită de înțelepciunea fetiței.

— Şi ce-ai să faci acum dacă ai citit toate cărțile pentru copii? întrebă ea în continuare.

— Citesc alte cărți. Împrumut de la bibliotecă. Doamna Phelps este foarte bună cu mine. Mă ajuta să le aleg.

Domnișoara Honey se aplecase mult în față peste catedră şi se uita minunându-se la Matilda. Uitase cu desăvârşire de restul clasei.

— Ce alte cărți? murmură ea.

— Îmi place foarte mult Charles Dickens, zise Matilda. Mă face să râd. Mai ales domnul Pickwick.

În acel moment, clopoțelul anunță sfârșitul orei.

Trunchbull

În pauză, domnișoara Honey părăsi clasă şi se îndreptă direct spre biroul directoarei. Era foarte tulburată, întâlnise o fetiță care avea sau, aşa i se părea ei, calități extraordinare de inteligență. Nu avusese încă timp să-şi dea seama cât de inteligentă era fetiță, dar realizase că trebuia să facă ceva cât de repede putea. Era ridicol să ții o fetiță ca asta în clasa întâi. În mod normal, domnișoara Honey era îngrozită de directoare şi se ferea de ea, dar de data asta se simțea în stare să dea ochii cu oricine. Bătu la ușa temutului birou.

— Intră, bubui vocea gravă şi intimidantă a domnișoarei Trunchbull.

Domnișoara Honey intră.

În general, directorii sunt aleși pentru că posedă un număr de calități deosebite: înțeleg copiii şi au permanent în minte interesele lor, simpatizează cu ei, sunt drepți şi sunt profund interesați în educația lor. Domnișoara Trunchbull nu poseda niciuna din aceste calități şi cum de căpătase această slujbă era un mister. Dincolo de orice era o femeie neobișnuită. Fusese cândva atletă şi, chiar şi acum, mușchii îi erau clar evidențiați. Se puteau vedea pe gâtul ca de bivol, pe umerii mari, pe brațele groase, pe încheieturile pline de tendoane, pe picioarele puternice. Uitându-te la ea, aveai impresia că era o persoană care putea să îndoaie bare de metal şi să rupă cărți de telefon dintr-o dată. Faţa, din păcate, nu avea nicio trăsătură frumoasă şi nu inspira nici cea mai mică impresie de bucurie niciodată. Avea o bărbie încăpăţânată, o gură cu o expresie de cruzime şi nişte ochi mici şi aroganți. Cât despre hainele pe care le purta... erau, să spunem doar atât, ciudate. Purta întotdeauna o bluză largă, maro, din bumbac, peste care punea în jurul taliei o curea lată de piele. Cureaua se închidea în față cu o cataramă mare argintie. Coapsele masive care ieșeau de sub bluza erau

înghesuite strâns într-o pereche de pantaloni de culoare verde ca sticla şi dintr-un material țesut grosolan. Acești pantaloni îi ajungeau puţin mai jos de genunchi şi mai jos de ei purta nişte ciorapi verzi cu marginea de sus întoarsă, care lăsau să se vadă perfect mușchii gambelor. În picioare avea nişte pantofi solizi cu tocul jos, maro la culoare şi cu o limbă de piele. Pe scurt, arata mai degrabă ca un hăitaş excentric şi însetat de sânge al câinilor la o vânătoare decât ca o directoare a unei școli de copii.

Când domnișoara Honey intră în cancelarie, domnișoara Trunchbull stătea în picioare lângă biroul ei cu o imagine de nerăbdare pe față.

— Da, domnișoară Honey, zise ea. Ce dorești? Arăți grăbită şi răvășită în dimineața asta. Ce se întâmplă cu dumneata? Te-au supărat cumva nemernicii ăia mici?

— Nu, domnișoara directoare, nimic de genul ăsta.

— Atunci ce este? Dă-i drumul. Sunt o persoană ocupată.

În timp ce vorbea, se întinse spre o cană cu apă care se afla tot timpul pe biroul ei şi îşi turnă în pahar.

— Este o fetiță la mine în clasă, pe nume Matilda Wormwood... începu domnișoara Honey.

— Asta este fetița celui care ține garajul în sat, lătră domnișoara Trunchbull. Ea vorbea astfel: ori lătra, ori striga. Este un om excepțional, continuă ea. Am fost la el chiar ieri. Mi-a vândut o mașină. Aproape nouă. Avea doar zece mii de kilometri la bord. Fostul proprietar este o bătrână care o folosea cel mult o dată pe an. Un chilipir extraordinar. Da, mi-a plăcut de domnul Wormwood. Un adevărat pilon în societatea noastră. Mi-a spus că fiică-sa e o neisprăvită. Mi-a spus să stau cu ochii pe ea. Zicea că, dacă se întâmpla ceva rău în școală, în mod sigur ea e de vină. N-am cunoscut-o pe zgâtia asta, dar o să afle tot ce ţi-am spus, acum când o s-o văd. Taică-su spune că e o piază rea.

— O, nu, domnișoara Trunchbull, asta nu poate fi adevărat, se revoltă domnișoara Honey.

— Ba da, domnișoara Honey, e al naibii de adevărat! De fapt, acum că mă gândesc, sunt sigură că ea a fost cea

care a pus pocnitoarea mirositoare sub biroul meu azi-dimineață, de puţea toată camera ca un canal! Sigur că ea a fost! O să plătească pentru asta. Cum arată? E un vierme nenorocit, sunt sigură! Am descoperit, domnișoară Honey, în lunga mea carieră de profesor, că o fată rea este mult mai periculoasă decât un băiat rău. Problema este că o fată rea e mult mai greu de prins. Să prinzi o fată rea e ca şi cum ai încerca să prinzi o muscă verde. Plesnești palma peste ea şi nenorocita nu-i acolo. Scârboase creaturi sunt fetele! Bine că n-am fost niciodată aşa ceva!

— Dar şi dumneavoastră trebuie să fi fost cândva fetiță, domnișoara Trunchbull, nu se poate altfel.

— Nu pentru multă vreme, lătră Trunchbull cu un rânjet. Am devenit femeie foarte repede.

„Este complet zbanghie, îşi spuse domnișoara Honey. Este la fel de sănătoasă la minte ca un câine turbat.” Domnișoara stătea în picioare în fata directoarei, aşteptând finalul. De data asta, n-avea de gând să se dea bătută.

— Trebuie să vă spun, domnișoara directoare, că faceți o mare greșeală, crezând că Matilda v-a pus pocnitoarea mirositoare sub birou.

— Eu nu greșesc niciodată, domnișoara Honey!

— Dar, domnișoară directoare, fetița de-abia a venit la școala pentru prima dată, în dimineața asta, şi a intrat direct în clasă!

— Nu te contrazice cu mine, pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Bruta asta de Matilda sau cum o cheamă mi-a pus împuțită asta de pocnitoare sub birou, nu e nicio îndoială! Îți mulțumesc că mi-ai sugerat.

— Dar eu nu v-am sugerat nimic!

— Bineînțeles că mi-ai sugerat. Dar acum ce dorești, domnișoara Honey? De ce mă ții din treabă?

— Am venit să vă vorbesc despre Matilda, domnișoară directoare. Am nişte lucruri extraordinare să vă spun despre acest copil. Pot, vă rog, să vă povestesc ce s-a întâmplat în clasa chiar acum?

— Presupun că ţi-a pus foc sub fustă şi ţi-a scorojit chiloții, cloncăni domnișoara Trunchbull.

— Nu, nu, strigă domnișoara Honey. Matilda este un geniu.

La auzul acestui cuvânt, domnișoara Trunchbull se făcu roșie la față şi corpul păru să i se umfle ca acela al unei broaște.

— Un geniu, strigă ea. Ce prostie mai e şi asta, domnișoară? Cred că nu eşti sănătoasă la minte! Tatal ei mi-a spus cu gura lui că este o huligancă!

— Tatăl ei greșește, domnișoară directoare.

— Nu fi toantă, domnișoara Honey! Dumneata ai cunoscut-o acum o jumătate de oră şi tatăl ei o cunoaște de o viaţa!

Dar domnișoara Honey era hotărâtă să spună tot ce avea de spus până la capăt şi începu să descrie câteva din răspunsurile de necrezut pe care Matilda le dăduse la aritmetică.

— Şi...? A învățat câteva din tabla înmulțirii pe dinafară, da? lătră domnișoara Trunchbull. Draga mea, asta n-o face geniu; asta o face papagal!

— Dar, domnișoară directoare, ştie să citească.

— Şi eu la fel, o repezi ea.

— După părerea mea, zise domnișoara Honey, trebuie luată din clasa mea şi trecută la un nivel mai înalt, cu copiii de unsprezece ani.

— Aha, sforăi domnișoara Trunchbull. Vrei să scapi de ea, nu-i aşa? Nu poţi s-o stăpânești şi vrei acum s-o arunci bietei domnișoare Himsoll în clasă mare, unde va face un tărăboi şi mai şi!

— Nu, nu, plânse domnișoara Honey. Nu este deloc acesta motivul!

— Ba da, strigă domnișoara Trunchbull. Văd perfect prin urzeala dumitale, domnisoară şi răspunsul este NU! Matilda va rămâne unde este şi este răspunderea dumitale să se comporte cum trebuie!

— Domnișoara directoare, vă rog...

— Nu vreau să mai aud nimic! strigă domnișoara Trunchbull. Şi, în orice caz, am o regulă în școala asta, ca toţi copiii să rămână în grupele de vârstă, indiferent de ce le poate capul. Doamne ferește, doar n-o să am o puşlama de cinci ani la un loc cu băieții şi fetele mari. Cine-a mai pomenit aşa ceva?

Domnișoara Honey rămase neputincioasă în fața acestui uriaș cu gâtul roșu. Erau şi alte lucruri pe care voia să le mai fi spus, dar ştia acum că n-ar fi ajutat la nimic. Spuse încet:

— Foarte bine. Cum doriți, domnișoară directoare.

— Cum doresc eu fără discuție, tună domnișoara. Şi nu uita, domnișoară, că avem de-a face cu o viperă care a pus o pocnitoare mirositoare sub noul meu birou.

— Nu a făcut aşa ceva, domnișoară directoare!

— Bineînțeles că a facut-o, bubui ea. Şi-ţi mai spun ceva. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fi fost legal să folosesc biciul şi cureaua ca-n vremurile bune! I-aș fi înroșit eu fundul Matildei, să nu mai poată să stea pe scaun o lună!

Domnișoara Honey se întoarse şi ieși din birou deprimată, dar nu înfrântă. „O să fac ceva pentru copilul ăsta, îşi spuse. Nu ştiu încă ce, dar o să găsesc o cale s-o ajut, până la urmă”.

Părinţii

Când domnișoara Honey ieși din biroul directoarei, cei mai mulți copii erau afară în curte. Primul lucru fu să întâlnească câţiva profesori de la clasele mai mari şi să împrumute câteva cărți: de algebră, geometrie, franceză, literatură engleză s.a. Apoi o căută pe Matilda şi o chemă în clasă.

— N-are rost, îi spuse ea, să stai în clasă să-ţi pierzi vremea în timp ce-i învăț pe ceilalți tabla înmulțirii şi cum se scrie „mama”, „tata”, „fata”. Aşa că am să-ţi dau câte una din aceste cărți de studiat şi la sfârșitul orei să vii la mine cu întrebări şi am să te ajut. Cum ți se pare?

— Mulțumesc, domnișoara Honey. Mi se pare foarte bine.

— Sunt sigură că te vom muta într-o clasă mult mai mare, mai târziu, dar pentru moment domnișoara directoare este de părere să rămâi unde eşti.

— Foarte bine, domnișoara Honey, zise Matilda. Vă mulțumesc că mi-aţi adus cărţile.

„Ce copil binecrescut, gândi domnișoara Honey. Nu-mi pasă ce-au spus părinții despre ea; pare foarte liniștită şi drăguță. Şi nu e deloc cu nasul pe sus din pricina inteligenței. De fapt, nu pare să-şi dea seama de asta.”

Când copiii se întoarseră din curte, Matilda se așeza la locul ei şi începu să studieze cartea de geometrie. Domnișoara Honey o observa tot timpul şi-şi dădu seama că, în curând, Matilda devenise cu totul absorbită de ceea ce citea. Nu ridicase privirea din carte nici măcar o dată. Între timp, domnișoara Honey luase altă hotărâre: se decise să meargă ea însăși să vorbească cu părinții Matildei cât de curând cu putință. Nu putea să creadă că părinții erau cu totul neștiutori, referitor la talentele fetiței. Orice s-ar zice, domnul Wormwood era un vânzător de mașini de succes în meseria lui şi asta presupunea că era un om inteligent şi el. Şi, oricum, părinții nu

subestimau calitățile copiilor lor niciodată. De cele mai multe ori, era invers. Câteodată, era imposibil să faci o mamă sau un tată prea mândru să înțeleagă că odrasla lor este un cap pătrat.

Domnișoara Honey era încrezătoare că n-o să fie nicio dificultate în a-i convinge că Matilda era un copil cu totul neobișnuit. Problema era să-i oprească să nu-şi piardă capul. În acest moment, speranțele domnișoarei Honey începură să se desfășoare. Începuse să-şi pună întrebări dacă va putea sau nu obține permisiunea lor să-i dea chiar ea lecții particulare Matildei după școală. Perspectiva de a preda unui copil atât de inteligent ca Matilda îi stimula enorm instinctul ei profesional de învățătoare. Dintr-o dată, decise că va merge la familia Wormwood chiar în seara aceea. Se va duce târziu, între nouă şi zece, când era sigură că Matilda era în pat.

Şi asta şi făcu. Având adresa din dosarul școlii, domnișoara Honey plecă imediat după ora nouă, pe jos, de acasă, spre casa familiei Wormwood. Găsi casa pe o stradă drăguță, unde fiecare casă era separată de casa vecina printr-o mică grădină. Era o casă modernă, din cărămidă, care n-avea cum să fi fost ieftină şi care-şi avea înscris numele pe o plăcuță la poarta: „Colțul intim”.

„Moţul tâmpit ar fi fost mai nimerit”, gândi domnișoara Honey, căreia îi plăcea foarte mult să se joace cu cuvintele. Înaintă pe alee, sună la ușă şi, așteptând, auzi zgomotul televizorului. Ușa fu deschisă de un bărbat cu o figură de șobolan şi cu mustață subțire ca de șoarece, care purta o haină de sport cu dungi portocalii şi roșii.

— Da? zise el, uitându-se la domnișoara Honey. Dacă vinzi tichete de tombolă, nu mă interesează!

— Nu vând tichete de tombolă, zise domnișoara Honey. Şi vă rog, iertați-mă că va deranjez! Sunt învățătoarea Matildei de la scoală, şi este foarte important să stau de vorbă cu dumneavoastră şi cu soția dumneavoastră.

— A şi făcut o trăznaie, nu-i aşa? zise domnul Wormwood, blocând ușa. De acum este responsabilitatea

dumneavoastră. Dumneavoastră trebuie să vă descurcați cu ea.

— Nu a făcut niciun fel de trăznaie, zise domnișoara Honey. Am venit cu vești bune despre ea. Chiar extraordinare, domnule Wormwood. Credeți că aș putea sta pentru câteva minute să vă vorbesc despre Matilda?

— Tocmai urmăream una din emisiunile noastre la televizor. Ora nu este potrivită. Veniți altcândva.

Domnișoara Honey începu să-şi piardă răbdarea.

— Domnule Wormwood, zise ea, dacă dvs. credeți că o zăpăcită de emisiune la televizor este mai importantă decât viitorul fiicei dumneavoastră, atunci n-ar trebui să fiţi parinte! Mai bine ați opri nenorocitul de televizor şi m-aţi asculta!

Asta îl zgâlțâi pe domnul Wormwood. Nu era obișnuit să i se vorbească în felul acesta. Se uită cu atenție la femeia palidă şi fragilă care stătea, așteptând afară în ușă.

— Foarte bine atunci, răspunse el repezit. Intrați şi daţi-i drumul!

Domnișoara Honey păși înăuntru.

— Doamna Wormwood n-o să fie încântata, zise el şi o conduse în camera de zi, unde o femeie mare cu părul platinat se uita avid la ecranul televizorului.

— Cine este? întrebă ea fără să-şi ridice privirea.

— O profesoară de la școală, răspunse domnul Wormwood. Zice că vrea să stea de vorbă cu noi despre Matilda.

Traversă camera spre televizor, opri sunetul, dar lasă imaginea pe ecran.

— Nu, Harry, țipă ea. Willard tocmai îi cere mâna Angeliei.

— Poţi să te uiţi cât vorbim, zise domnul Wormwood. Dânsa este profesoara Matildei. Zice că are nişte vești să ne dea.

— Mă numesc Jennifer Honey, zise ea. Încântată de cunoștință, doamnă Wormwood.

Doamna Wormwood se uita la ea şi zise:

— Care e problema?

Nimeni n-o invitase să ia loc, dar domnișoara Honey luă totuşi un scaun şi se așează.

— Astăzi a fost prima zi de școală a fiicei dumneavoastră.

— Ştim asta, o repezi doamna Wormwood, supărată că nu putea să urmărească emisiunea. Numai pentru asta v-aţi deranjat până aici?

Domnișoara Honey îşi înfipse privirea în ochii gri şi umezi ai celeilalte femei şi lăsă să se aștearnă liniștea până când deveni inconfortabilă pentru doamna Wormwood.

— Vreți să vă explic de ce am venit? zise ea.

— Daţi-i drumul! zise doamna Wormwood.

— Sunt sigură că știți că nu se așteaptă de la copiii de clasa întâi să ştie să citească, să scrie sau să socotească la început când vin la școală. Copiii de cinci ani nu pot face aşa ceva. Dar Matilda poate să facă toate astea. Dacă ar fi să cred ce spune...

— Eu n-aș face asta, zise doamna Wormwood, a cărei voce era încă iritată, fiindcă nu putea auzi sunetul de la televizor.

— Deci a mințit când a spus că nu a învățat-o nimeni să înmulțească sau să citească? Ați învățat-o vreunul din dumneavoastră toate astea?

— S-o învățăm ce? zise domnul Wormwood.

— Să citească, zise domnișoara Honney. Poate ați învățat-o. Poate a mințit când a spus că nu. Poate aveți casa plină de cărți. Eu n-am de unde să ştiu. Poate că vă place amândurora să citiți.

— Sigur că noi citim, zise domnul Wormwood. Nu fiţi caraghioasă, eu citesc revista „Autocar” şi „Motor” săptămânal din coperta în coperta.

— Copilul a citit deja un număr impresionant de cărți, zise domnișoara Honey. Am vrut să văd dacă provine dintr-o familie care apreciază literatura de bună calitate.

— Eu nu sunt de acord cu cititul de cărți, zise domnul Wormwood. Nu poţi să câștigi o pâine stând în fund şi citind povești. Noi nu ținem cărți în casă.

— Înțeleg, zise domnișoara Honey. Am venit să vă spun, de fapt, că Matilda are o inteligență sclipitoare. Dar cred că știți asta.

— Sigur că ştim că poate să citească, zise doamna Wormwood. Îşi pierde toată ziua în camera ei îngropată într-o tâmpenie de carte.

— Dar nu vă intrigă că o fetiță de cinci ani citește romane serioase de scriitori ca Charles Dickens şi Hemingway? Nu vă face să săriți în sus de bucurie?

— Nu în mod deosebit, zise doamna Wormwood. Nu-mi plac fetele cu ciorapi albaștri. O fată trebuie să ştie să se facă cât mai atractivă ca să-şi găsească un soț bun mai târziu. Cum arăți este mult mai important decât ce-ai citit, domnișoara Honkey.

— Mă numesc Honey, zise domnișoara Honey.

— Uită-te la mine, zise doamna Wormwood. Şi uită-te pe urmă la dumneata. Eu am ales să arăt bine, dumneata ai ales cărțile.

Domnișoara Honey privi la femeia searbădă şi grăsună, cu fața netedă şi acoperită de sudoare, din fața ei.

— Ce-aţi spus? întreba ea.

— Am spus că eu am ales să arăt bine şi dumneata ai ales cărțile. Şi cine-a ajuns mai bine? Eu, bineînteles, stau într-o casă frumoasă, cu un om de afaceri de succes, în timp ce dumneata ai o viaţa de sclavă, învăţându-i pe copiii neisprăviți alfabetul.

— Chiar aşa, bombonico, zise domnul Wormwood, şi-i aruncă soției o privire atât de lungă şi drăgăstoasă, care până şi pe o pisică ar fi făcut-o să vomite.

Domnișoara Honey înțelese că, dacă vroia ca discuţia cu acești doi oameni să aibă vreun rezultat, trebuia să nu-şi piardă cumpătul.

— Încă nu v-am spus totul, zise ea. Matilda, atât cât pot eu să-mi dau seama, la vârsta ei atât de fragedă, este de asemenea un fel de geniu matematic. Poate face socoteli complicate în minte cu viteza fulgerului.

— Şi ce mare scofală e asta când poţi să-ţi cumperi un calculator? zise domnul Wormwood.

— O fată nu-şi găsește un bărbat, fiindcă este deșteaptă, zise doamna Wormwood. Uită-te la steaua asta de cinema, de exemplu, adăugă ea, arătând ecranul fără sunet al televizorului, unde o femeie pieptoasă era sărutată de un actor solid, în lumina lunii. Doar nu crezi că l-a adus aici spunându-i tabla înmulțirii? Nici pomeneală! Şi acum are s-o ia de nevastă; să vezi dacă nu. Şi-or să trăiască într-o casă boierească cu valet şi cameriste.

Domnișoarei Honey cu greu îi venea să creadă ceea ce auzea. Auzise ca astfel de părinți existau o grămadă şi că plozii lor ajungeau delincvenți şi netrebnici, dar era un șoc să-i cunoască în carne şi oase.

— Problema cu Matilda este, zise ea, încercând din nou, că este cu mult înaintea celorlalți copii şi s-ar putea să fie cazul să ne gândim la un fel de educație particulară suplimentară. Eu cred cu toată seriozitatea că Matilda poate fi adusă la standarde universitare în doi-trei ani, cu un plan de educație bine gândit.

— Universitate? strigă domnul Wormwood sărind de pe scaun. Cine vrea să meargă la universitate, pentru numele lui Dumnezeu? Tot ce se învața acolo sunt numai obiceiuri proaste!

— Asta nu este adevărat, zise domnișoara Honey. Dacă dumneata ai avea un atac de cord în momentul acesta, eu ar trebui să chem un doctor, iar acel doctor este absolvent de facultate. Nu-i disprețuiți pe cei învățați, domnule Wormwood. Dar îmi dau seama acum că n-o să fiţi niciodată de acord cu mine. Iertați-mă că am dat buzna peste dumneavoastră.

Domnișoara Honey se ridică de pe scaun şi ieși din cameră. Domnul Wormwood o conduse până la ușa de la intrare.

— Ați făcut bine că ați venit, domnișoara Hwaks sau Harris...

— Nici una, nici alta, zise domnișoara Honey, dar n-are importanță!

Şi plecă.

Aruncarea cu ciocanul

Cel mai drăguț lucru în legătură cu Matilda era că, dacă o întâlneai din întâmplare fără s-o fi cunoscut dinainte şi vorbeai cu ea, te-ai fi gândit la ea ca la un copil obișnuit de cinci ani. Nu afișa aproape niciun fel de inteligență sclipitoare şi nu era deloc încrezută. „Este o fetiță tare liniștită şi cuminte”, ţi-ai fi spus în sinea ta. Şi numai dacă, cine ştie cum, ai fi început o discuție despre literatură sau matematică ai fi realizat potențialul minții ei.

Aşa că era simplu pentru Matilda să-şi facă prieteni. Toţi copiii din clasa o plăceau. Ştiau cu toții că era „deșteaptă”, fiindcă auziseră răspunsurile date domnișoarei Honey în urmă cu o zi la școală. Şi mai știau că era lăsată să stea cu o carte pe bancă fără să trebuiască să fie atentă la explicații. Dar erau prea transportați de propriile lor griji şi speranțe ca să se mai gândească la ce făceau alții şi de ce.

Printre noii prieteni ai Matildei era o fetiță pe care o chema Lavender. Chiar din prima zi începuseră să se plimbe împreuna în timpul pauzei de dimineață şi de prânz. Lavender era o fetiță neobișnuit de mică pentru vârsta ei, slăbuță, cu ochii căprui şi cu părul negru, tăiat cu un breton pe frunte. Matilda o plăcea pentru că era curajoasă şi-i plăceau aventurile, iar ea o plăcea pe Matilda exact din aceleași motive.

Înainte ca prima zi de școală să se termine, începură să ajungă la urechile copiilor povești de groază despre directoare, domnișoara Trunchbull. În a treia zi de școală, Matilda şi Lavender, stând într-un colț al curții în pauza de dimineața, fură contactate de o fetiță de 10 ani în haine zdrențuite şi cu nasul înfundat, pe care o chema Hortensia.

— Mucoase noi! zise Hortensia, uitându-se la ele de la înălțimea ei. Mânca dintr-o pungă mare cu cartofi prăjiți, scoțând din ea cu pumnul. Bine ați venit la școala de corecție! adaugă ea scuipând, în timp ce vorbea, bucățele din gură, ca nişte fulgi de zăpadă.

Cele mici, confruntate cu acest uriaș, rămaseră în liniște cu atenția încordată.

— Ați cunoscut-o pe Trunchbull până acum? întreba Hortensia.

— Am văzut-o la rugăciune, dar n-am cunoscut-o, zise Lavender.

— Vă așteaptă o surpriză, zise Hortensia. Îi urăște pe cei mici, aşa că o dezgustă toţi copiii din clasele mici. Se uita la ei ca la nişte larve care n-au ieșit încă din ou.

Un alt pumn fu din nou îndesat în gură şi, din nou, firmiturile țâșniră afară ca fulgii de zăpadă când începu să vorbească.

— Dacă treceți de primul an aici, s-ar putea să rezistați până la sfârșit. Dar mulți nu rezistă. Sunt cărați pe tărgi afară, zbierând. Am văzut mulți dintr-ăștia.

Hortensia se opri să vadă efectul spuselor ei asupra celor două gâgâlici. Nu cine ştie ce. Păreau destul de relaxate. Aşa că se hotărî să le „onoreze” cu mai multe informații.

— Cred că ați auzit că Trunchbull are un dulap care se încuie, căruia i se spune „Dulapul de şoc”.

Matilda şi Lavender scuturară din cap şi continuară să se uite în sus la uriaș. Fiind foarte mici, păreau să n-aibă încredere în nicio creatură mai mare ca ele, mai ales în fetele mari.

— „Dulapul de şoc” este un dulap înalt şi foarte subțire. Baza are numai 30 de centimetri pătrați, aşa că nu poţi să stai jos sau să te tolănești în el. Trebuie să stai în picioare. Trei din pereți sunt din ciment cu cioburi de sticlă prinse în el, care ies în afară, aşa că nu poţi să te rezemi de ei. Trebuie să fii atent tot timpul când eşti încuiat acolo. E îngrozitor!

— Dar nu poţi să te rezemi de ușă? întreba Matilda.

— Nu fi tolomacă! zise Hortensia. Ușă are mii de cuie bătute în ea din afară, probabil chiar de Trunchbull.

— Tu ai fost vreodată închisă acolo? întrebă Lavender.

— În primul trimestru de școală, am fost acolo de şase ori, zise Hortensia. De două ori – toată ziua şi în alte

rânduri – câte două ore de fiecare dată. Dar şi două ore e destul de rău. E întuneric beznă şi trebuie să stai drept, nemișcat; dacă te mişti cât de puţin te zgârie fie cioburile din pereți, fie cuiele din uşă.

— De ce ai fost pusă acolo? întreba Matilda. Ce-ai făcut?

— Prima dată, am turnat o jumătate de borcan de miere pe scaunul pe care Trunchbull trebuia să se aşeze la rugăciune. A fost extraordinar când s-a aşezat pe scaun, s-a auzit un zgomot ca de clefăială, ca atunci când un hipopotam îşi cufundă piciorul în mâlul din lunca râului Limpopo. Dar voi sunteți prea mici şi prea proaste ca să fi citit cartea „Chiar aşa cum a fost”.

— Ba eu am citit-o, zise Matilda.

— Eşti o mincinoasă, zise Hortensia amical. Nu ştii să citeşti încă. Dar n-are importanță. Când directoarea s-a aşezat pe miere, zgomotul a fost minunat. Pe urmă, când a sărit în picioare, scaunul se lipise de fundul pantalonilor ălora caraghioşi pe care-i poartă mereu şi a rămas lipit câteva momente, până s-a desprins. Pe urmă, şi-a plesnit mâinile pe turul pantalonilor şi amândouă mâinile s-au mânjit de miere. S-o fi auzit cum urla!

— Dar cum a aflat că tu ai făcut asta? întrebă Lavender.

— M-a pârât un papă-lapte, Ollie Bogwhistle, zise Hortensia. Dar l-am făcut şi eu să-şi scuipe dinții din față.

— Şi Trunchbull te-a închis în „Dulapul de şoc” toată ziua? întreba Matilda cu respirația întretăiată.

— Toată ziua, zise Hortensia. Eram complet dilie când am ieşit de-acolo. Mă bălăngăneam ca o apucată.

— Ce altceva ai mai făcut ca să ajungi în „Dulapul de şoc”? întrebă Lavender.

— Aa, nu-mi mai aduc aminte de toate, zise Hortensia.

Vorbea cu aerul unui soldat brav, care s-a luptat în aşa de multe războaie, încât curajul era un lucru obişnuit.

— A fost mai demult, adăugă ea, aruncând o nouă încărcătură de cartofi în gură. Ah, stai că-mi aduc aminte de una. S-a întâmplat aşa: Am ales o oră când ştiam că Trunchbull preda la a IV-a şi-am ridicat mâna că vreau să mă duc la budă. Am ieşit, m-am dus în cameră la

Trunchbull şi am căutat în viteză prin sertare până am găsit unde-şi ținea chiloții de sport.

— Zi mai departe, zise Matilda vrăjită. Ce-ai făcut mai departe?

— Cerusem prin poștă mai-nainte nişte praf de scărpinat, zise Hortensia. Costa 50 de pence pachetul şi se numește „Jupuitor de piele”. Pe etichetă scrie că se face din dinții șerpilor veninoși şi este garantat să-ţi umfle bășici în piele de mărimea unei nuci. Şi am pus praf din asta în fiecare pereche de chiloți din sertar şi i-am împăturit pe urmă la loc cu grijă.

Hortensia se oprise să-şi îndese din nou un pumn de cartofi prăjiți în gură.

— Şi-a mers? întreba Lavender.

— Câteva zile mai târziu, zise Hortensia, în timpul rugăciunii, Trunchbull începu să se scarpine ca o apucată pe dedesubt. „Aha, mi-am zis, începe!” Se schimbase deja pentru ora de sport. A fost nemaipomenit să stau să mă uit, știind că numai eu din toată clasa știam ce se petrecea la ea în chiloți. Şi mă simțeam şi în siguranță. Ştiam că n-are cum să mă prindă. Pe urmă, a început să se scarpine din ce în ce mai tare. Probabil credea că-şi făcuseră cuib nişte viespi acolo. Şi pe urmă, chiar în mijlocul rugăciunilor, a sărit în sus de pe scaun, s-a apucat cu mâinile de fund şi a ieșit.

Amândouă, şi Matilda, şi Lavender, erau prinse parcă într-o vrajă. Înțeleseseră în momentul ăsta că se aflau în fața unui maestru. O persoană care adusese arta farselor necurate la cel mai înalt nivel al perfecțiunii; mai mult decât atât, cineva care-şi risca chiar şi viaţa ca să-şi urmeze vocația. Se uitau minunându-se la aceasta zeiță şi, dintr-o dată, acea fornăială pe care o făcea când îşi trăgea nasul nu mai era un lucru neplăcut, ci mai degrabă un semnal de curaj.

— Dar de data asta cum te-a prins? întrebă ținându-și respirația.

— Nu m-a prins, zise Hortensia, dar tot am stat o zi în „Dulapul de şoc”.

— De ce? întrebară amândouă într-un glas.

— Trunchbull are obiceiul foarte tâmpit să ghicească. Când nu ştie care e vinovatul, încearcă să ghicească. Şi ce e mai rău este că, de cele mai multe ori, nimerește. Eu eram primul suspect, din cauza chestiei cu mierea; deşi știam că n-are nicio dovadă, tot ce-am încercat să spun n-a ținut. Strigam la ea: „Cum aş fi putut să fac aşa ceva, domnișoară Trunchbull? Eu nici nu știam că vă țineți chiloții de sport la scoală, habar n-am ce-i ăla «praf de scărpinat». N-am auzit în viaţa mea de aşa ceva!”. Dar mințitul nu m-a ajutat la nimic, cu toată arta pe care am pus-o în asta. Trunchbull m-a luat de ureche, m-a dus în „Dulapul de şoc” şi m-a încuiat acolo. Asta a fost a doua oară când am stat acolo o zi întreagă. A fost ca o tortură. Eram toată tăiată şi înțepată când am ieșit de-acolo.

— Este ca un război, zise Matilda, îngrijorată peste măsură.

— Să fii sigură că este un război, zise Hortensia. Şi accidentele sunt teribile. Noi suntem în cruciadă. Suntem o armată fercheşă, dar care lupta practic fără arme. Trunchbull – Prințul Întunericului, Şarpele Veninos, Balaurul Înfricoșător – are toate armele la comanda ei. E o viaţă foarte grea. Trebuie să ne susținem unii pe alții.

— Te poţi baza pe noi, zise Lavender, rdicându-se pe vârfuri până la maxima ei înălțime de un metru şi doisprezece centimetri, să arate cât mai mare posibil.

— Nu, nu pot, zise Hortensia. Sunteți nişte râme, dar nu se ştie. S-ar putea să fiţi folosite într-o zi într-o acțiune, sub acoperire.

— Mai spune-ne ceva despre ea, zise Matilda, te rog.

— N-o să ne sperii, zise Lavender. Suntem noi mici, dar suntem tari!

— Aşa, uitați atunci, zise Hortensia. Chiar ieri, Trunchbull l-a prins pe un băiat, Julius Rottwinkle, mâncând bomboane în ora de caligrafie şi, pur şi simplu, l-a săltat de o mâna şi l-a zburat pe fereastra clasei. Clasa noastră este la etajul cel mai de sus şi l-am văzut pe Julius Rottwinkle zburând deasupra grădinii şi aterizând cu o

bufnitură pe straturile de salată. Pe urmă, Trunchbull s-a întors spre noi şi a zis: „De-acum încolo pe care-l văd mâncând în clasă, îl zbor pe geam!”.

— Şi Julius Rottwinkle şi-a rupt oasele? întrebă Lavender.

— Numai câteva, zise Hortensia. Nu uitați că Trunchbull a participat la Olimpiada la aruncarea cu ciocanul şi este foarte mândră de brațul ei drept.

— Ce-i aia „aruncarea cu ciocanul”? întrebă Lavender.

— Ciocanul, zise Hortensia, este de fapt o minge mare, roșiatică, de o anumită dimensiune şi greutate, legată cu un cablu, şi aruncătorul o învârte în jurul capului din ce în ce mai repede şi pe urmă îi dă drumul. Trebuie să fie foarte puternic. Trunchbull ar arunca orice în jurul ei, numai să se mențină, mai ales copii.

— Doamne ferește! zise Levender.

— Odată chiar am auzit-o spunând, continua Hortensia, că un băiat mare are aceeaşi greutate cu un ciocan olimpic şi este foarte potrivit să-l folosești ca să-ţi păstrezi exercițiul.

În acel moment, se petrecu ceva foarte ciudat. Curtea școlii care, până atunci, vuia de chiuiturile şi strigătele copiilor care se jucau, dintr-o dată devenise liniştită şi gravă.

— Păzea! şopti Hortensia.

Matilda şi Lavender se uitară în jurul lor şi văzură silueta uriaşă a domnişoarei Trunchbull înaintând prin mulțimea de băieți şi fete, cu paşi lungi şi amenințători. Copiii se trăgeau înapoi din drumul ei în grabă şi ea înainta de-a lungul asfaltului, ca Moise prin Marea Moartă când s-au despicat apele să-i facă drum. Era o apariție în cămaşa ei maro, încinsă cu cureaua de piele şi cu pantalonii verzi. Sub genunchi, muşchii îi ieşeau prin ciorapi.

— Amanda Tripp! strigă ea. Tu, Amanda Tripp, vino-ncoace!

— Țineți-vă pălăriile, şopti Hortensia.

— Ce face? şopti Lavender.

— Proasta asta de Amanda, zise Hortensia, şi-a lăsat şi mai mult părul să crească în vacanță şi maică-sa i l-a împletit în cozi. Ce tâmpenie!

— De ce tâmpenie? întrebă Matilda.

— Dacă e ceva ce Trunchbull nu poate să sufere, apoi astea sunt cozile, zise Hortensia.

Matilda şi Lavender văzură pantalonii uriași înaintând spre o fată de vreo zece ani, care purta o pereche de codițe blonde atârnându-i pe umeri. Fiecare codiță avea câte o fundă albastră la capăt şi arăta foarte drăguț. Fata cu codițe stătea nemișcată uitându-se la uriașul care înainta şi expresia de pe faţa ei era cea a unei persoane prinsă pe o suprafață îngusta cu un taur înfuriat în faţă şi care se pregătește s-o atace. Fata era pironită locului, șocată de teroare, cu ochii bulbucați, tremurând din tot corpul şi crezând cu toată convingerea că ziua Judecății de Apoi venise pentru ea.

Domnișoara Trunchbull îşi ajunsese acum victima şi se oprise privind-o de la înălțime.

— Să termini cu cozile astea murdare până mâine dimineață când vii la școală, lătră ea. Taie-le şi dă-le la gunoi, ai înțeles?

Amanda, paralizată de frică, reuși să bâlbâie:

— M-ma-mamei îi plac. Ea mi le împletește în fiecare dimineață.

— Maică-ta e o gâscă! tună Trunchbull. Îndreptă un deget ca un salam spre capul ei şi continuă:

— Arăți ca un șobolan cu coada ieșindu-i din cap!

— M-mama zice că arăt f-foarte bine, zise Amanda tremurând ca piftia.

— Nu mă interesează nici cât negru sub unghie ce zice maică-ta, strigă Trunchbull şi, acestea fiind zise, apuca codițele Amandei în pumnul mâinii drepte, o ridică de la pământ şi începu s-o învârtă cu viteza deasupra capului, în timp ce Amanda urla ca din gură de șarpe. Trunchbull urla şi ea:

— Îţi dau eu ție codițe, șobolane!

— Ca la Olimpiadă, murmură Hortensia. Îşi ia viteză acum, exact cum făcea cu ciocanul. Pariez că-i dă drumul! Trunchbull se lăsă pe spate, contragreutatea fetiței pivotând expert pe vârful picioarelor şi rotind-o împrejurul ei. Amanda era acum într-o viteză atât de mare, că nu se se mai distingea conturul şi, dintr-o dată, cu un guițat, Trunchbull dădu drumul codițelor şi Amanda zbura ca o rachetă, peste gardul de sârma al curții școlii, sus spre cer.

— Bună aruncare, domnule, zise cineva de dincolo de gard şi Matilda, care era hipnotizată de tot ce se-ntâmplase, o văzu pe Amanda Tripp urmând curba grațioasă a unei parabole deasupra câmpului de peste gard. Ateriză pe iarbă, sări ca o minge încă de două-trei ori, şi, în cele din urmă, se opri.

După aceea, surprinzător, se ridica în picioare. Arăta puţin amețită, dar cine altul n-ar fi fost şi, după un minut, o luă la goană spre curtea școlii. Trunchbull stătea încă în acelaşi loc, frecându-şi mâinile:

— Nu-i rău, zise ea, având în vedere că n-am un antrenament constant. Nu-i rău deloc! Şi se îndepărtă.

— E nebună, zise Hortensia.

— Dar părinții nu se plâng? întrebă Matilda.

— Ai tăi s-ar plânge? întrebă Hortensia. Eu ştiu că ai mei nu s-ar plânge. Îi sperie pe părinți la fel ca pe copii. Tuturor le e o frică de moarte de ea. Ne mai vedem noi pe-aici.

Şi cu asta se îndepărtă mergând agale.

Bruce Bogtrotter şi prăjitura

— Ce nu pot eu să înțeleg, zise Lavender Matildei, este cum poate să-i meargă cu toate astea? Sunt sigură că elevii se duc acasă şi spun părinților. Sunt sigură că tatăl meu ar face un tărăboi grozav, dacă i-aș spune că directoarea m-a luat de păr şi m-a aruncat peste gard.

— Ba n-ar face, zise Matilda, şi o să-ţi spun de ce. Pur şi simplu n-o să te creadă!

— Ba sigur că m-ar crede.

— Ba nu, zise Matilda, şi motivul este evident. Povestea ta ar suna atât de ridicol, încât nu i-ar veni să creadă. Şi ăsta este secretul lui Trunchbull.

— Care este? întrebă Lavender.

— Niciodată să nu faci ceva cu jumătate de măsură, dacă vrei să-ţi meargă. Întrece orice limită, mergi cu murdăria până la capăt. Fii sigur că tot ceea ce faci este atât de nebunesc, încât este de necrezut. Niciun părinte n-o să creadă povestea asta cu coada nici într-o mie de ani! Ai mei sigur n-ar crede. Ar zice că sunt o mincinoasă.

— În cazul ăsta, zise Lavender, mama Amandei n-o să-i taie codițele.

— Nu, n-o să i le taie, zise Matilda. Amanda o să şi le taie singură! Ai să vezi dacă nu!

— Chiar crezi că e nebună? întrebă Lavender.

— Cine?

— Trunchbull.

— Nu, nu cred că e nebună, zise Matilda, dar e foarte periculoasă. Să fii în școala asta e ca şi cum ai fi într-o cuşcă cu o cobră. Trebuie să fii foarte iute de picior. Şi avură un alt exemplu de cât de periculoasă putea să fie directoarea, chiar a doua zi. În timpul mesei de prânz se anunțase că toţi copiii trebuiau să se ducă în sala de adunări imediat după masă şi să se așeze în liniște.

Când toţi cei 250 de copii se aflau așezați în sala de adunări, Trunchbull mărșălui pe platformă. Niciunul din

ceilalți profesori nu veniseră cu ea. Avea o cravașă de călărie într-una din mâini şi stătea în picioare în mijlocul platformei în brăcinarii ei verzi, cu picioarele depărtate şi cravaşa în mână, uitându-se la marea de capete cu fețele întoarse spre ea.

— Ce are de gând să facă? șopti Lavender.

— Nu ştiu, șopti Matilda.

Toată școala aștepta ceea ce avea să se întâmple.

— Bruce Bogtrotter, lătră la un moment dat Trunchbull. Unde este Bruce Bogtrotter?

O mâna se ridică din mijlocul copiilor care stăteau jos.

— Vino-ncoace, striga Trunchbull, şi fii curajos!

Un băiat de unsprezece ani care arăta mare şi rotund se ridică în picioare şi înaintă iute cu pași mărunți şi legănați. Urcă pe platformă.

— Stai aici! comandă Trunchbull, arătând cu degetul locul.

Băiatul se așeză lângă ea. Se vedea că-i era frică. Ştia foarte bine că nu-l adusese acolo ca să-i dea un premiu. O privea pe directoare cu o îngrijorare crescândă şi începuse să se îndepărteze încet-încet de ea cu alunecări de picioare, ca un șobolan care vrea să se îndepărteze pe neobservate de un terier care-l fixează din celălalt colț al camerei. Fața lui grăsună şi moale devenise gri de groaza a ceea ce aștepta să se întâmple. Ciorapii îi căzuseră pe glezne.

— Aceasta găluşcă, bubui directoarea, îndreptând cravaşa spre el ca o sabie, acest punct negru, acest coş infectat, acest furuncul contagios pe care-l vedeți, nu este nimic altceva decât un netrebnic răufăcător, un animal tolerat printre noi, un mafiot.

— Cine, eu? zise Bruce Bogtrotter arătând sincer nedumerit.

— Un hoț, țipă Tranchbull. Un necinstit! Un pirat! Un bandit! Un agitator!

— Chiar aşa? zise băiatul. Vreau să spun... Lăsați-o baltă, doamnă directoare!

— Negi, mucos mizerabil? Susții că eşti nevinovat?

— Nu ştiu despre ce vorbiți, zise băiatul, mai nedumerit ca până atunci.

— O să-ţi spun eu despre ce vorbesc, bubă dulce, strigă Trunchbull. Ieri dimineața, în timpul pauzei, te-ai strecurat ca un șarpe în bucătărie şi-ai furat o bucată din prăjitura mea personală de pe tava mea de ceai. Tava fusese abia pregătită pentru mine de bucătar! Era gustarea mea de dimineață! Cât despre prăjitură, era din stocul meu personal! Nu era pentru voi! Să nu-ţi treacă nicio clipă prin minte că eu mănânc din mizeriile alea pe care vi le dă vouă! Prăjitura era făcută din unt adevărat şi frișcă proaspătă! Şi el, banditul şi hoţul ăsta, spărgătorul ăsta, vagabondul care stă în fața voastră, cu ciorapii căzuți pe glezne, mi-a furat-o şi a mâncat-o!

— Nu e adevărat, exclamă băiatul schimbându-și culoarea la faţă din gri în alb.

— Nu mă minți pe mine, Bogtrotter! lătră Trunchbull. Te-a văzut bucătăreasa! Mai mult, te-a văzut cum o mâncai!

Trunchbull se opri o clipă să șteargă o picatură de spumă de salivă de pe buze. Când vorbi din nou, vocea îi suna dintr-o dată mai moale, mai liniștită şi mai amenințătoare. Se aplecă deasupra băiatului zâmbind:

— Îţi place prăjitura mea specială cu ciocolata, Bogtrotter, nu-i aşa? E consistență şi delicioasă, nu-i aşa, Bogtrotter?

— Foarte bună, murmură băiatul. Îi ieșiseră cuvintele din gura înainte să le poată opri.

— Ai dreptate, zise Trunchbull. Este într-adevăr foarte bună! Aşa că trebuie să feliciți bucătăreasa! Când un gentlemen găsește ca masa a fost foarte bună, trimite complimente bucătarului-șef! Tu n-ai știut asta, nu-i aşa, Bogtrotter? Dar cei din subclasele umane nu apreciază bunele maniere.

Băiatul rămase în liniște.

— Bucătare! strigă Trunchbull. Vino-ncoace, bucătare! Bogtrotter dorește să-ţi spună cât de bună a fost prăjitura cu ciocolată!

Bucătarul, o femeie înalta şi ridată, care arata de parcă sucurile corpului i se uscaseră în cuptor cu multă vreme înainte, păși pe platformă purtând un șorț alb şi murdar. Intrarea îi fusese aranjată dinainte de Trunchbull.

— Acuma, Bogtrotter! bubui Trunchbull. Spune-i bucătăresei ce părere ai despre prăjitură!

— Foarte bună, bombăni băiatul.

Începuse să se vadă ca băiatul se întreba unde avea să ducă toată povestea. Singurul lucru de care era sigur era că legea îi interzicea lui Trunchbull să-l lovească cu cravaşa aia pe care acum şi-o pleznea peste coapsă. Asta era o ușurare, dar nu cine ştie ce, fiindcă Trunchbull era total imprevizibilă. Nimeni nu ştia niciodată ce urma să facă în clipa următoare.

— Poftim, bucătare! strigă Trunchbull. Lui Bogtrotter i-a plăcut prăjitura ta! I-a plăcut la nebunie prăjitura ta!! Nu mai ai să-i mai dai?

— Ba da, mai am, zise bucătăreasă, de parcă învățase rolul pe dinafară.

— Atunci du-te şi adu-o! Şi adu şi un cuțit s-o tăiem!

Bucătăreasa dispăru. Dar nu după multă vreme, apăru din nou, opintindu-se sub greutatea unei enorme prăjituri cu ciocolata, așezată pe un platou mare de porțelan. Prăjitura avea cel puţin 40 de centimetri în diametru şi o glazură de ciocolată maro închis.

— Pune-o pe masă, zise Trunchbull.

În mijlocul platformei era o măsuță mică cu un scaun. Bucătăreasa plasă cu grijă prăjitura pe masă.

— Stai jos, Bogtrotter! Stai acolo!

Băiatul se mișcă cu grijă spre masă şi se așeza pe scaun. Se uita fix la prăjitura enormă.

— Aşa, Bogtrotter, zise Trunchbull, şi din nou vocea îi deveni moale, rugătoare, chiar blândă. Toată este pentru tine! Fiecare firimitură! Fiindcă ţi-a plăcut atât de mult felia aia ieri, i-am comandat bucătarului încă una, cât se poate de mare, pentru tine.

— Mulțumesc, zise băiatul, complet zăpăcit.

— Mulțumește bucătarului, nu mie, zise Trunchbull.

— Mulțumesc, bucătare, zise băiatul.

Bucătăreasa rămase în picioare ca un șiret de pantof uscat şi scorojit, cu o atitudine implacabilă şi dezaprobatoare. Arăta de parcă ar fi avut gura plină de zeamă de lămâie.

— Hai, Bogtrotter, taie-ți o bucată şi încearc-o!

— Ce? Acum? zise băiatul cu teama. Ştia că era ceva la mijloc, dar nu-şi dădea seama ce. N-aș putea s-o iau acasă? întrebă el.

— Asta ar fi nepoliticos, zise Trunchbull cu un rânjet bine regizat. Trebuie să-i arăți drăgălașei bucătărese, aici de faţă, cât eşti de recunoscător pentru munca ei.

Băiatul nu schiță niciun gest.

— Haide, dă-i drumul, zise Trunchbull. Taie o felie şi gust-o! Nu pierdem toată ziua!

Băiatul luă cuțitul şi era aproape să taie prăjitura când se opri. Se uită la prăjitură. Apoi la Trunchbull, la bucătăreasa înaltă şi aţoasă, cu gura plină de zeamă de lămâie. Toţi copiii din sală se uitau într-o tensiune generală, așteptând să se întâmple ceva. Erau siguri că trebuia să se întâmple ceva. Trunchbull nu era persoana care să ofere o prăjitură întreaga cuiva din bunătate sufletească. Mulți ar fi spus că era plină cu piper sau cu ulei de castor sau cu cine ştie ce altceva cu gust rău, care l-ar fi făcut pe băiat imediat să vomite violent. Putea să fie chiar arsenic şi atunci ar fi fost mort în zece secunde. Sau poate era o prăjitură cu vreo bombă în ea care exploda în momentul în care era tăiată şi zbura în aer, cu Bogtrotter cu tot. Nimeni din școala nu se îndoia că Trunchbull ar putea face toate acestea.

— Nu vreau s-o mănânc, zise băiatul.

— Gustă, băiete! zise Trunchbull. Se supără bucătarul!

Galben la față, băiatul începu să taie o felie mică din imensa prăjitură. Trase felia afară, puse cuțitul jos şi luă bucata lipicioasă cu degetele, începând s-o mănânce încet.

— E bună, nu-i aşa? întrebă Trunchbull.

— Foarte bună, zise băiatul mestecând şi înghițind. Termină felia.

— Mai ia una, zise Trunchbull.

— Ajunge, mulțumesc, murmură băiatul.

— Am spus să mai iei una, zise Trunchbull şi o notă mai ascuțită se putu distinge în vocea ei. Mănâncă încă o felie! Fă ce-ţi spun!

— Dar nu mai vreau încă o felie, zise băiatul.

Dintr-o dată, Trunchbull exploda.

— Mănâncă, strigă ea, pleznindu-şi coapsa cu cravaşa. Dacă-ți spun eu să mănânci, să mănânci! Ai vrut prăjitura! Ai furat prăjitura! Acum ai prăjitura. Şi-ai s-o mănânci! N-ai să părăsești această platformă şi nimeni n-o să părăsească această sală, până n-ai să mănânci toată prăjitura din fața ta! M-am făcut înțeleasă, Bogtrotter? Ai înțeles ce-am spus?

Băiatul se uită la Trunchbull şi apoi la imensa prăjitură.

— Mănâncă! Mănâncă! Mănâncă! strigă directoarea.

Foarte încet, băiatul îşi tăie o altă felie de prăjitura şi începu s-o mănânce.

Matilda se uită fascinată.

— Crezi c-o s-o poată mânca? șopti ea.

— Nu, șopti Lavender înapoi. Este imposibil. O să i se facă rău înainte de jumătate.

Băiatul continuă să mănânce. Când termină a doua felie, se uită la Trunchbull ezitând.

— Mănâncă! zise Trunchbull. Hoții lacomi cărora le plac prăjiturile trebuie să mănânce prăjituri! Mănâncă mai repede, băiete! Mai repede! Nu pierdem toată ziua! Şi nu te mai opri cum faci acum! Dacă te mai oprești o dată mergi direct în „Dulapul de şoc”, am să închid uşa şi-am să arunc cheia în fântână!

Băiatul tăie a treia felie de prăjitură şi începu s-o mănânce. O termină mai repede decât pe celelalte două şi imediat puse mâna pe cuțit şi tăie a patra felie. Ciudat, parcă începuse să-şi intre în mână. Matilda, privindu-l cu atenție, nu observa niciun semn de suferință. Parcă începuse să capete încredere pe măsură ce mânca.

— Se descurcă, șopti ea spre Lavender.

— O să i se facă rău în curând, șopti Lavender. O să fie oribil.

Când termină de mâncat jumătate din enorma prăjitura, Bruce Bogtrotter făcu o scurtă pauză şi aspiră adânc de câteva ori. Trunchbull stătea cu mâinile în şolduri şi se uita la el.

— Continuă, strigă ea. Mănânc-o toată!

Deodată, băiatul dădu drumul unei râgâieli uriașe care răsună în sala de adunări ca un tunet.

Mulți începură să râdă.

— Liniște, striga Trunchbull.

Băiatul îşi taie o altă felie de prăjitură şi începu s-o mănânce în viteză. Încă nu dădea semne de săturare, că vrea să renunțe. În niciun caz nu te așteptai să se oprească şi să înceapă să plângă: „Nu mai pot, nu mai pot să mănânc! Îmi vine să vomit!” Era încă în cursă, bătându-se.

În acest moment, în rândul celor 250 de copii care priveau ca spectatori, interveni o subtilă schimbare. Mai devreme, sesizaseră dezastrul de neevitat şi se pregătiseră pentru o scenă neplăcută în cazul în care nenorocitul, umplut până în gât cu prăjitură de ciocolată, s-ar fi predat şi ar fi cerut milă, după care Trunchbull ar fi îndesat şi mai multă prăjitură în gura băiatului care suspină. Dar nu era deloc aşa. Bruce Bogtrotter mâncase până acum trei sferturi din prăjitură şi încă mai continua să mănânce în forță. Cineva sesizase ca jocul începuse chiar să-i placă. Avusese de urcat un munte şi așteptase cu inima ușoară să urce până la capăt sau să moară încercând. Mai interesant era faptul că devenise conștient de spectatorii care-l susțineau în liniște. Pentru că scena care se petrecea era, de fapt, o bătaie între el şi puternica Trunchbull.

Dintr-o dată, cineva strigă:

— Haide, Bruce, că poţi!

Trunchbull se roti în jur şi strigă:

— Liniște!

Audiența privea intens. Erau cu toții prinși în acest concurs. De-abia îşi puteau ține strigătele de încurajare, dar n-aveau curaj să facă aşa ceva.

— Cred că o să reușească, șopti Matilda.

— Şi eu la fel, șopti Lavender. N-aș fi crezut că există cineva pe lume care să fie în stare să mănânce o prăjitură întreaga de mărimea asta.

— Nici Trunchbull nu credea, șopti Matilda. Uită-te la ea. Se face tot mai roșie. O să-l omoare dacă reușește.

Băiatul încetinise acum, nu mai era nicio îndoiala, dar se străduia totuşi să-şi îndese prăjitura în gură cu consecvența unui alergător de cursă lungă, care zărește linia de sfârșit şi ştie că nu se poate opri până acolo. Când ultima bucățică de prăjitura dispăru, urale se ridicară din audiență şi copiii începură să sară din scaune, strigând şi aplaudând: „Bine, Bruce! Bravo ție! Ai medalia de aur.”

Trunchbull stătea nemișcată pe platformă. Faţa îi căpătase culoarea lavei încinse şi ochii îi străluceau de furie. Se uita la Bruce Bogtrotter care stătea pe scaun ca o raţă grasă, umplută la refuz şi adormită, incapabilă să se miște sau să vorbească. O sudoare fină i se așeza pe frunte, dar avea un rânjet larg de triumf pe față. Dintr-o dată, Trunchbull întinse mâna şi apucă farfuria mare de porțelan pe care fusese prăjitura. O ridicase cu un gest larg în aer... şi-i dădu drumul să se spargă exact în capul lui Bruce Bogtrotter! Cioburile zburară în toate direcțiile. Băiatul era acum plin ca un sac de ciment şi n-ai fi putut să-l rănești nici cu un ciocan de fier. Îşi scutură capul de câteva ori şi continuă să rânjească.

— Du-te la dracu’! țipă Trunchbull şi plecă de pe platforma însoțită îndeaproape de bucătăreasă.

Lavender

Pe la mijlocul primei săptămâni de școală a Matildei, domnișoara Honey spuse clasei:

— Am vești importante pentru voi, aşa că ascultați cu atenție! Şi tu, Matilda, lasă cartea şi fii atentă o clipă!

Feţe mici şi nerăbdătoare ridicaseră privirile şi ascultau.

— Este obiceiul directoarei, continuă domnișoara Honey, să preia fiecare clasă în fiecare săptămână pentru o oră. Face asta cu toate clasele din școală şi fiecare clasă are o anumită zi şi o anumită oră. A noastră este întotdeauna joia, la ora două, imediat după masa de prânz. Aşa că mâine la ora două, domnișoara Trunchbull o să preia clasa de la mine, pentru o lecție. O să fiu şi eu aici, bineînțeles, dar numai ca spectator. S-a înțeles?

— Da, domnișoara Honey, ciripiră copiii.

— Vă previn însă, zise domnișoara Honey. Domnișoara directoare este foarte severă cu toate! Vedeți să aveți hainele curate, feţele curate şi mâinile curate. Răspundeți numai când sunteți întrebați. Când vi se pune o întrebare, ridicați-vă în picioare înainte să răspundeți. Nu o contraziceți! Nu-i răspundeți obraznic! Nu faceți glume! Dacă nu mai ascultați, o să se enerveze şi, dacă se enervează, e vai de capul vostru!

— Ce să mai vorbim… murmură Lavender.

— Sunt sigură, zise domnișoara Honey, ca o să vă testeze din ce ați învățat săptămâna asta la matematică şi anume tabla înmulțirii cu doi. Aşa că vă sfătuiesc s-o băgați bine în cap în seara asta! Puneți pe mama sau pe tata să vă asculte.

— Şi cu ce-o să ne mai testeze? întrebară.

— Scrierea, zise domnișoara Honey. Încercați să vă amintiți tot ce ați învățat să scrieți în astea câteva zile… şi încă ceva. O cană cu apa şi un pahar trebuie să se afle întotdeauna pe masă când vine directoarea! Nu începe lecția fără asta. Cine răspunde de asta?

— Eu, zise Lavender imediat.

— Foarte bine, Lavender, zise domnișoara Honey. O să fie treaba ta să te duci la bucătărie, zise domnișoara Honey. Sunt folosite de fiecare clasă.

— N-am să uit, zise Lavender. Promit că n-am să uit.

Lavender își chinuia deja mintea cu diferitele posibilități pe care i le deschidea cana cu apa. Își dorea să facă un gest cu adevărat eroic. O admira pe fetița mai mare, Hortensia, pentru lucrurile îndrăznețe pe care le făcuse în școală. O admira şi pe Matilda, care-i povestise, sub jurământul că păstrează secretul, istoria cu papagalul pe care-l adusese acasă şi cu vopseaua de păr pentru tatăl ei. Era rândul ei acum să devină eroina, numai să-i vină în minte o idee bună.

În după-amiaza aceea, în drum spre casă, începu să întoarcă în minte toate posibilitățile, până când, în cele din urmă, apăru o lumină în minte, o scânteie dintr-o idee strălucită, pe care începu s-o elaboreze. Admițând desigur că inamicul în această situație nu era Napoleon, deşi nu găseai pe nimeni la Crunchem Hall care să admită că directoarea era mai puţin de temut ca faimosul om de arme francez.

— Va fi nevoie de multă pricepere, îşi spuse Lavender, şi totul realizat în mare secret, dacă voia să scape cu viaţa din acest act eroic.

În fundul curții casei ei se afla o baltă noroioasă în care trăia o colonie de salamandre. Acest gen de salamandre, deşi o viețuitoare comună în bălțile Angliei, nu era des văzut de oameni, pentru că este un animal foarte timid şi trăiește mai mult ascuns în mâl. Având un aspect unsuros şi alunecos, aceste creaturi sunt şi incredibil de urâte, semănând cu un pui de crocodil, numai că au capul mult mai scurt. De altfel, sunt cât se poate de pașnice, dar nu arată asta. Au lungimea de aproximativ 7 centimetri şi sunt gelatinoase, de culoare gri-verzulie pe spate şi portocalii pe burtă. Sunt de fapt animale amfibii, care pot trăi atât pe uscat, cât şi în apă.

În seara aceea Lavender se duse în fundul grădinii, hotărâtă să prindă o salamandră. Salamandrele se mișcă foarte rapid şi, de aceea, sunt foarte greu de prins. Lavender se lungi lângă baltă şi aşteptă cu răbdare o vreme îndelungata, până când observă câteva mişunând în mâl şi, folosindu-şi bereta de şcoală ca o plasă, prinse una cu ea. Îşi pregătise penarul, în care aşezase cu grijă apa din baltă, să primească mica creatura dar curând își dădu seama că nu era deloc uşor s-o pună din mână pe penar. Se mișca în toate direcțiile şi se ondula ca un vierme, şi, în plus, penarul nu era suficient de lung. Când în fine reuși s-o bage acolo, trebui să aibă mare grijă să nu-i prindă coada când închise penarul. Un băiețel din vecini îi spusese că, dacă tai coada unei salamandre, coada rămâne vie şi din ea creşte o alta salamandra de zece ori mai mare. Şi asta putea să crească la fel de mare ca un aligator. Lavender nu crezuse asta, dar acum nu era pregătită să riște nimic. În cele din urmă, reuşise să închidă bine penarul şi salamandra era a ei! Pe urmă, după ce se mai gândi un timp se hotărî să deschidă doar puţin penarul ca să poată respira.

A doua zi, îşi luă arma secretă în ghiozdan. Fierbea de nerăbdare. De-abia aştepta să-i spună Matildei planul ei de bătălie. De fapt, ar fi vrut să-l spună întregii clase, dar în cele din urmă se hotărî să nu spună nimănui. Era mai bine aşa, pentru ca nimeni, chiar supus celei mai severe torturi, nu putea să spună cine era vinovatul.

Veni vremea prânzului. Astăzi erau cârnați cu fasole, ce-i plăcea ei cel mai mult, dar nu putu să mănânce.

— Te simți bine astăzi, Lavender? întrebase domnișoara Honey din capul mesei.

— Am mâncat atât de mult la micul dejun, că nu mai pot să mănânc nimic, răspunse Lavender.

Imediat după masă, dădu buzna la bucătărie şi lua una din faimoasele căni de apă ale directoarei. Era o cană mare şi burtoasă făcută din lut şi vopsită în albastru. Lavender o umplu pe jumătate cu apă şi o duse în clasa împreuna cu un pahar, aşezându-le pe masa profesorului.

Clasă era încă goală. Iute ca fulgerul, Lavender scoase penarul din ghiozdan şi deschise puţin capacul. Salamandra stătea nemișcată. Cu grijă, duse penarul deasupra cănii, trase capacul de tot şi lasă salamandra să cadă înăuntru. Se auzi un „pleosc”, când lovi apa, goni cu viteza împrejur o vreme, după care se așeza liniștită pe fund. Ca s-o facă să se simtă cât mai în mediul ei, Lavender lua alge şi le puse şi pe ele în cană. Treaba fusese făcută. Totul era gata. Lavender îşi așează din nou creioanele în penarul încă ud şi-l așeza pe pupitru în locul destinat penarului. Apoi plecă afară în curte şi se alătură celorlalți copii pentru restul pauzei.

Testul săptămânal

La ora două fix, clasa se formă din nou împreună cu domnișoara Honey, care observă că paharul şi cana se aflau pe masă şi se retrase în spatele clasei rămânând în picioare. Toată lumea aștepta. Dintr-o dată, silueta uriașă a directoarei în cămașa încinsa cu cureaua de piele peste pantalonii verzi intră mărșăluind în clasă.

— Bună ziua, copii! lătră ea.

— Bună ziua, domnișoară Trunchbull, ciripiră copiii.

Directoarea stătea în picioare în fața clasei, cu picioarele depărtate şi mâinile în șolduri, uitându-se la băieții şi fetițele care stăteau emoționați în bănci.

— O priveliște nu prea frumoasă, zise ea. Expresia de pe fața ei arăta un extrem dezgust, ca şi cum s-ar fi uitat la ceva ce făcuse un câine în mijlocul podelei.

— Ce mai buchet de negi scârboși!

Toată lumea avu înțelepciunea să nu scoată un zgomot.

— Mă face să vomit numai gândul că trebuie să suport în școala o grămadă de gunoi ca voi pentru următorii şase ani! O să trebuiască să exmatriculez cât mai mulți din voi că să nu-mi pierd mințile!

Se opri şi respiră cu zgomot de câteva ori. Făcea un zgomot ciudat. Acelaşi zgomot pe care-l auzi când eşti într-un grajd de cai şi li se dă de mâncare.

— Presupun, continuă ea, că mamele şi tații voștri vă spun că sunteți minunați. Ei bine, sunt aici să vă spun exact contrariul și-ați face bine să mă credeți pe mine. Ridicați-vă în picioare! Toată lumea!

Se sculară cu toții repede în picioare.

— Țineți-vă mâinile întinse în fața voastră! Și, când trec prin dreptul vostru, întoarceţi-le, ca să văd dacă sunt curate pe ambele părți!

Trunchbull îşi începu marșul lent de-a lungul rândurilor de bănci, inspectând mâinile. Totul decursese bine până ajunse în dreptul unui băiețel din rândul al doilea.

— Cum te cheamă? lătră ea.

— Nigel, răspunse băiatul.

— Nigel şi mai cum?

— Nigel Hicks, răspunse băiatul.

— Nigel Hicks şi mai cum? bubui Trunchbull. Vocea tună atât de tare, încât aproape că-l zburâ pe băiat pe fereastră.

— Atât, zise Nigel. Numai doar dacă vreți şi numele de la mijloc.

Era un băiețel curajos. După câte se vedea, încerca să nu se sperie de namila care trona deasupra lui.

— Nu vreau numele de la mijloc, zgaibă – bubui namila. Cum mă cheamă pe mine?

— Domnișoara Trunchbull, zise Nigel.

— Atunci spune aşa când mi te adresezi! Acum, hai încă o dată! Cum te cheamă?

— Nigel Hicks, domnișoară Trunchbull, zise Nigel.

— Aşa mai merge, zise Trunchbull. Mâinile tale sunt mizerabile, Nigel! Când te-ai spălat ultima oară pe mâini?

— Mmm... să mă gândesc, zise Nigel. E greu să-mi amintesc exact! Ori ieri, ori alaltăieri!

Tot corpul lui Trunchbull păru să se umfle, ca şi când cineva îl umfla cu pompa de bicicletă.

— Știam! urlă ea. Mi-am dat seama imediat cum te-am văzut că nu eşti altceva decât o mică spurcăciune! Ce face tatăl tău!? Desfundă canale?

— Este medic, zise Nigel. Și încă unul foarte bun! Că suntem oricum acoperiți de microbi, aşa că nişte mizerie în plus nu face rău nimănui.

— Bine că nu e doctorul meu – zise Trunchbull. Și de ce, pot să te întreb, este o boabă de fasole pe cămașa ta?

— Am avut la prânz, domnișoară Trunchbull.

— Și tu, în mod obișnuit, îți pui mâncarea de la prânz pe cămașa, Nigel? Aşa te-a învățat faimosul doctor de taică-tău?

— Mâncarea de fasole se mănâncă greu, domnișoara Trunchbull. Îmi cade mereu din furculița.

— Eşti dezgustător! tună Trunchbull. Eşti o fabrică de microbi umblătoare! Nu vreau să te mai văd astăzi! Du-te să stai la colț într-un picior cu fața la perete!

— Dar, domnișoară Trunchbull...

— Nu te târgui cu mine, băiete, dacă nu vrei să te pun să stai în cap! Fă ce ți s-a spus!

Nigel se duse la colț.

— Rămâi unde eşti şi-am să-ţi testez cunoștințele la scriere, să văd dacă ai învățat ceva săptămâna asta. Și nu te întoarce când vorbești cu mine! Ține-ți mutra la perete! Aşa! Acum spune-mi pe litere cuvântul

— Ce cuvânt? întrebă Nigel. Ce faci cu creionul sau opusul de la „greșit”?

Era un băiat foarte inteligent şi mama lui lucrase mult cu el acasă, la citit şi la scris.

— Cel cu creionul, prostovane!

Nigel spuse literele în ordinea corectă, ceea ce o surprinsese pe Trunchbull. Credea că termenul este greu pentru el, un cuvânt pe care nu-l învățase până atunci, şi faptul că băiatul reușise o iritase. Apoi se auzi vocea lui Nigel, încă bălăngănindu-se într-un picior cu fața la perete:

— Domnișoara Honey ne-a învățat cum se scrie un cuvânt nou, foarte lung, ieri.

— Și ce cuvânt a fost? întrebă Trunchbull aproape în șoaptă.

Cu cât era mai slabă vocea ei, cu atât era mai mare pericolul, dar Nigel nu ştia asta.

— Dificultate, zise Nigel. Toată lumea ştie acum să scrie „dificultate”.

— Ce prostie, zise Trunchbull. Nu trebuie să ştii să scrii cuvinte din astea până la vârsta de 8-9 ani. Și nu-mi spune mie că toată lumea din clasa asta ştie să scrie cuvântul ăsta! Nu minți, Nigel!

— Întrebați pe cineva, zise Nigel, încercându-şi foarte tare norocul. Întrebați pe oricine!

Ochii sclipitori şi periculoși ai lui Trunchbull se rotiră deasupra clasei.

— Tu, zise ea, arătând cu degetul spre o fată mică şi cam nătăfleață pe care o chema Prudence.

Și, surprinzător, Prudence spuse corect cuvântul pe litere şi fără nicio ezitare.

Trunchbull fu de data asta destul de dezorientată.

— Probabil ca domnișoara Honey a pierdut toată oră ca să vă învețe un singur cuvânt.

— Nu, n-a pierdut-o, zise Nigel. Domnișoara Honey ne-a învățat asta în trei minute în aşa fel ca să nu uităm niciodată. Ne învață multe cuvinte aşa, în trei minute.

— Și care este metoda asta magică, domnișoara Honey? întrebă domnișoara directoare.

— Vă arăt eu, șuieră curajosul Nigel din nou venind în ajutorul domnișoarei Honey. Pot să stau în două picioare şi să mă întorc cât vă arăt, vă rog!?!

— Nu, i-o retează Trunchbull. Stai și arată-mi!

— Bine, zise Nigel clătinându-se în neștire într-un picior. Domnișoara Honey ne învața câte un cântecel despre fiecare cuvânt, îl cântam cu toții şi învățăm cum se scrie imediat. Vreți să auziți cântecul despre „dificultate”?

— Trebuie să fie fascinant, zise Trunchbull coborând vocea cu sarcasm.

— E aşa, zise Nigel: D-na B, d-na I, d-na FI, D-na CUL, d-na TA, d-na TE. Aşa se scrie „dificultate”.

— Ce extraordinar de ridicol! sforăi Trunchbull. De ce sunt toate aceste femei măritate? Și oricum nu trebuie să predai poezie când predai scrierea. Nu mai face asta în viitor, domnișoară Honey!

— Dar copiii învață foarte bine aşa să scrie cuvintele grele, murmură domnișoara Honey.

— Nu te tocmi cu mine, domnișoară Honey! zise directoarea. Fă ce ți se cere! Acum am să vă testez la tabla înmulțirii, să văd dacă domnișoara Honey v-a învățat ceva la disciplină asta!

Trunchbull se întoarse la locul ei în fața clasei şi mișcă privirea ei diabolica încet de-a lungul rândurilor micilor elevi.

— Tu, lătră ea, arătând cu degetul la Rupert, un băiețel din primul rând. Cât fac 2x7?

— Șaisprezece, zise Rupert, cu un fel de abandonare prostească.

Trunchbull începu să avanseze cu pași mari spre el, aşa cum face un tigru când se îndreaptă cu salturi mari spre un pui de căprioară. Rupert dintr-o dată realiza pericolul şi făcu o altă încercare:

— Optsprezece! strigă el. 2x7=18, nu 16.

— Vierme ignorant, bubui Trunchbull. Buruiană fără minte! Cap sec de șobolan! Ai clei în cap în loc de creier.

Se oprise acum exact în spatele lui Rupert şi, dintr-o dată, întinse o palmă de mărimea unei rachete de tenis şi-l apucă pe Rupert de păr. Acesta avea o claie de păr auriu. Mamei lui îi plăcea mult părul lui şi avea mare grijă de el, lasându-i-l să crească puţin mai lung. Trunchbull avea o ură pe părul lung la băieți, aşa cum avea pe codițe la fete şi acum era pe punctul de a şi-o arăta. Strânse cu putere în mâna ei uriașă șuvițele aurii ale lui Rupert, şi, ridicând-o, îl ridica pe Rupert deasupra scaunului şi-l ținu aşa atârnat. Rupert zbiera. Se sucea şi se răsucea în aer, dând din picioare şi zbierând ca un porc înjunghiat, în timp ce Trunchbull tună:

— 2x7=14, 2x7=14! Nu te las până nu spui şi tu!

Din spatele clasei domnișoara Honey striga:

— Domnișoara Trunchbull! Vă rog! Lăsați-l jos, îl doare! O să-i rupeți părul!

— Aşa o să se întâmple dacă nu se oprește din zvârcoleală! Astâmpără-te, vierme!

Era un spectacol neobișnuit să vezi uriașa directoare ținând un copil suspendat în aer şi băiatul bălăngănindu-se şi răsucindu-se ca un obiect la capătul unei sfori, cu capul strâns lângă umeri.

— Spune, tuna Trunchbull. Spune 2x7=14! Hai, spune... că dacă nu, am să încep să te scutur, de sigur o să rămâi fără păr, de-am să am suficient să umplu o canapea! Dă-i drumul și zi: 2x7=14 și-ți dau drumul!

— 2x7=14, suspină Rupert.

Trunchbull, ținându-se într-adevăr de cuvânt, îi dădu literalmente drumul. Era o distanță destul de mare de la pământ, aşa că plană întâi, lovi apoi podeaua şi sări de la pământ ca o minge de fotbal.

— Scoală-te şi nu mai miorlăi! lătră Trunchbull. Rupert se sculă şi se duse înapoi la locul lui, masându-şi capul cu amândouă mâinile.

Trunchbull se întoarse în fața clasei. Copiii stăteau ca hipnotizați. Niciunul dintre ei nu mai văzuse ceva asemănător vreodată. Era un spectacol. Mai frumos ca la teatru, dar cu o diferență. În camera aceea se afla o bombă umană imensă, care putea să explodeze şi să-l facă pe careva praf în câteva momente. Ochii copiilor erau pironiți la directoare.

— Nu-mi plac copiii mici, zicea ea. Copiii mici n-ar trebui lăsați la vedere. Ar trebui păstrați în cutii ca agrafele şi nasturii. Nu pot să înțeleg în ruptul capului ce le trebuie atâta să crească. Cred c-o fac special!

Un alt băiețel extrem de curajos din primul rând vorbi:

— Dar sigur că şi dumneavoastră ați fost un copil ca noi cândva, nu-i aşa, domnișoară Trunchbull?

— N-am fost niciodată copil mic, i-o reteză ea. Am fost mare toată viaţa mea şi nu pot să înțeleg de ce nu sunt toţi la fel.

— Dar trebuie să fi fost şi dumneavoastră un bebeluș la început, zise băiatul.

— Eu, un bebeluș?! strigă Trunchbull. Cum îndrăznești să sugerezi aşa ceva? Ce obrăznicie! Ce insolență infernală! Cum te cheamă, băiete? Și ridică-te-n picioare când vorbești cu mine!

Băiatul se ridica.

— Mă numesc Eric Ink, domnișoara Trunchbull, zise el.

— Eric şi mai cum?

— Ink*, zise băiatul.

— Nu te prosti! Nu exista un nume ca ăsta!

— Uitați-vă în cartea de telefon! O să găsiți numele tatălui meu la Ink.

— Foarte bine, zise Trunchbull. Te-o chema pe tine Ink, dar să-ţi spun ceva: nu eşti invizibil, dar o să te șterg de pe fața pământului dacă mai faci pe deșteptul cu mine! Spune-mi cum se scrie cuvântul „ce”.

— „C”, „i”, „e”, zise Eric răspunzând mult prea repede.

Urmă o tăcere ca de gheață.

— Îţi mai dau o șansă, zise Trunchbull fără să se miște.

— A, da, ştiu, zise Eric. Are un „i”. „C”, „e”. Din doi pași largi, Trunchbull fu în spatele băncii lui Eric şi rămase acolo ca un stâlp de telegraf lângă băiatul neajutorat. Eric arunca o privire în spate, peste umăr la monstru.

— Am spus bine, nu? murmură el cu teamă.

— Ai spus aiurea! lătră Trunchbull. De mi-ai sărit în ochi de la început ca un furuncul molipsit care întotdeauna este aiurea! Stai jos aiurea! Arăți aiurea. Vorbești aiurea! Tot eşti aiurea! Îţi dau încă o șansă să spui bine. Spune pe litere „ce”.

Eric ezita. Pe urmă, zise foarte încet:

— "Nu este W ... O, și nu este W ... H ... O ... T. Știu. Trebuie să fie W. . . H. . . O. . . T. . . T.“

Trunchbull îl luă tare cu o mână de fiecare ureche, apucându-le între degetul mare şi arătător.

— Au! plânse Eric. Au! Mă doare!

— N-am început încă, zise Trunchbull.

Ca Rupert înaintea lui, Eric urla să spargă geamurile. Din spatele clasei, domnișoara Honey se văicărea:

— Domnișoară Trunchbull! Nu! Vă rog, lăsați-l! O să-i rupeți urechile!

— Nu se rup ele, strigă Trunchbull. Știu din lunga mea experiență, domnișoara Honey, că urechile băieților sunt lipite bine de cap.

— Lăsați-l, domnișoară Trunchbull, vă rog! Să nu se i întâmple ceva! Să nu-i faceți vreun rău! Îl puteți face praf!

— Urechile nu se rup, strigă Trunchbull. Se întind minunat, aşa cum se întind astea acum, dar nu se rup!

Eric urla mai tare că până acum şi pedală tare din picioare.

Matilda nu văzuse niciun băiat, de fapt pe nimeni până atunci, atârnând de urechi în aer. Ca şi domnișoara Honey, era convinsă că se puteau rupe în orice moment sub greutatea pe care o țineau.

Trunchbull urlă:

— Cuvântul „ce”, se scrie „c”, „e”. Spune şi tu acum, neg scârbos!

Eric nu ezită. Învățase uitându-se la Rupert cu câteva minute mai devreme: cu cât spuneai mai repede, cu atât ți se dădea drumul mai repede.

— „C”, „e”, guiță el.

Încă ținându-l de urechi, Trunchbull îl lasă pe scaunul din spatele pupitrului. Apoi mărșălui înapoi în fața clasei ștergându-și mâinile, ca o persoană care umblase cu ceva murdar.

— Aşa trebuie să-i faci să învețe, domnișoară Honey, zise ea. Învața de la mine, nu ajunge să le spui; trebuie să le bagi în cap cu forța! Nu e nimic mai bun ca păruiala şi urecheala, ca să-i încurajezi să învețe. Îi fac să se concentreze minunat!

— Puteți să le faceți vreun rău, de să nu-şi mai revină niciodată la normal! izbucni domnișoara Honey.

— Le-am făcut, sunt sigură că le-am făcut, zise Trunchbull rânjind. Urechile lui Eric s-au întins considerabil în ultimele două minute! Sunt mult mai lungi acum! Dar nu-i nimic rău în asta, domnișoară Honey. O să-i dea o alură interesantă tot restul vieții.

— Dar, domnișoară Trunchbull...

— O, tacă-ți gura, domnișoara Honey! Eşti la fel de slabă ca ei! Dacă nu faci față aici, n-ai decât să te duci la o școală de vară, particulară, pentru zgaibe cu bani! Când vei fi predat atât cât am predat eu, o să-ți dai seama că nu faci nimic dacă te porți frumos cu copiii. Citește „Nicholas Nickleby”, domnișoară, de domnul Dickens. Citește despre Wackford Squeers, admirabilul director al școlii **Dotheboys Hall**. El ştia cum să se descurce cu brute de-astea mici! Știa să folosească bățul! Le făcea fundurile atât de fierbinți, de puteai să prăjești ouă pe ele! Asta carte!

Dar presupun că niciunul dintre imbecilii ăștia n-o să învețe niciodată să citească!

— Ea am citit-o, zise Matilda încet. Trunchbull se întoarse şi se uita cu atenție la fetița cu păr negru şi ochii căprui din rândul al doilea.

— Ce-ai spus? întreba ea cu asprime.

— Am spus că am citit-o, domnișoara Trunchbull, zise Matilda.

— Ce-ai citit?

— „Nicholas Nickleby”, domnișoară Trunchbull.

— Minți, domnișoară, striga Trunchbull uitându-se la Matilda. Mă îndoiesc că există vreun copil în toată școala, care să fi citit cartea asta, şi tu, un crevete care n-a ieșit încă din ou, în clasa cea mai mică, să-mi spui mie o minciună gogonată ca asta! De ce mă minți? Mă iei de fraieră? Mă iei tu pe mine de fraieră, domnișoară?

— Nuu... zise Matilda şi ezită. I-ar fi plăcut să zică „Da, exact asta fac”, dar asta ar fi însemnat sinucidere curată. Nuuu... făcu ea din nou, încă ezitând, încă neputând să zică răspicat „Nu”.

Trunchbull sesiza că fata se gândea şi asta nu-i plăcu.

— Ridică-te în picioare când vorbești cu mine, zise ea cu furie. Cum te cheamă?

Matilda se ridica în picioare şi zise:

— Mă numesc Matilda Wormwood, domnișoară Trunchbull.

— Wormwood, da? În cazul ăsta, trebuie să fii fiica celui care are atelierul „Wormwood Motors”.

— Da, domnișoara Trunchbull.

— Este un ticălos! urlă Trunchbull. Acum o săptămână mi-a vândut o mașină de mâna a doua şi zicea că e aproape nouă. La început am crezut că e un tip de treabă. Dar azi dimineața când conducea mașina prin sat, motorul mi-a căzut cu totul în stradă! Era plin de rumeguș! Taică-tu este un hoț și-un bandit! O să fac cârnați din pielea lui, ai să vezi dacă nu!

— Este priceput în ceea ce face, zise Matilda.

— Priceput, pe dracu’ – strigă Trunchbull. Domnișoara Honey îmi spunea că tu ai fi deșteaptă. Ei bine, Mâțișoară, mie nu-mi plac oamenii deștepți! Toţi sunt nişte ticăloși! În mod sigur şi tu eşti o ticăloasă! Înainte să-mi dau seama de ce-i poate pielea, taică-tu mi-a povestit câteva din proastele obiceiuri pe care le ai acasă! Ai face bine să nu încerci nimic din toate astea la școală! O să te urmăresc de-acum înainte! Stai jos şi ține-ți gura!

Primul miracol

Matilda se așează în bancă. Trunchbull se așează și ea la catedră. Era pentru prima dată când se așezase de la începutul orei. Întinse mâna şi apucă cana cu apa. Ţinând cana de toartă fără să o ridice încă, zise:

— N-am putut niciodată să înțeleg de ce copiii mici sunt aşa de scârboși. Îmi otrăvesc viaţa, ca nişte insecte. Trebuie să scapi de ei cât de repede poţi. De muște scapi dând cu spray sau punând hârtie de prins muște. M-am gândit de multe ori că ar trebui să se inventeze un spray pentru copii. Ce nemaipomenit ar fi să pot să intru în clasa cu o pompă uriașă de spray şi să pulverizez din ea. Sau şi mai bine să am nişte fâșii lungi de hârtie cu lipici. Aş agăța-o în jurul școlii, v-aţi lipi de ea şi acolo v-ar fi sfârșitul. N-ar fi o idee bună, domnișoară Honey?

— Dacă asta este o glumă, domnișoară Trunchbull, nu-mi vine să râd, zise domnișoara Honey din fundul clasei.

— Nu-ţi vine să râzi, nu? zise Trunchbull. Dar asta nu este o glumă, domnișoară Honey! Idealul meu de școală este una care să nu aibă copii deloc! O să fac eu odată o școală din asta şi cred că o să aibă mare succes.

„Femeia asta e nebună, îşi zise domnișoara Honey. E plecată cu sorcova! De ea ar trebui să scăpăm!”

Trunchbull ridica acum cana mare de porțelan albastru şi turnă puțină apă în pahar. Și dintr-o dată, odată cu apa, căzu în pahar şi salamandra lungă și alunecoasă! Pleosc! Trunchbull lăsă să-i scape un țipăt şi sări de pe scaun, de parcă ar fi explodat sub el o pocnitoare. Toți copiii văzură acum creatura lungă şi alunecoasă cu burta galbenă ca de șopârlă, sucindu-se şi învârtindu-se-n pahar şi începură şi ei să se răsucească şi să sară în sus.

— Ce-i aia? Ce scârboasă e! E un șarpe! E un pui de crocodil! E un aligator!

— Fiţi atentă, domnișoara Trunchbull, precis că mușcă! făcu Lavender.

Trunchbull, această femeie uriașă, stătea acolo în picioare tremurând ca o piftie. Era nervoasă şi la gândul că o făcuse ceva să sară şi să se văicărească aşa, fiindcă era, de fapt, foarte mândră de bărbăția ei. Fixă privirea la creatura care se învârtea în pahar. Nu mai văzuse până atunci o salamandră. Științele naturii nu fuseseră niciodată materia ei preferată şi n-avea nicio idee de ce-ar putea fi această arătare. În mod sigur arăta foarte neplăcut. Se așează încet la catedră. Arăta în acest moment şi mai înspăimântător ca până atunci. Din ochii negri îi săreau scântei de ură şi de furie.

— Matilda! strigă ea. Scoală-te-n picioare!

— Cine, eu? zise Matilda. Dar ce-am făcut?

— Scoala-te-n picioare, gândac puturos!

— Dar n-am făcut nimic, domnișoară Trunchbull. Pe cuvânt că nu! N-am văzut în viaţa mea aşa ceva!

— Scoală-te imediat, râmă murdară!

Cu greu Matilda se ridică în picioare. Stătea în rândul al doilea. Lavender era în spatele ei şi se simțea vinovată că-şi bagase prietena la apă. Dar nu-i venea deloc să se predea.

— Eşti o brută nemernică, respingătoare şi răutăcioasă! strigă Trunchbull. Nu meriți să fii în școala asta! Ar trebui să stai după gratii, acolo ţi-e locul! Am să te dau afară din școală cu un scandal îngrozitor! Am să pun poliția să te alerge pe coridoare şi să te dea afară pe uşă cu crosele de hochei! Am să pun să fii dusă acasă cu escortă înarmată! Și pe urmă am să aranjez în aşa fel, să fii trimisă la școala de corecție pentru fete pentru cel puţin 40 de ani!

Trunchbull era într-o aşa criza, ca fața i se colorase de parcă-ar fi fost fiartă, iar în colțurile gurii făcuse grămăjoare de spumă. Dar nu numai ea se pierduse cu firea. Matilda începuse şi ea să vadă roşu în fața ochilor. Nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie să fie acuzată de ceva ce făcuse. Ar fi fost drept. Dar era pentru ea o experiență cu totul nouă să fie acuzată de ceva ce nu făcuse. Ea n-avea nimic de-a-face cu creatura scârboasă

din pahar. „Sub nicio formă, gândi Matilda, n-o s-o las pe scorpia asta de Trunchbull să pună asta pe seama mea!”

— N-am făcut eu asta, strigă Matilda.

— Ba da, tu ai făcut-o, mugi Trunchbull. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit la aşa ceva! Taică-tu m-a avertizat bine!

Părea să-şi fi pierdut cu totul controlul de sine. Urlă în continuare ca o maniacă.

— Ai terminat cu școala asta, domnișoară! Ai terminat-o cu toate școlile! Am să mă ocup eu personal să fii închisa într-un loc în care nici măcar corbii n-o să-şi lase găinațul pe tine! N-o să mai vezi niciodată lumina zilei!

— V-am spus că n-am făcut eu asta, urlă Matilda. N-am văzut în viaţa mea o creatură ca asta.

— Ai pus un... un... un crocodil în paharul cu apă, urlă Trunchbull. Nu exista pe lume un lucru mai grav de făcut unei directoare! Acum stai jos şi să nu-ţi mai aud gura! Jos! Stai jos imediat!

— Dar să vă spun... zise Matilda refuzând să se așeze.

— Eu îţi spun să taci din gură, răcni aceasta. Dacă nu stai jos în momentul ăsta, am să-ţi trag câteva cu cureaua, cu capătul cu cataramă!

Încet Matilda se așează. Ce porcărie! Ce nedreptate! Cum s-o exmatriculeze pentru ceva ce nu făcuse! Matilda se simțea din ce în ce mai furioasă... şi mai furioasă... atât de furioasă, încât simțea ca o să explodeze înăuntrul ei dintr-o clipă în alta. Salamandra se răsucea încă în paharul înalt de apă, nu se simțea deloc bine acolo. Paharul era prea îngust. Matilda se uită la Trunchbull. O ura. Se uită apoi la paharul cu salamandra în el. Îşi dorea să se repeadă, să ia paharul şi să-i toarne conținutul cu salamandra cu tot în cap. Se îngrozea să se gândească ce i-ar face Trunchbull dacă ar fi făcut asta.

Trunchbull stătea la catedră şi se holba cu fascinație şi oroare la salamandra care se răsucea în pahar. Ochii Matildei erau fixați la pahar. Și încet, încet, Matilda începu să simtă ceva ciudat. Ceva parcă în ochi. Un val de electricitate care se concentra parcă înăuntrul lor. Se

adună un fel de energie, un fel de putere, care se contura adânc în ochii ei.

Dar era şi o altă senzație, complet diferită, pe care n-o putea înțelege. Erau parcă nişte sclipiri ca de fulger. Și într-adevăr, mici unde ca nişte sclipiri de fulger păreau să-i iasă din ochi şi ochii-i clocoteau de parcă o energie imensă se acumulase acolo. Era o senzație nemaipomenită! Nu-şi mișcase ochii de pe pahar şi acum energia se concentrase în două puncte mici, devenind tot mai puternică. Simțea parcă milioane de arme invizibile cu mâini pe ele, care trăgeau afară prin ochii ei în paharul la care se uita.

— Varsă-l! șopti Matilda. Varsă-l!

Văzu paharul clătinându-se. De fapt se înclina vreo doi centimetri, după care revenise la loc. Continua să împingă cu milioane de arme şi mâini invizibile, simțind energia ieșindu-i din ochi prin nişte puncte negre din centrul pupilei.

— Varsă-l! șopti din nou. Varsă-l!

Din nou paharul se clatină. Încercă şi mai mult dorindu-şi ca ochii ei să arunce afară şi mai multă energie. Încet, foarte, foarte încet – se vedea clar ce se întâmplă – paharul începu să se încline înapoi, mai mult şi mai mult, până rămase în echilibru într-un punct. Rămase aşa câteva clipe şi se varsa cu un clinchet pe catedră. Apă şi salamandra ajunseră dintr-o stropitură pe bustul enorm al domnișoarei Trunchbull. Directoarea dădu din nou drumul unui țipat care făcu să zornăie toate geamurile din clădire pentru a doua oară în ultimele cinci minute şi din nou sări ca o rachetă de pe scaun. Salamandra se agăță cu disperare, cu picioarele ei ca nişte cleștișori, de cămașa de bumbac care acoperea pieptul uriaș. Trunchbull se uita în jos şi începu să urle şi mai tare, după care, cu o mișcare a mâinii o mătură, trimițând-o zburând în clasă. Ateriză pe podea în dreptul băncii lui Lavender, care se aplecă iute, o culese şi băgă înapoi în penar. „O salamandră, gândi ea, este oricând folositoare s-o ai la îndemâna”.

Trunchbull, cu fața arătând mai mult ca niciodată ca un jambon fiert, stătea în fața clasei tremurând de furie.

Bustul ei uriaș se mișca înăuntru şi în afară. Apa din pahar desenase pe bluză un petic închis de culoare care o udase probabil până la piele.

— Cine a făcut asta? urlă ea. Haide, scoala-te-n picioare! Ieși în față! N-o să-mi scapi de data asta! Cine a împins paharul?

Nu răspunse nimeni. Clasa rămase în liniște ca un cavou.

— Matilda, urlă ea. Tu ai făcut-o! Știu că tu ai fost!

Matilda, din rândul al doilea, rămase nemișcată şi nu scoase un sunet. Un ciudat sentiment de liniște şi de încredere o cuprinse și, dintr-o dată, îşi dădu seama că nu-i mai era frică de nimeni pe lume. Cu energia din ochii ei putuse să verse paharul pe oribila directoare şi cine putea să facă asta era în stare de orice.

— Vorbește, cameleon închegat, urlă Trunchbull. Recunoaște că tu ai fost!

Matilda se uita drept în ochii scăpărători ai acestei femei uriașe şi răspunse cu un calm desăvârșit:

— Nu m-am mișcat din bancă, domnișoara Trunchbull, de când a început ora. Nu pot să vă spun nimic mai mult.

Dintr-o dată, toată clasa începu să se revolte împotriva directoarei.

— Nu s-a mișcat, strigau ei. Nimeni nu s-a mișcat! Probabil că dumneavoastră l-aţi răsturnat.

— În mod sigur nu l-am răsturnat eu, mugi Trunchbull. Cum îndrăzniți să sugerați aşa ceva orbește, domnișoară Honey! Dumneata trebuie să fi văzut totul! Cine mi-a răsturnat paharul?

— Niciunul dintre copii, domnișoara Trunchbull, răspunse ea. Pot să vă spun cu siguranță că niciunul din copii nu s-a mișcat din bancă, exceptându-l pe Nigel, care a rămas nemișcat în colțul lui.

Domnișoara Trunchbull se uita la domnișoara Honey. Domnișoara Honey îi întoarse privirea fără ezitare.

— Vă spun adevărul, domnișoară directoare, zise ea. Probabil că l-aţi răsturnat fără să vă daţi seama. Se întâmplă foarte des...

— Sunt sătulă până-n gât de banda dumitale de mici netrebnici. Nu-mi mai pierd nicio clipă din timpul meu prețios aici!

Și cu asta îşi începu marşul spre uşă şi trânti uşa în urma ei.

În liniștea împietrită care urmă, domnișoara Honey pași în fața clasei şi se aşeza la catedră.

— Pfiuu, făcu ea. Cred că am învățat destul pentru astăzi, nu-i aşa? Sunteți liberi! Vă puteți duce în curte să-i așteptați pe părinți să vă ia acasă.

Al doilea miracol

Matilda nu se alătură celorlalți copii în graba lor să iasă din clasă. După ce toţi ceilalți ieșiră, ea rămase în banca singură şi gânditoare. Simțea că trebuie să spună cuiva ce se întâmplase cu paharul. Nu putea să păstreze secretul acesta imens în ea. Avea nevoie doar de o persoană adultă, înțeleaptă şi înțelegătoare care să o ajute să priceapă cum de fusese posibil aşa ceva. Nici mama, nici tatăl ei n-ar fi fost de niciun folos. Dacă ar fi crezut povestea ei, dar se îndoia de asta, în mod sigur n-ar fi realizat cât de surprinzător fusese ceea ce se petrecuse în clasă în după-amiaza aceea. Într-o fracțiune de secundă, Matilda hotărî ca persoana căreia i-ar fi plăcut să se confeseze era domnișoara Honey. Matilda şi domnișoara Honey erau acum singurele rămase în clasă.

Domnișoara Honey, care stătea la catedră şi frunzărea nişte hârtii, ridică privirea şi zise:

— Matilda, tu nu te duci cu ceilalți afară?

— Vă rog, zise Matilda, pot să vorbesc cu dumneavoastră pentru o clipă?

— Sigur, ce te supără?

— Mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat, domnișoară Honey.

Domnișoara Honey intră instantaneu în alertă. De când avusese cele două dezastruoase întâlniri în legătură cu Matilda, una cu directoarea, cealaltă cu îngrozitorii domnul şi doamna Wormwood, se gândise mult la acest copil, întrebându-se cum putea să-l ajute. Matilda se afla acum în fața ei cu o imagine de curiozitate şi exaltare pe figură, întrebând-o dacă pot avea o discuție. Domnișoara Honey n-o văzuse niciodată până atunci în aşa o stare. Avea ochii lărgiți şi o privire ciudată.

— Da, Matilda, spune-mi ce ți s-a întâmplat aşa de ciudat.

— N-o să mă exmatriculeze domnișoara Trunchbull, nu-i aşa? Fiindcă n-am pus eu creatura aceea în paharul cu apa. Vă jur că n-am pus-o eu!

— Știu, zise domnișoara Honey.

— O să mă exmatriculeze?

— Nu cred, zise domnișoara Honey. Domnișoara Trunchbull s-a enervat mai tare ca de obicei, asta-i tot.

— Bine, zise Matilda. Dar nu despre asta vroiam să vă vorbesc.

— Dar despre ce vroiai să vorbim, Matilda?

— Voiam să vă spun despre paharul cu apă cu creatura în el, zise Matilda. L-aţi văzut răsturnându-se peste domnișoara Trunchbull, nu-i aşa?

— L-am văzut, bineînțeles.

— Domnișoara Honey, eu nu l-am atins. Nu m-am apropiat de el.

— Știu că nu. M-ai auzit spunându-i directoarei că nu este posibil să fi fost tu.

— Da, dar eu am fost, domnișoara Honey, zise Matilda. Despre asta vreau de fapt să vă vorbesc.

Domnișoara Honey făcu o pauză şi o privi atent pe Matilda.

— Nu cred că înțeleg, zise ea.

— Am fost atât de revoltată că am fost acuzată pe nedrept, încât am făcut să se întâmple asta.

— Ai făcut să se întâmple ce, Matilda?

— Am făcut paharul să se răstoarne.

— Tot nu înțeleg ce vrei să spui, zise cu blândețe domnișoara Honey.

— Cu ochii, zise Matilda. M-am uitat atent la el, dorindu-mi să se răstoarne. Și pe urma ochii mi s-au încălzit şi simțeam ceva în ei, pe urmă un fel de energie ciudată a ieșit din ei şi a răsturnat paharul.

Domnișoara Honey continua să se uite la Matilda prin ramele de oțel ale ochelarilor şi Matilda se uita la domnișoara Honey la fel de nemișcată.

— Tot nu înțeleg. Vrei să spui că ai făcut să se răstoarne paharul dorindu-ţi lucrul ăsta!

— Da, zise Matilda. Cu ochii.

Domnișoara Honey rămase în tăcere pentru un moment. Nu credea că Matilda voia să spună o minciună. Mai degrabă credea că imaginația ei înfierbântata i-o luase pe dinainte.

— Vrei să spui că stăteai unde stai acum şi i-ai comandat paharului să se răstoarne şi s-a răsturnat?

— Cam aşa, domnișoară Honey, da.

— Dacă ai făcut asta înseamnă că s-a petrecut cel mai mare miracol care a existat vreodată de la Iisus încoace.

— Da, domnișoara Honey.

„Este extraordinar, gândi domnișoara Honey, cum pot avea copiii evadări din astea în lumea imaginației lor”. Se hotărî să pună cu cât mai multă blândețe capăt acestei conversații.

— Poţi să faci asta încă o dată? întreabă ea cu bunătate în glas.

— Nu ştiu, zise Matilda. S-ar putea.

Domnișoara Honey muta paharul gol spre mijlocul mesei, ușor.

— Să pun apa în el? întreabă ea.

— Nu cred că are vreo importanță, zise Matilda.

— Foarte bine atunci. Haide, răstoarnă-l!

— S-ar putea să dureze.

— Nu te grăbi, zise domnișoara Honey.

Matilda, stând în rândul al doilea, cam la trei metri depărtare de domnișoara Honey, îşi puse coatele pe bancă, îşi prinse fața în palme şi, de data asta, comandă chiar de la început: „Răstoarnă-te! Răstoarnă-te!”. Dar buzele nu i se mișcară şi nu făcu niciun zgomot. Strigase aceste cuvinte în gând. Își concentră toată mintea, tot creierul, toată voința în priviri şi din nou, dar mult mai repede ca prima dată, simți electricitatea adunându-i-se în ochi. Energia începu să clocotească, fierbințeala începu să-i cuprindă ochii şi, în cele din urmă, acele milioane de fire invizibile cu mâini pe ele începură să tragă paharul. Fără să scoată un sunet, striga tot în gând paharului să se răstoarne. Îl văzu întâi clătinându-se, apoi mișcându-se pe

loc, după care se răsturnă şi căzu cu un clinchet pe catedră la nu mai mult de treizeci de centimetri depărtare de brațele îndoite ale domnișoarei Honey.

Bărbia domnișoarei Honey căzu în jos, deschizându-i gura, iar ochii i se măriră atât de mult încât îi puteai vedea partea albă de jur-împrejur. Nu scotea niciun cuvânt. Nu putea. Șocul de a vedea cu ochii ei petrecându-se un miracol o prostise. Se holba la pahar ținându-se departe de el ca şi cum ar fi fost un obiect periculos. Pe urmă ridică încet capul să se uite spre Matilda. Văzu fetița albă la față ca o coală de hârtie şi tremurând din toate mădularele, cu ochii ațintiți înainte fără să vadă nimic. Fața îi era transfigurată cu ochii rotunzi şi strălucitori şi stătea fără să scoată o vorbă, înfrumusețată parcă de liniștea misterioasă. Domnișoara Honey aștepta, tremurând şi ea un pic, privind la fetiță care intra încet în starea normală. Și, dintr-o dată, fața Matildei îşi schimbă brusc imaginea cu una de o liniște şi un calm îngeresc.

— Sunt bine, zise ea şi zâmbi. Mă simt bine, domnișoara Honey, nu vă alarmați.

— Erai aşa departe, șopti domnișoara Honey încă foarte șocată.

— Da, eram. Zburam dincolo de stele cu aripi de argint. A fost minunat!

Domnișoara Honey se uită încă la copil într-o absolută minunare, de parcă ar fi fost Nașterea sau Începutul lumii sau Prima Dimineață.

— A mers mai repede de data asta, zise Matilda.

— Nu este posibil! suspină domnișoara Honey. Nu pot să cred!

Închise ochii şi-i lasă închiși o vreme şi când, în sfârșit, îi deschise, păru că era din nou stăpână pe ea.

— Ţi-ar plăcea să vii cu mine să luăm ceaiul împreuna în cabana mea? întreba ea.

— Mi-ar plăcea grozav, zise Matilda.

— Bine. Adună-ți lucrurile și ne întâlnim afară peste câteva minute.

— N-am să spun la nimeni despre... despre ce am făcut. Doriți să spuneți, domnișoară Honey?

— Nici nu mă gândesc, zise domnișoara Honey.

Cabana domnișoarei Honey

Domnișoara Honey o întâlni pe Matilda în afara școlii şi merseră împreună în tăcere de-a lungul străzii principale a satului. Trecură pe lângă magazinul de fructe cu vitrinele pline cu mere şi portocale şi pe lângă măcelăria cu bucăți de carne proaspătă şi cu pui golași agățați în vitrină, pe lângă mica bancă și pe lângă magazinul de aparate electrice şi ajunseră de cealaltă parte a satului, pe un drum îngust de țară, unde nu se mai vedeau trecători, iar mașinile erau foarte rare.

Și acum, fiindcă erau singure, Matilda deveni dintr-o dată vioaie de parcă i s-ar fi rupt o valvă undeva înăuntrul ei şi o mare cantitate de energie ar fi fost brusc eliberată. Pășea pe lângă domnișoara Honey țopăind din când în când și degetele îi zburau în toate părțile în timp ce cuvintele îi ieșeau din gură ca focurile de artificii. Făcea cam aşa: „Domnișoară Honey una, domnișoară Honey alta, şi domnișoara Honey pe cuvântul meu că simt că pot să mișc orice pe lumea asta, nu doar un pahar cu apa și lucruri mici ca ăsta... Simt că pot să întorc mese şi scaune chiar cu oameni pe ele, simt că pot să-i răstorn şi pe ei şi chiar şi lucruri şi mai mari, mult mai mari ca mesele şi scaunele... Trebuie, numai să stau puţin şi să-mi fac putere în ochi şi pe urmă pot să împing puterea afară spre orice, atâta timp cât mă concentrez suficient de tare... Trebuie să mă concentrez foarte tare, foarte, foarte tare, domnișoară Honey, și pe urma încep să simt cum se formează ceva înăuntrul ochilor, dar nu mă deranjează câtuşi de puţin, domnișoară Honey...”

— Liniștește-te, copile, liniștește-te, zise domnișoara Honey. Hai să nu ne ambalăm aşa de tare la începutul trebii.

— Dar dumneavoastră credeți că e interesant, nu-i aşa, domnișoară Honey?

— De interesant, este interesant, zise domnișoara Honey. Mai mult decât atât. Dar trebuie să acționăm cu mare grijă de acum înainte, Matilda.

— Trebuie să acționăm cu grijă?

— Da, pentru că ne jucam cu forțe misterioase despre care nu ştim nimic. Nu cred că este ceva rău. Poate să fie bine. Poate că sunt nişte forțe divine. Dar fie că sunt, fie că nu, trebuie să avem grijă cum le folosim.

Erau nişte cuvinte înțelepte din partea unei persoane înțelepte, dar Matilda era prea agitată ca să-şi dea seama de asta.

— Nu-mi dau seama de ce trebuie să fim aşa de grijulii, zise ea țopăind.

— Încercam să-ți explic că avem de-a face cu necunoscutul. Este ceva inexplicabil. Cuvântul cel mai potrivit este „fenomen”. Este un fenomen.

— Eu sunt un fenomen? întrebă Matilda.

— Este foarte posibil să fii, zise domnișoara Honey. Dar mi-ar plăcea să nu te gândești la tine ca la ceva ieșit din comun deocamdată. Ce cred că putem face este să explorăm acest fenomen mai mult, numai noi amândouă, dar cu mare grijă de data asta.

— Vreți să mai fac, domnișoară Honey?

— Cam asta aş vrea, zise domnișoara Honey cu reținere.

— Foarte bine, zise Matilda.

— Eu probabil că sunt şi mai răvășită decât tine de ce-ai făcut şi încerc să găsesc o explicație rezonabilă.

— Ca de exemplu? întrebă Matilda.

— Ca de exemplu, dacă asta are legătură cu faptul că tu eşti extraordinar de precoce.

— Chiar sunt într-adevăr? întrebă Matilda.

— Bineînțeles că eşti. Trebuie să-ți dai seama de asta. Felul cum poți să citești, să lucrezi la matematică…

— Probabil că aveți dreptate, zise Matilda. Domnișoara Honey se miră de lipsa de apreciere a propriei valori la Matilda şi a conștiinței de sine.

— Nu pot să nu mă întreb, zise ea, dacă această capacitate de a mișca lucrurile din loc pe care ţi-ai descoperit-o are de-a face cu puterea creierului tău.

— Vreți să spuneți că nu mai e loc la mine în cap de atâta creier şi ceva trebuie împins afară?

— Nu este asta exact ceea ce vreau să spun, zise domnișoara Honey zâmbind. Dar orice-ar fi, repet, trebuie să acționăm cu mare grijă de acum încolo. Nu pot să uit felul ciudat în care ți s-a luminat față după ce ai răsturnat paharul ultima dată. Erai parcă transportată în altă lume.

— Vreți să spuneți că făcând asta poate să mi se întâmple ceva rău? Asta vreți să spuneți, domnișoară Honey?

— Te simțeai ciudat, nu-i aşa?

— Mă simțeam minunat, zise Matilda. Pentru o clipă am zburat dincolo de stele cu aripi de argint. V-am spus asta. Și vă mai spun ceva: a doua oară a fost mai ușor ca prima dată. Mult mai ușor. Cred că este la fel ca şi cu orice altceva. Cu cât exersezi mai mult, cu atât e mai ușor.

Domnișoara Honey mergea încet, astfel încât Matilda să se poată ține după ea fără să alerge. Era foarte liniște pe drumul îngust de țară, acum când satul rămăsese în urmă. Era una din acele minunate dupa-amieze de toamnă aurie. Lângă drum creșteau tufe de mure şi alte fructe sălbatice care erau mâncate de păsările iarna, care începeau să se coacă acum, căpătând o culoare roșiatică. Din loc în loc creșteau copaci înalți: stejari, fagi şi un castan dulce.

Domnișoara Honey, vrând să schimbe subiectul pentru o clipă, îi spuse cum se numește fiecare copac şi o învață cum să-i recunoască după forma frunzelor şi după modelul de pe scoarța. Matilda asculta cu atenție şi depozita totul în minte. În cele din urmă, ajunseră la o gaură dintr-un gard viu pe partea stânga a drumului, unde se afla o poartă cu cinci bare metalice.

— Pe aici, zise domnișoara Honey deschizând-o şi conducând-o pe Matilda înăuntru, după care închise poarta la loc. Mergeau acum pe o potecă îngusta, care nu era altceva decât urma unor roți de căruță. De o parte şi de

alta creșteau tufe de alun şi se puteau vedea buchete de alune maronii în îmbrăcămintea lor verde.

— Veverițele or să le culeagă de acum şi or să le depoziteze cu grijă pentru lunile triste care urmează.

— Dar dumneavoastră aici locuiți? întrebă Matilda.

— Da, răspunse domnișoara Honey şi nu mai dădu altă explicație.

Matilda nu se întrebase niciodată unde putea locui domnișoara Honey. Se gândise la ea numai că la o profesoară, o profesoară care apărea de cine ştie unde, preda la scoală, şi pe urma dispărea iar.

„Se întreabă oare vreunii dintre copii unde se duc profesorii noștri când se termină școala? gândi Matilda. S-o întreba careva dacă-i așteaptă şi pe ei cineva acasă, vreo mamă, vreo soră sau vreun soț?“

— Locuiți singură, domnișoara Honey? întrebă ea.

— Da, chiar foarte singură.

Mergeau pe urmele de roți în noroiul uscat de soare şi păşeau cu atenție ca să nu-şi scrântească gleznele. Erau câteva păsărele în ramuri şi în rest – pustiu.

— Este o căsuță țărănească, zise domnișoara Honey, nu aștepta prea mult. Aproape am ajuns.

Ajunseră la o portiță mică, pe jumătate îngropată în gardul viu în partea dreaptă şi aproape ascunsă de ramurile de alun care cădeau peste ea. Domnișoara se opri cu o mâna pe poartă şi zise:

— Aici este. Aici locuiesc.

Matilda văzu o potecă prăfuită care ducea la o căsuță mică din cărămidă roşie. Era atât de mică, încât semăna mai mult cu o casă de păpuși decât cu un lăcaș omenesc. Cărămizile din care era construită erau fărâmițate și de culoare palid roșiatică. Avea un acoperiș cenușiu de țiglă ca un coș de fum şi două ferestre mici în față. Fiecare fereastră nu era mai mare decât un ziar de format mic. Nu avea etaj. De o parte şi de alta a potecii creșteau buruieni, ramuri țepoase de mure şi smocuri lungi de iarbă maronie. Un stejar uriaș umplea căsuța. Crengile lui masive se întindeau, învelind-o şi acoperind-o, ascunzând-o parcă de

restul lumii. Domnișoara Honey cu o mână pe poarta pe care n-o deschisese încă, zise:

— Un poet pe nume Dylan Thomas a scris nişte versuri la care mă gândesc de fiecare dată când păşesc pe aceasta cărare. Matilda aşteptă şi domnişoara Honey încet, cu o voce minunată, începu să recite:

Niciodată, vreodată, copilă rătăcitoare,
Prin poveştile spuse la gura sobei şi vrăjite în somn,
Nu te speria şi nu crede că lupul în blană albă de oaie
O să sară din viziuna-i urlând şi râzând,
Prin frunzele catifelate din roua vremii,
Să-ţi mănânce inima în căsuța din pădure cu trandafiri.

Urma un moment de liniște şi Matilda, care nu auzise până atunci o poezie romantică atât de frumoasă recitata cu voce tare, fu profund mișcată:

— Este ca o muzică, șopti ea.

— Chiar este muzică, zise domnișoara Honey.

Apoi, ca şi cum s-ar fi rușinat că lăsase să se vadă o aşa secretă parte a sufletului ei, împinse repede poarta şi păși înăuntru. Matilda o urmă. Era parcă puţin speriată de acest loc. Părea atât de ireal, atât de nesigur, de fantastic şi de nepământesc. Era ca o ilustrație din cărțile de povești ale fraților Grimm sau ale lui Hans Christian Andersen. Părea casa unde trăiau pădurarul, Hänsel şi Gretel, casa unde trăia bunicuța Scufiței Roșii sau casa celor șapte pitici.

— Vino, draga mea, o chemă domnișoara Honey şi Matilda o urmă pe potecă.

Ușa de la intrare era acoperită de vopsea verde scorojita şi nu avea gaura cheii. Domnișoara Honey, pur şi simplu, apăsă pe clanță şi intră înăuntru. Deşi nu era o femeie înaltă, trebui să se aplece ca să între. Matilda o urmă şi ajunse într-o încăpere care semăna cu un tunel lung şi întunecos.

— Vino cu mine în bucătărie să mă ajuți să fac ceaiul, zise domnișoara Honey şi o conduse pe Matilda prin tunel în bucătărie, dacă puteai să-i spui aşa. Nu era mai mare decât un dulap de haine şi avea o fereastră mică în

peretele din spate cu o chiuvetă dedesubt, dar fără robinete deasupra chiuvetei. Pe un alt perete era o etajeră pentru pregătit mâncarea şi un dulap deasupra ei. Pe etajeră era un primus (=o lampă de camping care se umple cu parafina şi se aprinde deasupra, pompând, ca să creeze presiune pentru flacără), o crăticioară şi o sticlă cu lapte pe jumătate plină.

— Poţi să-mi aduci puțină apă până aprind primusul! zise domnișoara Honey. Fântâna este afară în spate. Ia găleata. Uite-o. O să găsești o frânghie în fântână. Leagă găleata cu un capăt şi las-o jos, dar ai grijă să nu cazi înăuntru!

Matilda, răvășită şi mai tare că până acum, lua găleata şi se duse în fundul grădinii. Fântâna avea un mic acoperiș de lemn deasupra, o manivelă simplă şi o frânghie atârnând în jos în groapa întunecata. Matilda trase afară sfoara şi o legă de mânerul galeții. Apoi îi dădu drumul înăuntru până auzi zgomotul apei şi frânghia i se îndoi în mâna. O trase din nou uitându-se înăuntru. Era apa în găleată.

— E de ajuns? întreabă ea când ajunse în casă.

— Da, zise domnișoara Honey. Presupun că n-ai mai făcut aşa ceva niciodată.

— Nu, zise Matilda. Mi-a plăcut. Dar cum puteți să faceți baie?

— Nu fac baie, zise domnișoara Honey. Mă spăl stând în picioare. Aduc o găleată plină cu apa, o încălzesc pe lampă asta şi mă spăl cu ea peste tot.

— Chiar aşa faceți? întrebă Matilda.

— Bineînțeles, zise domnișoara Honey. Toţi oamenii săraci din țara asta aşa se spălau până nu demult. Și n-aveau saracii nici primus. Încălzeau apa pe foc făcut în pământ.

— Sunteți săracă, domnișoară Honey?

— Da, zise ea. Foarte. Dar asta este un primus bun, nu?

Primusul vâjâia cu o flacără mare albăstruie şi deja apa din crăticioara începuse să fiarbă. Domnișoara Honey scoase un ceainic din dulap şi puse câteva frunze de ceai

în el. Scoase şi o pâine mică şi neagră. Taie pâinea în felii subțiri şi scoase dintr-un container de plastic nişte margarina pe care o întinse de pâine. „Margarină, gândi Matilda. Chiar că trebuie să fie foarte săracă”. Domnișoara Honey lua o tavă şi pe ea puse două căni, ceainicul, jumătate de sticlă de lapte şi o farfurie cu două felii de pâine.

— N-am niciun pic de zahăr, zise ea. Nu folosesc zahăr.

— N-are nimic, zise Matilda, care cu înțelepciunea ei părea să fi înțeles delicatețea situației şi se ferea să facă vreun comentariu care să o facă să se simtă jenată.

— Vino să bem ceaiul în camera de zi, zise domnișoara Honey, luând tava şi conducând-o pe Matilda afară din bucătărie, de-a lungul coridorului mic şi întunecos, în camera din față. Matilda o urmă, dar, chiar în ușa a ceea ce se chema „camera de zi”, se opri şi se uita în jur într-o uimire absolută. Camera era mică, pătrată şi pustie ca o celulă de închisoare. Lumina palidă a zilei venea printr-o fereastră mică în peretele din față, care n-avea perdele. Singurele obiecte din camera erau două cutii de lemn întoarse cu fundul în sus care serveau drept scaune şi o a treia cutie între ele care serveau drept masă. Asta era tot. Nu erau tablouri pe pereți, nici covor pe jos, numai nişte scânduri grosolane şi nelustruite, cu spații între ele, unde se adunase praful. Plafonul era atât de jos încât cu o săritură Matilda putea să-l atingă cu vârful degetelor. Pereții erau albi, dar nu era vopsea. Matilda frecă palma de unul dintre ei şi un praf ca de cretă se lua pe piele. Era var, acel material ieftin care se folosește la grajdurile vacilor şi la cotețele de găini.

Matilda era descumpănită. Acesta era locul unde locuia delicata ei profesoară? Aici venea ea acasă după o zi întreaga de muncă? Dar de ce? Trebuia să fie ceva foarte ciudat sub toate astea, în mod sigur.

Domnișoara Honey așeza tava pe una din cutiile întoarse.

— Așază-te, draga mea, zise ea, stai jos şi să bem o ceașcă fierbinte de ceai. Servește-te cu pâine. Amândouă

feliile sunt pentru tine. Nu mănânc niciodată când ajung acasă. Mănânc bine la școală la prânz şi-mi ajunge până a doua zi dimineață.

Matilda se așează cu grijă pe cutia întoarsa şi mai mult de politețe luă o felie de pâine cu margarină şi începu să mănânce. Acasă ar fi avut pâine prăjită cu gem de căpșuni şi probabil o feliuță de chec. Dar parcă totuşi acum avea mai mult farmec. Era un mister ascuns în casa asta, un mare mister, n-avea niciun dubiu şi de-abia aștepta să vadă care era.

Domnișoara Honey turnă ceaiul şi adăugă puţin lapte în ambele căni. Nu părea deloc incomodată de faptul că stătea pe nişte cutii întoarse sau că bea ceai dintr-o cană pe care o ținea cu mâna pe unul din genunchi.

— M-am gândit foarte mult la ceea ce ai făcut cu paharul. Ai fost înzestrata cu o putere excepțională. Eşti conștientă de asta, nu?

— Da, domnișoară Honey, sunt, zise Matilda mestecându-şi felia de pâine cu margarină.

— După câte ştiu, niciun om vreodată în istoria omenirii, n-a reuşit să facă un obiect să se miște fără să-l atingă sau să sufle sau fără să folosească un ajutor din afară.

Matilda încuviință fără să zică nimic.

— Lucrul cel mai fascinant, zise ea, ar fi să găsim care este limita acestor puteri ale tale. O, tu zici că poţi să mişti orice, dar eu am dubii cu asta.

— Mi-ar plăcea să încerc cu ceva imens de mare, zise Matilda.

— Trebuie întotdeauna să te afli aproape de ceea ce mişti?

— Nu ştiu, zise Matilda, dar mi-ar plăcea să descopăr.

Povestea domnișoarei Honey

— Nu trebuie să ne grăbim cu asta, zise domnișoara Honey. Hai să mai bem o ceașcă cu ceai. Și, te rog, mănâncă şi cealaltă felie de pâine, trebuie să-ţi fie foame.

Matilda lua şi cealaltă felie de pâine şi începu s-o mănânce încet. Margarina nu era rea. Se întreba dacă şi-ar fi dat seama că nu era unt, dacă n-ar fi știut dinainte.

— Domnișoara Honey, zise ea dintr-o dată, vă plătesc atât de prost la școală?

Domnișoara Honey îi aruncă o privire ascuțită.

— Nu prea rău, zise ea. Sunt plătită la fel cu ceilalți.

— Dar trebuie să fie extrem de puţin dacă sunteți atât de săracă, zise Matilda. Toţi profesorii trăiesc aşa, fără mobila, fără aragaz şi fără baie?

— Nu, nu trăiesc aşa, zise domnișoara Honey puţin încordată. Eu sunt o excepție.

— Probabil că vă place să trăiți foarte simplu, zise Matilda explorând mai departe. Este mult mai ușor să faci curățenie dacă n-ai mobilă de lustruit sau acele mici ornamente caraghioase care trebuie curățate de praf tot mereu. Și dacă n-aveți frigider nu trebuie nici să vă duceți la magazin să cumpărați tot felul de lucruri ca ouă, maioneză şi înghețată, ca să-l umpleți. Nu vă mai pierdeți timpul făcând cumpărături.

În acest moment, văzu că fața domnișoarei Honey devenise încordata şi stranie. Întreg corpul îi devenise rigid. Umerii i se ridicaseră, buzele îi erau apăsate strânse una de alta şi stătea strângându-şi cana de ceai cu amândouă mâinile. Se uita parcă în interiorul ei ca să caute răspuns la aceste întrebări nu tocmai inocente. Urmă o tăcere lungă şi neplăcută. În numai treizeci de secunde atmosfera se schimbase complet şi acum vibra de ciudățenie şi de secrete.

— Îmi pare rău că am întrebat toate astea, zise Matilda. De fapt, nu este deloc treaba mea.

La asta domnișoară Honey începu să-şi revină. Scutură din umeri şi așeză din nou cana pe tavă.

— De ce să nu fi întrebat? zise ea. Oricum ai fi întrebat până la urmă. Eşti prea inteligentă ca să nu-ţi pui întrebări. Poate de asta te-am şi invitat aici, în definitiv. De fapt, eşti primul musafir pe care-l am de când m-am mutat aici de doi ani de zile.

Matilda nu zise nimic. Simțea tensiunea crescând, mai mult și mai mult.

— Eşti mult mai înțeleaptă decât vârsta pe care o ai, draga mea, continuă ea, şi asta mă nedumerește. Deşi arăți ca un copil, nu eşti de fapt copil deloc, pentru că mintea ta, în rezonanță cu puterile tale, pare să fie foarte matură. Aşa că, presupun că eşti un copil adult, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Matilda rămase mai departe în tăcere. Aștepta ce avea să urmeze.

— Până acum, continuă ea, n-am găsit pe nimeni cu care să pot vorbi despre problemele mele. Nu puteam să-mi dezvălui umilința şi, oricum, îmi lipsea curajul. Tot curajul mi-a fost închis în mine când eram copil. Dar acum, dintr-o dată, am dorința disperată de a mă destăinui cuiva. Știu că eşti numai o fetiță mică, dar este ceva magic înăuntrul tău undeva. Am văzut asta cu ochii mei.

Matilda intră în alertă. Vocea pe care o auzea ascundea un strigăt de ajutor. Asta trebuia să fie. Precis că asta era.

Vocea continuă:

— Să mai bem un ceai. Cred că mai este puţin. Matilda încuviință din cap. Domnișoara Honey turna din nou ceai în ambele căni şi adăuga puţin lapte. Din nou îşi prinse cana cu amândouă mâinile şi începu să soarbă încet. Urmă o liniște îndelungata, după care zise:

— Pot să-ţi spun o poveste?

— Bineînțeles, spuse Matilda.

— Am 23 de ani, zise domnișoara Honey, şi când m-am născut tatăl meu era doctor în acest sat. Aveam o casă veche şi frumoasă, destul de mare, de cărămidă roșie. Este ascunsă de pădure după dealuri. Nu cred c-o ştii.

Matilda nu răspunse.

— Acolo m-am născut şi, pe urmă, s-a întâmplat prima tragedie: mama a murit când aveam doi ani. Tatăl meu era foarte ocupat ca doctor, aşa că a trebuit să găsească pe cineva să aibă grijă de casă şi de mine. Aşa că a chemat-o pe sora mamei mele care nu era căsătorită, mătușa mea, să vină să stea cu noi. A fost de acord şi a venit.

Matilda asculta cu atenție.

— Câţi ani avea mătușa dumneavoastră când a venit? întrebă ea.

— Nu prea în vârsta. Vreo 30 de ani, aş zice. Dar am urât-o chiar din prima clipă. Îmi era tare greu, căci mătușa mea nu era o femeie blândă. Tatăl meu n-avea cum să ştie bine asta, fiindcă n-o cunoscuse bine înainte şi, când se întâlneau, ea se purta altfel decât firea ei, ca să-i facă impresie bună.

Domnișoara Honey făcu o pauză şi sorbi din ceai.

— Nu pot să-mi explic deloc de ce-ţi spun toate acestea, zise ea, deloc în apele ei.

— Continuați, zise Matilda. Vă rog!

— Ei bine, zise ea, pe urmă se întâmplă a doua tragedie. Când aveam 5 ani, tatăl meu a murit pe neașteptate: azi era acolo şi mâine nu mai era. Aşa că am rămas să trăiesc numai cu mătușa mea, care a devenit tutorele meu legal. Avea toată puterea unui părinte asupra mea. Și, într-un fel sau altul, ea a devenit proprietarul casei.

— Dar cum a murit tatăl dumneavoastră? întrebă Matilda.

— Este foarte interesant că întrebi asta, zise ea. Eu nu mi-am pus întrebarea pe vremea aceea, dar am aflat mai târziu că exista o mare parte de mister în moartea lui.

— Nu şi-au dat seama de ce a murit? întrebă Matilda.

— Nu, nu chiar aşa, zise domnișoara Honey meditând. Vezi tu, nimeni n-ar fi crezut că el ar fi putut să facă asta. Era un bărbat foarte sănătos la minte şi înțelept.

— Ce să facă? întrebă Matilda.

— Să se sinucidă.

Matilda rămase împietrită.

— S-a sincucis? suspină Matilda.

— Aşa a părut, zise domnișoara Honey. Dar cine ştie?

Se strecură şi întoarse capul să privească pe fereastră.

— Cred că ştiu, zise Matilda. Credeți că mătușa l-a omorât şi a făcut să pară că s-a sinucis.

— Nu cred nimic, zise domnișoara Honey. Nimeni nu poate gândi sau crede astfel de lucruri fără dovezi.

Mica odaie rămase în liniște. Matilda observă că mâinile care strângeau cana, acum tremurau ușor.

— Dar ce s-a întâmplat mai departe? întrebă ea. Ce s-a întâmplat când ați rămas singură cu mătușa? A fost bună cu dumneavoastră?

— Bună? zise domnișoara Honey. A fost un diavol. Imediat ce tata nu i-a mai stat în cale, a devenit o teroare! Viaţa mea a devenit un coșmar.

— Dar ce vă făcea? întrebă Matilda.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise domnișoara Honey. Este prea șocant. Spre sfârșit începusem să fiu atât de speriată de ea, că începeam să tremur numai când intra în cameră. Trebuie să înțelegi că nu am avut niciodată o fire puternică, aşa ca tine. Eram timidă şi dădeam mereu înapoi.

— Dar n-aveați nicio altă rudă? întrebă Matilda. Alte mătuși sau unchi sau bunici care să vină să vă vadă?

— Pe nimeni, după câte ştiu, zise domnișoara Honey. Toţi muriseră sau plecaseră în Australia. Și aşa este şi astăzi.

— Deci ați crescut singură cu mătușa, zise Matilda. Ba precis că ați mers la școală.

— Sigur, zise domnișoara Honey. Am fost la aceeaşi școală la care mergi şi tu acum. Dar stăteam acasă atunci.

Domnișoara Honey se opri şi-şi fixă privirea în fundul cănii.

— Ce încerc să-ţi spun este, continuă ea, ca de-a lungul anilor am devenit atât de dominată şi de călcată în picioare de acest monstru de mătușa, încât, când îmi spunea să fac ceva, orice m-ar fi pus să fac, mă supuneam fără să crâcnesc. Se poate întâmpla aşa ceva, să ştii. Pe la 10 ani

devenisem sclava ei. Făceam toată treaba în casă, îi făceam patul, spălam şi călcam pentru ea, găteam. Învățasem să le fac pe toate.

— Dar ați fi putut să vă plângeți cuiva, nu?

— Cui? zise domnișoara Honey. Și, oricum, eram prea terorizată de frică pentru a mă plânge. Ţi-am spus, eram sclava ei.

— Vă bătea?

— Să nu intrăm în detalii, zise domnișoara Honey.

— Absolut îngrozitor, zise Matilda. Plângeați tot timpul?

— Numai când eram singură, zise domnișoara Honey. Nu-mi dădea voie să plâng cu ea de față. Trăiam într-o continuă frică.

— Ce s-a întâmplat când ați terminat școala? întrebă Matilda.

— Am fost inteligentă ca elevă. aş fi putut să merg la universitate. Dar nici nu s-a pus vreodată problema.

— De ce? întrebă Matilda.

— Pentru că avea nevoie de mine să fac treaba acasă.

— Și cum ați devenit profesoară? întrebă Matilda.

— Există un colegiu care pregătește profesori la Reading, zise domnișoara Honey. Este la numai 40 de minute de mers cu autobuzul de aici. Mi-a dat voie să mă duc acolo, cu condiția să vin acasă în fiecare după-amiaza, să spăl şi să calc, să fac curat şi să pregătesc cina.

— Câţi ani aveați atunci? întrebă Matilda.

— Când am plecat la colegiu aveam 18 ani, zise domnișoara Honey.

— Puteați să vă faceți bagajul şi să plecați de acasă, zise Matilda.

— Nu înainte să am un serviciu, zise domnișoara Honey. Și nu uita, eram la vârsta respectiva atât de dominată de mătușa mea, încât n-aș fi îndrăznit. Nu-ţi poţi imagina cum este să fii complet sub controlul unei personalități puternice. Te transformi într-o peltea. Asta este. Asta este povestea tristă a vieții mele. Acum ţi-am spus destul.

— Vă rog, nu vă opriți, zise Matilda. Nu mi-aţi terminat-o. Cum ați reușit să plecați şi cum ați ajuns să trăiți în căsuța asta ciudată?

— Ah, asta a fost ce-a fost... zise domnișoara Honey. Am fost foarte mândra de mine.

— Povestiţi-mi, zise Matilda.

— Ei bine, zise domnișoara Honey, când în sfârșit mi-am găsit serviciu, mătușa mi-a spus că-i datorez bani mulți. Am întrebat-o de ce. Mi-a răspuns „Pentru că ţi-am dat de mâncare toţi anii ăștia, ţi-am cumpărat îmbrăcăminte şi încălțăminte.” Mi-a spus că se adunaseră mii şi că trebuie să-i plătesc, dându-i salariu pe următorii zece ani. „O să-ţi dau o liră pe săptămâna bani de buzunar”, a zis. A mers până acolo, încât a aranjat cu școală ca salariul meu să meargă direct la banca ei. M-a făcut să semnez o hârtie.

— Nu trebuia să faceți asta, zise Matilda. Salariul era șansa dumneavoastră de libertate.

— Știu, ştiu, zise domnișoara Honey. Dar până atunci fusesem sclava ei toată viaţa şi n-am avut curajul să spun „nu”. Eram încă terorizată de ea. Putea încă să-mi facă rău.

— Și cum ați reușit să scăpați? întrebă Matilda.

— Ah, zise domnișoara Honey, zâmbind pentru prima dată. Asta a fost acum doi ani. A fost cel mai mare triumf al meu.

— Vă rog, spuneţi-mi, zise Matilda.

— Obișnuiam să mă scol foarte devreme şi să ies afară să mă plimb în timp ce mătușa mea încă mai dormea. Și, într-o zi, am găsit căsuța asta ciudată. Era goală. Am aflat a cui era. Era a unui țăran. M-am dus la el. Țăranii şi ei se trezesc foarte devreme. Mulgea vacile. L-am întrebat dacă pot s-o închiriez. „Nu poţi să trăiești acolo, a zis. N-are condiții, n-are apă curentă, n-are nimic.” „Dar vreau să mă mut acolo, am zis. Sunt romantică şi m-am îndrăgostit de ea. Vă rog să mi-o închiriați!” „Nu eşti sănătoasă la minte, mi-a zis. Dar dacă vrei, n-ai decât! Chiria este 10 pence pe săptămână.” „Uite chiria pe o lună înainte, i-am zis şi i-am dat 40 de pence. Vă mulțumesc foarte mult!”

— Extraordinar! zise Matilda. Și dintr-o dată ați avut o casă a dumneavoastră! Dar cum de-aţi avut curajul să-i spuneți mătușii?

— Asta a fost greu, zise domnișoara Honey. Dar m-am forțat pe mine însămi s-o fac. Într-o seară, după ce i-am pregătit cina, m-am dus sus şi mi-am împachetat câteva lucruri care-mi aparțineau într-o cutie de carton, am coborât şi i-am spus că plec. „Mi-am închiriat o casă”, i-am spus. A explodat! „Ai închiriat o casă! a urlat. Cum poţi să-ţi închiriezi o casă când ai numai o liră pe săptămână? „, Am închiriat o casă”, i-am răspuns. „Și cum o să faci ca să ai bani de mâncare?" „Mă descurc", i-am răspuns şi am ieșit pe ușă.

— Oh, foarte bine, zise Matilda. Aşa că sunteți liberă!

— Sunt liberă, zise domnișoara Honey. Nu pot să-ţi spun ce fericită am fost!

— Dar chiar v-aţi descurcat să trăiți numai cu o liră pe săptămână timp de doi ani? întrebă Matilda.

— Bineînțeles, zise domnișoara Honey. Plătesc 10 pence la chirie şi de rest cumpăr parafina pentru primus şi pentru lampă, lapte, ceai, pâine şi margarină. Nu-mi trebuie altceva. Ţi-am spus că mănânc foarte bine la școală la prânz.

Matilda o privea fix. Ce lucru curajos făcuse! Dintr-o dată, devenise eroină în fața Matildei.

— Dar nu este îngrozitor de frig iarna? întrebă ea.

— Am lampa cu parafina, zise domnișoara Honey. Nu-ţi poţi închipui ce plăcut pot să mă simt aici iarna cu ea.

— Aveți pat, domnișoară Honey?

— Nu tocmai, zise ea zâmbind din nou. Dar se spune că este foarte sănătos să dormi pe o suprafață tare.

În acel moment, Matilda văzu toată situația cu o absolută claritate. Domnișoara Honey avea nevoie de ajutor, nu putea să reziste aşa la infinit.

— V-ar fi mult mai bine, domnișoară Honey, dacă v-aţi lăsa slujba şi ați trăi din ajutor de șomaj.

— N-aș face asta niciodată. Îmi place meseria mea.

— Și mătușa asta groaznică, zise Matilda, presupun că trăiește în casa aceea veche şi frumoasă.

— Sigur, zise domnișoara Honey. Are numai vreo 50 de ani şi mai are mulți înainte.

— Și credeți că tatăl dumneavoastră chiar a avut în minte să-i lase ei casa pentru totdeauna?

— Sunt sigură că nu, zise domnișoara Honey. Părinții dau, de obicei, casa tutorelui pentru o anumită perioadă de timp, dar întotdeauna revine copilului, devenind proprietatea acestuia la maturitate.

— Atunci este cu siguranță proprietatea dumneavoastră?

— Testamentul tatălui meu nu a fost găsit niciodată, zise domnișoara Honey. S-ar părea că l-a distrus cineva.

— Nu-i greu de ghicit cine, zise Matilda.

— Da, zise domnișoara Honey.

— Dar dacă nu există testament, domnișoara Honey, atunci în mod sigur casa vă revine dumneavoastră, fiindcă sunteți ruda cea mai apropiată.

— Da, dar mătușa mea a produs o bucățică de hârtie – chipurile – scrisă de tatăl meu, în care se spune că lasă casa cumnatei lui în schimbul grijii de a mă crește. Sunt sigură că este plagiatură, dar nu poate nimeni dovedi asta.

— Dar n-aţi fi putut să încercați? întrebă Matilda. N-aţi fi putut să vă angajați un avocat bun care să încerce?

— N-am bani pentru aşa ceva, zise domnișoara Honey. Și nu uita că mătușa asta a mea este o persoană foarte respectată în societate. Are foarte multe relații.

— Cine este? întrebă Matilda.

Domnișoara Honey ezită un moment. Apoi spuse cu o voce slabă:

— Domnișoara Trunchbull.

Numele

— Domnișoara Trunchbull! strigă Matilda sărind cu un picior ridicat în aer. Vreți să spuneți că ea este mătușa dumneavoastră? Ea v-a crescut?

— Da, zise domnișoara Honey.

— Nu-i de mirare că erați terorizată! strigă Matilda. Ieri am văzut luând o fetiță de codițe şi aruncând-o peste gardul școlii.

— Asta nu-i nimic, zise domnișoara Honey. După ce tatăl meu a murit, când aveam numai cinci ani şi jumătate, mă lăsa să fac baie singură. Și dacă venea la mine şi vedea că nu m-am spălat bine mă băga cu capul la fund şi mă ținea acolo. Dar nu mă face să încep cu povești din astea, fiindcă astea n-or să ne ajute deloc.

— Da, aşa este, zise Matilda.

— Dar am venit aici să vorbim despre tine, zise ea, şi tot ce-am făcut până acum a fost să vorbim numai despre mine. Mă simt îngrozitor. De fapt, sunt mult mai interesată să văd ce poţi tu să faci cu ochii tăi nemaipomeniți.

— Pot să mut lucruri, zise Matilda. Ştiu că pot. Pot să le răstorn.

— Ce-ai spune tu, zise domnișoara Honey, dacă am face nişte experiențe, cu foarte multă prudență, ca să vedem cât de mult poţi să împingi lucrurile.

În mod surprinzător, Matilda răspunse:

— Dacă nu vă supărați, domnișoară Honey, aş prefera să nu mai fac nimic acum. Vreau să mă duc acasă şi să mă gândesc la tot ce-am auzit în după amiaza aceasta.

Domnișoara Honey se ridică imediat în picioare.

— Sigur, zise ea. Te-am ținut prea mult. Mama ta trebuie să fie îngrijorată.

— Nu este niciodată îngrijorată, zise Matilda zâmbind. Dar aş vrea să plec acasă acum, vă rog, dacă nu vă supărați.

— Hai să mergem atunci, zise domnișoara Honey. Îmi pare rău că ţi-am servit o gustare atât de sărăcăcioasă.

— Deloc, zise Matilda, mi-a plăcut.

Merseră împreuna tot drumul până la casa Matildei, în totală tăcere. Domnișoara Honey îşi dădu seama că asta era dorința Matildei. Copilul părea atât de absorbit de gânduri, încât nu vedea pe unde păşea. Când ajunseră în dreptul porții casei Matildei domnișoara Honey zise:

— Ar fi mai bine să uiţi ce-am vorbit în după-amiaza asta.

— Nu pot să vă promit asta, dar vă promit că n-am să vorbesc cu nimeni despre asta, nici măcar cu dumneavoastră.

— Este foarte înțelept să faci asta, zise domnișoara Honey.

— Dar nu vă promit că n-o să mă gândesc la asta, domnișoară Honey. M-am gândit în continuu tot drumul şi cred că am un crâmpei de idee.

— Nu, zise domnișoara Honey. Te rog, uită tot!

— Aş vrea să vă întreb numai trei lucruri înainte de a nu mai discuta subiectul, zise Matilda. Vă rog, o să-mi răspundeți, domnișoară Honey?

Domnișoara Honey zâmbi. „Este extraordinar, îşi spuse, cum acest năpârstoc de fetiță ia imediat în grija ei toate problemele mele, şi cu o aşa autoritate”.

— Ei, asta depinde de ce mă întrebi, zise ea.

— În primul rând, zise Matilda, cum îi spunea domnișoara Trunchbull tatălui dumneavoastră când locuiau împreuna?

— Sunt sigură că-i spunea Magnus, zise domnișoara Honey. Ăsta era prenumele lui.

— Și cum îi spunea tatăl dumneavoastră domnișoarei Trunchbull?

— O chema Agatha, zise domnișoara Honey. Aşa îi spunea.

— Și ultima, zise Matilda, cum vă spunea tatăl dumneavoastră şi domnișoara Trunchbull acasă?

— Îmi spuneau Jenny, zise domnișoara Honey.

Matilda pusese fiecare întrebare cu grijă.

— Lăsați-mă să văd dacă am reținut bine, zise ea. Acasă la dumneavoastră, tatăl dumneavoastră era Magnus, domnișoara Trunchbull era Agatha şi dumneavoastră erați Jenny. E corect?

— Da, zise domnișoara Honey.

— Mulțumesc, zise Matilda. N-o să mai aduc vorba despre asta.

Domnișoara Honey se întreba ce putea să fie în mintea acestui copil.

— Să nu faci vreo prostie, zise ea.

Matilda râse şi plecă, alergând pe poteca care ducea la ușa casei strigând pe când se îndepărtă:

— La revedere, domnișoara Honey! Vă mulțumesc mult pentru ceai!

Exercițiul

Matilda găsi casa pustie ca de obicei. Tatăl ei nu se întorsese încă de la lucru, mama nu se întorsese de la bingo, iar fratele putea fi oriunde. Merse direct în camera de zi şi deschise un sertar unde ştia că tatăl ei păstra o cutie de țigări de foi. Luă una, o duse la ea în dormitor şi încuie ușa. „Acum exercițiul, îşi spuse ea. O să fie greu, dar sunt hotărâtă să reușesc.”

Planul de cum avea s-o ajute pe domnișoara Honey începuse să se contureze frumos în mintea ei. Avea acum aproape toate detaliile, dar în cele din urmă totul depindea de puterea ei de a face un anumit lucru cu ochii. Știa că n-o să poată de la început, dar se simțea în stare după mult efort şi exercițiu să reușească. Ţigara de foi era esențială. Era mai groasă decât i-ar fi trebuit, dar greutatea era exact cea care-i trebuia. Era bună pentru exercițiu. În camera Matildei era o măsuță mică de toaletă pe care se afla o perie de păr, un pieptene şi două cărți de la bibliotecă. Matilda le dădu pe toate la o parte şi puse țigara în mijlocul măsuței de toaletă. Pe urmă, se duse să se așeze la capătul patului. Se așeza, începu să se concentreze şi, foarte repede de data asta, simți electricitatea, începând să i se formeze în cap şi să se strângă în spatele ochilor. Ochii i se încălziră şi milioane de mâini mici şi invizibile începură să împuște afara scântei mici înspre țigara.

— Mișcă! șopti ea şi, spre marea ei surpriză, aproape instantaneu, țigara cu banda de hârtie roșie cu auriu la mijloc se răsuci de-a lungul mesei de toaletă şi căzu pe covor.

Matildei îi plăcuse grozav să facă asta. Fusese nemaipomenit! Simțise parcă scântei umblându-i prin cap şi apoi sărindu-i afară din ochi. Avusese un sentiment de putere, aproape nepământesc. Și ce repede mersese de data asta! Și ce ușor! Se îndreptă spre locul unde căzuse

țigara, o ridică şi o puse înapoi pe masă. „Acum, partea mai dificilă”, gândi ea. Dacă avea puterea să împingă, atunci, în mod sigur, avea puterea să și ridice!? Era neapărat necesar să poată să şi ridice. „Trebuie să pot s-o ridic în aer şi s-o țin acolo. Nu e un lucru atât de greu, o țigară.” Se așează din nou pe marginea patului şi încercă iarăși. Era ușor acum să-şi strângă puterea în spatele ochilor. Era ca şi cum ar fi apăsat pe un trăgaci acolo în creier. „Ridică-te – șopti ea. Ridică-te! Ridică-te!” La început țigara începu să se rostogolească. Dar, când Matilda începu să se concentreze cât putea de tare, un capăt al țigării începu încet să se ridice vreo trei centimetri de la suprafața mesei. Cu un efort colosal, reuși s-o țină aşa zece secunde după care căzu înapoi pe masă.

— Pfiu, sufla ea. O să meargă! O să meargă! O oră întreagă continua să exerseze şi, în cele din urmă, reuși numai cu puterea ochilor să ridice toată țigara de pe masă la 30 de centimetri înălțime şi s-o țină acolo aproximativ un minut.

După asta, Matilda se simți dintr-o dată atât de obosită, încât căzu pe pat şi adormi imediat. Și aşa o găsiră părinții ceva mai târziu.

— Ce se întâmplă cu tine? o întrebă mama trezind-o din somn. Eşti bolnavă?

— Aoleu, zise Matilda, trezindu-se şi uitându-se în jur. Nu. Mă simt bine. Am fost puţin obosită, atâta tot.

De atunci, în fiecare zi după școală, Matilda se încuia în camera ei şi exersă cu țigara. Nu după multă vreme începu să meargă toată treaba minunat. Şase zile mai târziu, următoarea miercuri seara, nu numai că putea să ridice țigara sus în aer, dar putea s-o şi miște în jur cum vroia. Era minunat. „Pot, strigă ea. Pot să ridic țigara în aer cu puterea din ochi, s-o împing sau s-o trag în aer cum vreau!” Ce avea de făcut acum era să şi pună în aplicare marele plan.

Al treilea miracol

A doua zi era joi şi joia, aşa cum ştiau toţi copiii din clasa domnișoarei Honey, era ziua când directoarea ținea prima oră de după masa de prânz.

Dimineața devreme, domnișoara Honey le spuse:

— Câtorva dintre voi nu le-a prea plăcut când domnișoara directoare a ținut lecția ultimă dată, aşa că hai să încercam astăzi să avem cât se poate de multă grijă şi să fim cât se poate de atenți. Cum îţi sunt urechile, Eric, după ultima întâlnire cu domnișoara Trunchbull?

— Mi le-a întins, zise Eric. Mama spune că e sigură că sunt mai mari decât erau înainte.

— Rupert, zise domnișoara Honey, mă bucur că nu ţi-a căzut părul după ce-ai pățit joia trecută.

— Ce m-a mai durut după aia… zise Rupert.

— Și tu, Nigel, zise domnișoara Honey, încearcă – te rog – să nu mai faci pe deșteptul cu domnișoara directoare astăzi. Ai fost destul de obraznic săptămâna trecută.

— Nu pot s-o sufăr, zise Nigel.

— Încearcă să nu arăți, zise domnișoara Honey. N-ai nimic de câștigat. Este o femeie foarte puternică. Are mușchii ca nişte funii de oțel.

— Ce bine-ar fi să fiu om mare, zise Nigel. aş lăsa-o la pământ.

— Mă îndoiesc, zise domnișoara Honey. Nimeni n-a învins-o până acum.

— Iarăși o să pună întrebări? întrebă o fetiță mărunțică.

— În mod sigur, tabla înmulțirii cu 3. Asta se presupune că ați învățat în ultima săptămână. Faceți în aşa fel încât să nu vă prindă cu ceva neștiut.

Pauza de prânz veni şi trecu. După prânz, clasa se întâlni din nou. Domnișoara Honey stătea la o margine de clasă şi toţi copiii stăteau în liniște în bănci, așteptând cu încordare. Și, dintr-o dată, ca un uriaș care venea parcă pentru Judecata de Apoi, Trunchbull intră în clasă în

pantalonii ei verzi şi cu cămaşa de bumbac. Se duse direct la cana cu apă, o ridică de toartă şi se uită înăuntru.

— Mă bucur să constat, zise ea, că nu am niciun fel de târâtoare în apa mea de băut de data asta. Dacă ar fi fost, atunci ceva excepțional de neplăcut i s-ar fi întâmplat fiecărui membru al acestei clase. Și asta te include şi pe dumneata, domnișoară Honey.

Clasa rămase în liniște, dar foarte încordată. Știau acum câte ceva despre această tigroaică şi nimeni nu vroia să rişte nimic.

— Foarte bine, bubui Trunchbull. Hai să vedem cât de bine știți tabla înmulțirii cu trei. Sau, altfel spus, hai să vedem cât de prost v-a învățat domnișoara Honey tabla înmulțirii cu trei.

Trunchbull stătea în fața clasei cu picioarele depărtate şi mâinile pe șolduri, încruntându-se amenințător la domnișoara Honey, care stătea nemișcată de o parte a clasei. Matilda, stând şi ea nemișcată în banca ei din rândul al doilea, observa totul cu mare atenție.

— Tu, striga Trunchbull, îndreptând un deget ca un făcăleț spre un băiețel pe care-l chema Wilfred. Wilfred stătea pe partea dreaptă în rândul din față.

— Ridică-te-n picioare, strigă ea.

Wilfred se ridică în picioare.

— Spune tabla înmulțirii cu trei înapoi, lătră Trunchbull.

— Înapoi? zise Wilfred. Dar n-am învățat-o înapoi.

— Poftim, striga Trunchbull triumfând. Nu v-a învățat nimic! Domnișoară Honey, de ce nu i-ai învățat absolut nimic în ultima săptămână?

— Nu este adevărat, domnișoară directoare, zise domnișoara Honey. Toţi ştiu tabla înmulțirii cu trei. Dar nu înțeleg de ce ar fi trebuit să-i învăț s-o spună şi invers. Nu văd ce importanță poate să aibă să o ştie şi invers. Cursul normal al lucrurilor este mereu înainte; îndrăznesc să vă întreb dacă dumneavoastră, domnișoară Trunchbull, puteți să spuneți pe litere înapoi un cuvânt simplu ca, de exemplu, „greșit” instantaneu. Mă îndoiesc că puteți.

— Nu fii impertinentă cu mine, domnișoară Honey! i-o reteză Trunchbull şi se întoarse spre nefericitul Wilfred. Foarte bine, băiete! zise în continuare. Răspunde-mi la întrebarea asta: Am șapte mere, șapte portocale şi șapte banane. Câte bucăți de fructe am cu toate la un loc? Repede! Dă-i drumul! Răspunde!

— Asta este adunare, se plânse Wilfred. Asta nu este tabla înmulțirii cu trei.

— Prost făcut grămada, striga Trunchbull. Tu, buboi infectat! Tu, ciupercă mâncată de purici! Asta este tabla înmulțirii cu trei! Ai trei grămezi separate de fructe şi fiecare are șapte bucăți. 3x7=21! Tu nu poţi să vezi asta cu creierul tău împuțit ca o baltă stătută! Îţi mai dau o șansă: Am opt nuci de cocos, opt nuci şi opt capete de nuci seci ca al tău. Câte nuci am cu toate la un loc? Hai, răspunde repede!

Bietul Wilfred era complet pierdut.

— Stați puţin, plânse el. Vă rog să stați puţin! Trebuie să adunăm opt nuci de cocos, opt nuci... începu să adune pe degete.

— Furuncul plesnit! urlă Trunchbull. Vierme mâncat de molii! Nu este adunare! Este înnmulțire! Răspunsul este3x8! Sau poate 8x3? Răspunde repede la asta, cârnat deformat, şi fă bine şi nu mă lasă să aștept!

De acum, Wilfred era mult prea speriat şi răvășit ca să mai poată măcar să vorbească. Din două alunecări, Trunchbull fu lângă el şi, cu o uimitoare figura de gimnastică sau mai degrabă o figură de judo sau karate, lovi spatele picioarelor lui Wilfred cu unul din picioarele ei, în aşa fel încât Wilfred sări de la pământ şi făcu un salt în aer. Dar la jumătatea saltului îl prinse de gamba şi-l lasă să se bălăngăne cu capul în jos ca un pui atârnat în vitrina unui magazin de carne.

— 8x3, strigă Trunchbull bălăngănindu-l pe Wilfred lateral, ținându-l de gambă. 8x3 este la fel ca 3x8 şi 3x8 fac 24! Repetă asta!

În acel moment Nigel, din celălalt capăt al camerei, sări în picioare şi începu să arate cu degetul spre tablă, strigând exaltat:

— Creta! Creta! Uitați-vă la cretă! Se mișcă singură!

Atât de isteric şi atât de ascuțit fusese strigătul lui Nigel, încât toţi din clasă, inclusiv Trunchbull, se uitară la tablă. Și acolo toţi putură să vadă o bucată de cretă nouă care se mișca pe suprafața neagra-gri a tablei.

— Scrie ceva! țipă ascuțit Nigel. Creta scrie ceva!

Și era adevărat... A-ga-tha...

— Ce naiba e asta? strigă Trunchbull.

Era impresionată să-şi vadă numele mic scris pe tabla cu o mână invizibilă. Îi dădu drumul lui Wilfred la podea, după care începu să strige în gol:

— Cine face asta? Cine scrie?

Creta continua să scrie: Agatha, sunt Magnus. Sunt Magnus.

Cu toții putură să audă suspinul care ieși din gâtul lui Trunchbull.

— Nu! strigă ea. Nu poate fi Magnus! Nu se poate! Nu poate fi Magnus!

— Sunt Magnus. Fă bine şi crede.

Domnișoara Honey de la marginea clasei îi aruncă o privire scurtă Matildei. Fetița stătea dreaptă la pupitru, cu capul drept în aer, cu gura strânsă şi cu ochii sclipindu-i ca două stele.

— Agatha, dă-i lui Jenny a mea casă înapoi.

Pentru un motiv oarecare toată clasa acum o privea pe Trunchbull. Fața femeii căpătase culoarea albă ca zăpada şi gura i se deschidea şi i se închidea ca a unui pește scos din apă, scoțând o serie de suspine.

— Dă-i lui Jenny a mea salariile. Dă-i lui Jenny a mea casa. Pleacă. Dacă nu, o să vin să-ţi fac de petrecanie. O să-ţi fac de petrecanie cum mi-ai făcut tu mie. Te urmăresc, Agatha!

Cretă se opri din scris. Se mai mișca câteva clipe, după care căzu pe jos cu un clinchet şi se sparse în două. Wilfred, care ajunsese acum la el în bancă, strigă:

— Domnișoara Trunchbull a căzut! Domnișoara Trunchbull e pe jos!

Asta fusese vestea cea mai senzațională şi toţi copiii săriră din bănci să se uite mai bine. Silueta uriașă a lui Trunchbull era într-adevăr acolo, întinsa cât era de mare pe spate la podea, fără cunoștință. Domnișoara Honey alergă şi îngenunche lângă uriașul întins la pământ.

— A leșinat! strigă ea. E rece! Duceți-vă careva şi aduceţi-o pe asistentă!

Trei copii ieșiră alergând din clasă. Nigel, gata întotdeauna să acționeze, sari şi luă cană cu apa.

— Tatăl meu zise că apa e cea mai bună ca să trezești pe cineva din leșin.

Și cu asta, turnă întreg conținutul cănii în capul lui Trunchbull. Nimeni, nici măcar domnișoara Honey nu protestă.

Cât despre Matilda, ea rămase mai departe nemișcată la locul ei. Se simțea în mod curios foarte ușoară. Se simțea de parcă ar fi atins ceva ce nu aparține acestei lumi: al nouălea cer sau cea mai înaltă stea. Simțise într-un mod minunat energia strângându-i-se în spatele ochilor, cuprinzându-i ca un lichid cald, ochii devenindu-i fierbinți, mai fierbinți decât îi fuseseră vreodată. Apoi scânteile îi ieșiră din orbite şi, în cele din urmă, creta se ridicase singură şi începuse să scrie. Se simțea de parcă nu făcuse nimic. Totul fusese atât de ușor...

Asistenta medicală a școlii urmată de cinci profesori, trei femei şi doi bărbați, intrară grăbiți în clasă.

— În sfârșit, cineva a pus-o la pământ, zise unul din bărbați râzând. Felicitări, domnișoară Honey!

— Cine a aruncat cu apă pe ea? întrebă asistenta.

— Eu, striga Nigel cu mândrie.

— Bravo ție! zise un alt profesor. Să mai aducem?

— Opriți-vă, zise asistenta. Trebuie s-o cărăm la infirmerie.

Fu nevoie de toţi cei cinci profesori şi de asistentă ca imensa femeie să fie ridicată şi cărată afară.

— Cred că ar fi mai bine să vă duceți cu toții afară în curte şi să vă jucați până la lecția următoare, zise domnișoara Honey clasei.

Pe urmă, se întoarse la tablă şi șterse cu grijă tot ce fusese scris.

Copiii se strânseră în fața ușii ca să iasă. Matilda se duse şi ea, dar trecând pe lângă domnișoara Honey se opri. Ochii ei strălucitori îi întâlni pe cei ai domnișoarei Honey care, alergând spre Matilda, o îmbrățișă şi o sărută.

Casa cea nouă

Mai târziu, în aceeaşi zi se răspândi vestea că domnișoara directoare îşi revenise şi plecase de la școală cu fața albă şi buzele strânse. În dimineața următoare, nu veni la școală. La prânz, domnul Trilby, profesorul cu funcția cea mai înaltă după domnișoara Trunchbull, îi telefonă s-o întrebe cum se simte, dar nu răspunse nimeni. După ore, domnul Trilby decise să investigheze mai departe, aşa că se duse acasă la domnișoara Trunchbull, care locuia într-o casă mică şi frumoasa din cărămidă roșie. Casa se afla la marginea satului, ascunsă după pădure printre dealuri; era construită în stil georgian şi era cunoscută sub numele de „Casa Roșie”.

Sună la ușă. Ciocăni tare. Nu răspunse nimeni. Strigă tare: „E cineva acasă?” Nu răspunse nimeni. Încercă ușa şi, spre marea lui surpriză, o găsi deschisă. Intră. Era liniște şi nu era nimeni acasă. Toată mobila era la locul ei. Domnul Trilby se duse mai sus în dormitorul principal. Acolo la fel, totul păru normal până când începu să deschidă sertarele şi ușile de la dulap. Nu erau haine, nici lenjerie, nici pantofi. Toate dispăruseră.

— A zburat, îşi zise domnul Trilby şi se duse să informeze administrația școlii că directoarea părea să fi dispărut.

A doua zi dimineață domnișoara Honey primi înregistrat prin poșta de la firma de avocați din localitate o scrisoare prin care era informată că testamentul tatălui ei, doctorul Honey, a apărut în mod misterios. Documentul dezvăluia ca, de la moartea tatălui ei, domnișoara Honey fusese de fapt proprietarul de drept al casei de la marginea satului cunoscută sub numele de „Casa Roșie”, care până recent fusese ocupată de domnișoara Agatha Trunchbull. Testamentul preciza, de asemenea, că toate economiile tatălui ei, care încă se mai aflau neatinse în bancă, fuseseră de asemenea lăsate ei. În scrisoare, avocatul mai

adaugă că domnișoara Honey era rugată să treacă pe la biroul firmei cât de curând posibil ca să i se transfere proprietatea şi banii pe numele ei. Domnișoara Honey se conformă şi în două săptămâni se mută în Casa Roșie, locul în care se născuse, unde din fericire toată mobilă şi toate tablolurile se aflau intacte la locul lor. De atunci, Matilda deveni un oaspete bine primit în Casa Roșie, în fiecare după-amiază, după școală, şi o prietenie strânsă începu să se înfiripeze între profesoară și fetiță.

La școală se petrecuseră de asemenea schimbări mari. Imediat ce devenise clar că domnișoara Trunchbull dispăruse, domnul Trilby fu numit director. Foarte curând, Matilda fu mutată în clasa cea mai mare, unde domnișoara Plimsoll descoperise imediat că Matilda era strălucitoare la minte, exact aşa cum o descrisese domnișoara Honey.

Într-o seară, câteva săptămâni mai târziu, Matilda servea ceaiul cu domnișoara Honey ca de obicei în bucătăria din Casa Roșie, când Matilda dintr-o dată spusese:

— Mi s-a întâmplat ceva ciudat, domnișoară Honey.

— Spune-mi, despre ce e vorba? întrebă domnișoara Honey.

— Azi dimineață, zise Matilda, am încercat să mă joc şi să împing ceva cu privirea şi n-am reuşit. Nu s-a mișcat deloc. N-am simțit nici măcar căldura aceea în spatele ochilor. Mi-am pierdut complet puterea.

Domnișoara Honey unse cu grijă o felie de pâine cu unt şi puse pe ea puţin gem de căpșuni.

— Mă așteptam să se întâmple aşa, zise ea.

— Da? De ce? întrebă Matilda.

— N-am de unde să ştiu sigur, dar uite ce cred: când erai la mine în clasa n-aveai nimic de făcut, nimic care să-ţi pună probleme. Mintea ta atât de capabilă era frustrată. Clocotea în gol la tine în cap. Era o energie imensă închisă acolo care n-avea pe ce să fie consumată şi, într-un fel sau altul, ai găsit o cale să o scoți de acolo prin ochi şi să faci obiectele să se miște. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Eşti acum în clasa cea mai mare, cu copii de două ori mai

mari ca tine şi toată energia minții tale este folosită în clasă. Creierul tău este solicitat pentru prima dată, ceea ce este minunat. Este numai o explicație a mea; poate fi naivă, dar are un sens, cumva.

— Mă bucur că s-a întâmplat aşa, zise Matilda. N-aș fi vrut să trăiesc toată viaţa ca un magician.

— Ai făcut destul, zise domnișoara Honey. Încă am momente când, cu greu, îmi vine să cred că ai făcut toate astea pentru mine.

Matilda, cocoțată pe un scaun înalt la masa de la bucătărie, îşi mânca pâinea cu unt şi dulceață încet. Îi plăceau foarte mult aceste dupa-amieze cu domnișoara Honey. Se simțeau foarte confortabil una în prezența celeilalte şi îşi vorbeau mai mult sau mai puţin de la egal la egal.

— Știați, zise Matilda, că inima unui șoarece bate cu 650 de bătăi pe minut?

— Nu știam, zise domnișoara Honey şi zâmbi. Ce fascinant! Unde ai citit asta?

— Într-o carte de la bibliotecă, zise Matilda. Și asta înseamnă că bate atât de repede, că nu poţi auzi bătăile separat. Trebuie să sune ca un bâzâit.

— Probabil, zise domnișoara Honey.

— Cât de repede credeți că bate inima unui arici? întrebă Matilda.

— Spune-mi tu, zise domnișoara Honey zâmbind din nou.

— Nu aşa repede ca a unui șoarece, zise Matilda. 300 de bătăi pe minnt. Dar chiar şi aşa, nu te-ai fi gândit că poate să bată atât de repede într-o ființă care se mișcă atât de încet, nu-i aşa, domnișoară Honey?

— Sigur nu, zise domnișoara Honey. Mai spune-mi încă unul.

— Calul, zise Matilda. Este foarte lent la cal. Numai 40 de bătăi pe minut.

„Copilul ăsta, îşi zise domnișoara Honey, pare să fie interesat de orice. Când eşti cu ea e imposibil să te plictisești.” Cele două rămaseră în bucătărie de vorbă vreo oră. Pe la şase, Matilda spuse „noapte bună” şi se îndrepta

spre casa părinților ei, care se afla la o distanță de 6 minute de mers pe jos. Când ajunse, văzu un Mercedes mare negru parcat în fața casei ei, dar nu îi dădu prea multă atenție. Deseori găsea mașini ciudate parcate în fața casei ei, dar când intră în casă fu confuntată cu o scenă de haos.

Tatăl şi mama ei se aflau amândoi în hol, îndesând cu furie diferite obiecte în valize.

— Ce se întâmplă? Ce faceți, tăticule?

— Plecăm, zise domnul Wormwood fără să ridice privirea. Plecăm la aeroport în jumătate de oră, aşa că du-te şi fă-ți bagajele. Fratele tău este deja sus, gata de plecare. Haide! Mișcă-te, domnișoară!

— Plecăm? zise Matilda. Unde?

— În Spania, zise tatăl. Este o climă mai bună decât în țara asta nenorocită.

— În Spania!? plânse Matilda. Nu vreau să merg în Spania! Îmi place aici! Îmi place școala mea!

— Fă ce ți se spune şi nu te mai rățoi la mine! i-o reteză tatăl. Am destule probleme şi fără să-mi faci tu!

— Dar, tăticule... începu Matilda.

— Tacă-ți gura, striga tatăl. Plecăm în 30 de minute. N-am de gând să pierd avionul ăsta!

— Dar pentru câtă vreme, tăticule? plânse Matilda. Când ne întoarcem?

— Nu ne mai întoarcem, zise tatăl. Acum cară-te. Sunt grăbit!

Matilda se întoarse cu spatele şi ieși prin ușa deschisă. Când ajunse în strada începu să alerge. Se îndrepta direct spre casa domnișoarei Honey şi ajunse acolo în mai puţin de 4 minute. Zbura pe aleea de la intrare şi o văzu pe domnișoara Honey în mijlocul unui rond de trandafiri, făcând ceva cu o foarfecă. Domnișoara Honey, care auzi zgomotul pașilor Matildei alergând pe alee, se ridică, se întoarse şi ieși din rondul de trandafiri.

— Vai de mine! zise ea. Ce s-a întâmplat?

Matilda se opri în fața ei, gâfâind de oboseală, cu fața ei mică roșie de efort.

— Pleacă! strigă ea. Au înnebunit cu toții! Își fac bagajele să plece în Spania într-o jumătate de oră!

— Cine? întrebă domnișoara Honey în șoaptă.

— Mămica, tăticul şi fratele meu, Mike. Zic că trebuie să mă duc şi eu cu ei!

— În vacanță? întrebă domnișoara Honey.

— De tot! strigă Matilda. Tăticu' a spus că nu ne mai întoarcem niciodată!

Urmă o scurtă liniște, după care domnișoara Honey zise:

— Nu mă surprinde.

— Vreți să spuneți că știați că pleacă? întrebă Matilda. De ce nu mi-aţi spus?

— Nu, draga mea, zise domnișoara Honey. Nu știam că pleacă. Dar nu m-a surprins vestea.

— De ce? plânse Matilda. Vă rog, spuneţi-mi de ce!

Încă gâfâia de efort şi de supărare.

— Din cauză că tatăl tău, zise domnișoara Honey, este într-o bandă de escroci. Toată lumea din sat ştie lucrul ăsta. Ceea ce cred eu este că primește mașini furate din toată țara. Cred că e urmărit.

Matilda se uita la domnișoara Honey cu gura căscată.

— Se aduceau mașini furate în atelierul tatălui tău, unde el le schimba numerele, culoarea şi altele ca să nu mai poată fi identificate. Acum poate că cineva l-a dat de gol, îl urmărește poliția şi el face ceea ce fac toţi în situația lui: pleacă în Spania unde nu-l pot prinde. Probabil că-şi trimitea banii acolo de multă vreme.

Stăteau pe gazonul din fața frumoasei căsuțe din cărămidă roșie cu țigle vechi, decolorate şi coşuri înalte, şi domnișoara Honey încă mai ținea în mâna o pereche de foarfeci de grădină. Era o seară aurie şi caldă şi o coțofană se auzea cântând undeva prin apropiere.

— Nu vreau să mă duc cu ei, striga Matilda. Nu vreau să mă duc cu ei!

— Mi-e teamă că n-ai de ales, zise domnișoara Honey.

— Vreau să stau aici cu dumneavoastră, zise ea dintr-o dată. Vă rog, lăsați-mă să stau cu dumneavoastră!

— Mi-aș dori să pot, zise domnișoara Honey, dar mi-e teamă că nu este posibil. Nu poţi să-ţi părăsești părinții, numai pentru că aşa vrei tu. Au dreptul să te ia şi pe tine cu ei.

— Dar dacă sunt de acord? zise Matilda precipitat. Dacă spun „da”, pot să vin să locuiesc cu dumneavoastră? Mă primiți să stau cu dumneavoastră dacă ei sunt de acord?

— Da, ar fi nemaipomenit, zise domnișoara Honey, încet.

— Cred că s-ar putea să mă lase! De fapt, nu le pasă de mine nici cât negru sub unghie.

— Stai mai încet, zise domnișoara Honey.

— Trebuie să ne grăbim, strigă Matilda. Pleacă în orice moment! Haideți cu mine! zise Matilda strângând cu putere mâna domnișoarei Honey. Vă rog, veniți cu mine să le cerem voie! Dar trebuie să ne grăbim! Trebuie să fugim!

În clipa următoare, alergau pe alee amândouă şi apoi afară pe stradă. Matilda era înainte, trăgând-o pe domnișoara Honey de mână după ea, într-o goană nebună de-a lungul drumului de țară şi prin sat, spre casa unde locuiau părinții Matildei. Mercedesul mare şi negru era încă în fața casei; portbagajul și ușile erau acum deschise. Domnul şi doamna Wormwood, dar şi fratele Matildei mișunau în jurul mașinii ca niște furnici îngrămădind bagajele, când Matilda şi domnișoara Honey apărură în goana mare.

— Mămico şi tăticule! explodă Matilda trăgându-și sufletul. Nu vreau să merg cu voi, vreau să stau aici cu domnișoara Honey şi dânsa zice că pot, dar numai cu permisiunea voastră. Vă rog să fiţi de acord. Vă rog, ziceți „da”! Hai, spune „da”, tăticule! Hai, spune „da”, mămico!

Tatăl se întoarse şi o privi pe domnișoara Honey.

— Sunteți profesoară care a venit la noi într-o seară, nu?

După care continua să aranjeze valizele în portbagaj.

— Asta o să trebuiască s-o punem pe bancheta din spate, zise mama. Nu mai încape în portbagaj.

— Aş fi foarte fericită să am grijă de Matilda, zise domnișoara Honey. Am să am grijă de ea cu multă dragoste, domnule Wormwood şi eu am să plătesc pentru

întreținerea ei. N-o să vă coste nimic Dar n-a fost ideea mea. A fost a Matildei. Și n-am să fiu de acord să rămână fără consimțământul dumneavoastră.

— Haide, Harry, zise doamna Wormwood împingând o valiză pe bancheta din spate. Hai s-o lăsăm să rămână, dacă ăsta vrea. O să fie unul mai puţin de îngrijit!

— Mă grăbesc, zise tatăl. Am de prins avionul. Dacă vrea să rămână, să rămână. Nu mă opun.

Matilda sări în brațele domnișoarei Honey, o îmbrățișă şi domnișoara Honey o îmbrățișă la rândul ei. Tatăl, mama şi fratele Matildei urcară în mașină şi mașina plecă cu un scârțâit ascuțit de roți. Fratele îi făcu cu mâna pe fereastra din spate, dar ceilalți nici măcar nu se uitară înapoi. Domnișoara Honey încă o mai ținea îmbrățișată pe Matilda şi niciuna nu scoaseră un cuvânt uitându-se la mașină mare şi neagră dispărând la capătul drumului după colț, pentru totdeauna.